

۷۷۴۱ قی

کتابخانه مجلس شورای ملی

مجموعه تصانیف حضرت آية الله العظمى آية الله الخميني
مؤلف منتخب من الرواة في آداب التصوف في زعم الدين
موضوع لغوي

شماره ثبت کتاب

۷۸۰۵۸

۱۲۰۱۲

بازدید
۸۴

خطی - فهرست شده
۱۲۰۱۲

۷۷۴۱ قی

کتابخانه مجلس شورای ملی

مجموعه تصانیف حضرت آية الله العظمى آية الله العظمى
مؤلف منتخب من المذاكرة في آداب التصوف في رجب الحرام
موضوع كبرى

شماره ثبت کتاب

۷۸۰۵۸

۱۲۰۱۳

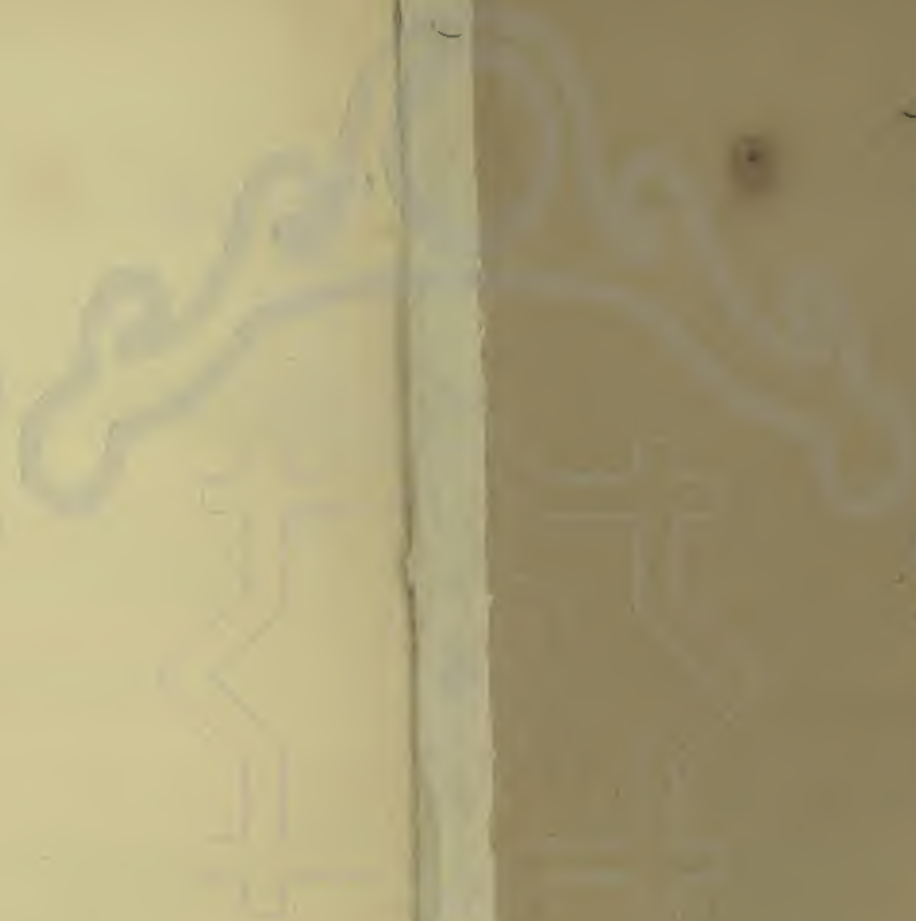
خطی - فهرست شده
۱۲۰۱۳

۱۲-۱۲
۷۸-۵۸

www.ical.ir

www.cal.ir

جو فریدی چیست گفت که یار شکر کنی و چون بیای ایثار کنی قال الله
 تعالی و نور و نور علیهم و انفسهم کیم گوید راه بخدای تعالی چهار چیز است
 یا شمشیر و سر تاوان یا سخن و در بیان یا سفره و شکم که سنگار یا حرام
 و منافات در میان هر دو می آید بود بود و بزرگش روزی ندیدم و می شناسد
 قال علی و الحق انزل لایة ان چشم وی سر برین نهاد و گفت ای خدا یا اگر لابد
 دوزخ می آید که از خدا استواران که دوزخ بن بر شود تا آن چهار کاره بود
 هر از روی چنین بود استوار بر کف تو میداری که هر چه بود و هر چه
 در ایشان بود اندر گوشت و استخوان بر میزد آن رخو شدن بدکان نکرانند
 اوست که بود و حمله و زان آنکه گشت آب فراخ بود و گفتن مادام که بودی
 رزاق می آید گفت ای خدا یا بندگان ما سختی خویش ندکوی خدای بید
 قال الله تعالی من والی من الله و رضا حسنا قال جبرئیل بن
 معاذ عجت من استقر به ولیه و یقر فی کسبه ذرة و حبه سمعت
 الامام اسمعيل بن ابي اسحاق قال ان الله تعالی استدعی ملکاً فصدقته للفقراء
 من حیث الفرض و دهم ما استجاب من حیث الفرض و اوحى الله تعالی الى موسی
 یجعل الاموی علی العالی و الجنة جنتی فاشتر جنتی بمالی و قال
 ابن ابي عمیر عجت من استقر علیها ملک فماله و لا یستری الا حرار یجود یزد
 تعالی اندر قیامت تو را بر او درویش اندر مقام سوال بپا کند با تو اگر

که

که چه کردی با ما در درویش را گوید چون گذاشتی اندر درویش را گوید ای فقر
 ای ما ما درویش ندینا عنکم لأجل هو انکم علی لکن خواستم که هر چه آنجا بود
 بجا بود و قبل و دل مقام هم با بیاب فارجم بدل مقام ربا لعالمین **فردیاف**
و انما حسنا مرد اندی مرض نه رضا حسنا و فرض نه رضا حسنا و فی حدید
 مرد اندی مرض نه رضا حسنا و ایضا فی نه رضا حسنا و فی حدید
 و فرض نه رضا حسنا نطرا و اضعاف فیضا عطفه اضعافا کثیرة و الله یضاه
 ان یشاء فان الله یضاه صغیرین لا اهلوا الا اضعافا مضاعفة و ان الله
 حسنه یضاه عطفها فانهم عدا اضعافا من ان الله یضاه عطفها من العذاب
 یوما القیمه فیضا عطفه و له اجر کثیر یضاه عطفه و له اجر کثیر یضاه عطفه و له اجر کثیر
 له اجر کثیر یضاه عطفه و له اجر کثیر یضاه عطفه و له اجر کثیر یضاه عطفه و له اجر کثیر
 درمان و مستند لطافت را رسول فرستد حاجت برکنار انداخته را عمار
 فرماید خدمت را روز فرماید جنت را قرص خواست اظهار عیت را جلو کند که است
 اوج بر سر حد علامت را با مصطفی بخت شفاعت را نام و حدیث را عیون
 کند اجابت را از دوزخ بر هاند اظهار منت را به بخت رسالت و حدیث را
 دیدار نماید از آن شهرت را بیا فریدم تا منافی روزی هم می آید بی ستم
 تا بلا یی بر کنده ام عاینی نامه دهم اجابینی بیا هر هم تا وفا یی بهشت
 به آخر اعطایی سلام کنم تا رضا یی بخار بر دارم تا مرا یی

نور وظلمة من الزلزلة والحسرة وبها زه تنية الحق القوم لا تأخذ
سنة ولا نوم رد على اليهود والنصارى لان عيسى وعزير كان لهما التورم
والاكل والشرب الحق رد على عبدة النيران لان النار ليست بحق لهما في النجوم
وما في الارض من حوائجهم رد على الصائين وعبدة النجوم بان السماء و
الارض وما فيهما مخلوقة ومملوكة من ذاك الذي يشفع عنده الا اذمه رد على
قوله من اثبات الاشنام وقالوا هو لا يشفعوا عند الله والعجب
من توسل عبادة غيره الله كيف لا يتوسل بعبادته وهذه الآية دليلة
على قديم الصانع وحديث مادونه وما دونه فهو عالم والعالم محدث ولا بد
للحدث من محدث والدليل على حدوث العالم ان ترى العالم متغيرا من حال
الى حال ولا بد له من متغير يستحيل ذلك من غير متغير كما يستحيل الكتابة من
غير كاتب والبناء من غير بنان كما لا بد للبناء من بنان ولا بد للكتابة من كاتب
لا بد للحوادث من محدث هذا الذي قد قلنا من كلام المتكلمين وامسا
عن لسان اهل الاشارة قيل يا احسن اهل بيت رسول الله عليه وسلم
عرفت ربك قال نعم نعم ونقص العزم كسي وكذا كفت بدج شاختي
هذا خبر راقا قلت لا ارا في الاقطار على وجود الملك الجبار كفت
بدج اندوهه فالمرحى بغيره بيمه كه نه با من سخن كويد زانجا كه لسان اشارت
نه زانجا كه لسان عبارت همكه بيا كنس كه من معدوم بوده ام بر موجود كرد

وى خدای هست و خدایى دیگر را گفتند بمرقت ربك كفت
شهادت الشواهد على انه واحد شمر تفكر في نبات الارض وانظر
الى امارات عمل الملك عيون من جبين في جفون واصداق من لدهر لشيء
على عباد بر جد شاهدات بان الله ليس له شريك وقال
ذو النون مصرى عرف ربى ربى ولولا ربى ما عرفت ربى كد بر اشتا ختم
هم بوى شنا ختم واكروى بنودى من وير شنا ختمى قبل ان كفته جدت
عرفت الله بالله وعرفت مادون الله بنور الله وقال
عرفت الله بشيئين انوار التقدير واحسان التصور كسى ديكر كفت عرفت الله بحسنة
اشياء سراج وهاج ولبيل اراج والتمنا ذات ابراج وغيت خراج وبارجات
اسراج اين هيج ديكت مر بر هستى وى چراغى چو اقبابه رفقا سبي
تاريك اندوى ماه رخشان آسمان بر داشته بلند يوان ميگران اندر هور و
ديباي پراز حيوانات وحيثان اين همه اندر روا كرديايد مكر بكم ديان كسى ديكر
برسيدند بمرقت ربك بجه شنا ختى خدای خود را كفت بعشرة اشياء
تزيين لسان بالانوار وتزيين الارض بالاشجار وتزيين الاشجار بالاعمار
وبسط الارض على متون البحار ونجى نفير العيون والانهار ونقلب الليل والانهار
وانفاذ الاحكام والاقدار واهلك الظلمة والاشترار واعمرنا الاحياء والابرار
وانزال الامطار بالقدار بدین ده چیز تا ما را بدانستى خدای جبار و

بعضهم الاستغفار بالدليل بعد وجود المدلول بحال قال الله تعالى
فماذا بعد الحق الا الصل سمعت لاسنادا با مشرفه امة الله قال مكيه ب
على كل ورقه خرجت من التبر بحظ القدره من اخرج الورق من الشجر الذي هو
شق على وجه البصر سمعت لاسنادا با بعد عبد الله الاساني انه قال قال
البيهقي عن شريك الدلائل الظاهره والشواهد اراهرة والحج القاهرة و
البون الباهر يا هذا العبر كثير والمعتبر قليل دلائل الوحيانية اشهر
من الشمس ولكن ببيان يكون للمعاقل عين قلب نظرا اليه قال
انه في ذلك لذكر لمن كان له قلب هر کسی را اندر صد پاره كوشتت كازا
دل كويد اكثر من دست کسی که ویرادل عاقلست که بدان دل نمی پید هیچ کسست
که دل وی از وی کم شده است که ویرا نمی نظر است چنانکه
آن در ویست انداخته میشت کسی را گفت یا شیخ ما اصابت چه رسیده ترافت
كان قلب فقدته دی داشتیم که دره ام همی باز جویم اکثر را گفت یا شیخ
فقدته فی القلوب فما وجته فی الخربة دل را اندر آبدانی که کرده اند ویرانی وایا
چنانکه روزی می بن معاذ را زی اندر کوی اندر میشد طوافی بانک
همی کرد رکب بریان کل بریان وی صاحب وجد شد گفتند ما اصابت دی گفت
پنداشتم که میگوید دل بریان دل بریان اهدا دلائل و آیات بسیار است که
ولی که بدان نظر از دست قال الله تعالى لا اله الا هو الحي القيوم

تقريب المجلس بدلك خدای عز وجل اندر قرآن بیست چیز را عظیم خواند عشر را
عظیم خواند و هو رب العرش العظیم و انرا عظیم خواند و لقد آتيناك سبعاً من المثاني
والقرآن العظیم خلق رسولاً عظیم خواند و انك لعلى خلق عظیم فضل خیرین را عظیم
خواند و كان فضل الله عليك عظيماً ملك را عظیم خواند و انما هم ملكاً عظيماً قاتله
عظیم خواند يوم عظیم فوراً عظیم خواند فقد طافوا عظيمها زلزله را عظیم خواند
ان زلزله الساعة تنى عظیم و ابهشت را عظیم خواند اجزاء عظيمها عذاب
دوزخ را عظیم خواند و لهر عذاب عظیم كبر را عظیم خواند جينا من الكبريا عظیم
سبل را عظیم خواند ان يملوا ميلاً عظيماً سير يلعن را عظیم خواند و لها عز عظیم
كبتك اسفيل را عظیم خواند و فديناه بدج عظیم كيد را عظیم خواند ان كيدك
عظيم كبر را عظیم خواند كالطود العظيم بهتان را عظیم خواند سبحانك هذا
عظمة عظيم شرك را عظیم خواند ان الشرك اعظم عظيم انرا عظیم خواند فقد
افترى ثماء عظيماً خود را عظیم خواند و هو لعل العظیم الاخبار و الا اراهم
ان جعلهم التوحيد والمعرفة بالله ان ينفقوا الخير والشر والنعيم والعقوبة والايام
والكفر والحلو والمر بقضائهم الله وقدره ولا يصير العبد من مثاقم الا ان
يؤمن بالقضاء والقدير والدليل عليه ما اخبرنا به الحاكم ابو عبد الله محمد بن
عبد الله الحافظ رحمه الله قد حدثني الزبير بن عبد الواحد الحافظه ان حدثني ابو
الحسن يوسف بن عبد الله الشافعي بمصر ان حدثني سليمان بن شعيب الاسدي

قال حدثني سعيد الادمي قال حدثني شهاب قال حدثني يزياد قال قال
حدثني انس بن مالك قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم لا يجد المؤمن
حلاق الايمان حتى يؤمن بالقدر خيره وشره وحلوه ومرة قال
وقبض رسول الله صلى الله عليه وسلم على خيته فقال انت بالقدر خيره وشره وحلوه
ومرة قال وقبض انس على خيته وقال انت بالله خيره وشره وحلوه ومرة
قال واخذ يري ارقاشي لمحيته وقال انت بالقدر خيره وشره
وحلوه ومرة قال واخذ شهاب لمحيته وقال انت بالقدر خيره وشره و
حلوه ومرة قال واخذ سعيد لمحيته وقال انت بالقدر خيره وشره
وحلوه ومرة قال واخذ سليمان لمحيته وقال انت بالقدر
خير وشره وحلوه ومرة قال واخذ يوسف لمحيته وقال انت بالقدر خيره
وشره وحلوه ومرة قال واخذ شيخنا الزبير بن عبد الله لمحيته
وقال انت بالقدر خيره وشره وحلوه ومرة وانا اقول اخذناكم لمحيته و
قال انت بالقدر خيره وشره وحلوه ومرة وصاحب الكتاب القسم الفضل
في الحب يقول اقدت بالائمة والمشايع واخذت لمحيتهم واقول انت بالقدر
خير وشره وحلوه ومرة فهذا هو التوحيد بالله وقال
سلم سنن العلم وجعل القلم وقص القضا وتم القدر روى عن رسول
الله صلى الله عليه وسلم انه تم فضل هذه الآية خير البشر آدم وخير العرب

حديث

محمد وخير الفرس سلمان وخير الروم صهيب وخير الحبشة بلال وسيد
الانبياء ابراهيم وخير الانبياء ابي بكر وسيد الانبياء محمد
القرآن سورة البقرة وسيد سورة البقرة آية الكرسي وفيها خمسون كلمة وكل كلمة
خمسون بركة وقال صلى الله عليه وسلم من قرأ هذه الآية في دبر كل
صلاة وفي من فتنه الغربة قال صلى الله عليه وسلم لعائشة عليك صلاة هذه الآية
بوسعه الله منك وسئل النبي صلى الله عليه وسلم القرآن افضل ام التوبة
فقال ان القرآن آية هي افضل من جميع كتب الله تعالى وهي آية الكرسي وروى
سلمان الفارسي عن النبي صلى الله عليه وسلم انه قال من قرأ آية الكرسي بعد صلاة
سكروا النور **الملك والاشراط** وقوله الله اثبات الالهية وقوله
لا اله الا الله نفى الالهية عما سواه وهو كعبه بكارين نحن بكونه
برسنا ندر فينا از بليت وافت واندرعقبي از عذاب وعقوبت ورميد بخت
ووصلت يافت وديار ورويت علي بن موسى رضي الله عنه اندر نيسابور
آمد بر پشت ستور ايكه كرد بر احد حرب ويحيى بن احمد از ابا خريش عن علي
عن النبي صلى الله عليه وسلم عن جبريل عن الله تعالى انه قال لا اله الا الله حصني فمن قال لا اله
الا الله دخل حصني ومن دخل حصني امن من عذاب جحيم كفت خدائي عن جحيم
هوك كفت لا اله الا الله اندر حصار من آمد وهوك اندر حصار من آمد
عذاب من امن كفت **كفت** اند لا اله الا الله محمد رسول الله

هفت کله است و من راهفت انداست اگر حق بیدار کردم و بکار
این هفت کله بگویند هفت اندام را از دوزخ آزاد کن که ملک جل جلاله می
گوید کل نفس بما کسب رهیه ابن شمعون گوید سبکین بن آدم از ده هفت
آخره و حخته سبکین بن آدم از ده حیره و آخره حیره سبکین بن آدم و کله
نطفه قدره و آخره حیفة سبکین بن آدم خلق من ماء مهین ثم هو باکست
رحمن **تک** لا اله الا الله محمد رسول الله هفت کله است و دوزخ را
هفت دروازه است و این هفت کله بگوید هفت در دوزخ بر
وی بندند **تک** لا اله الا الله محمد رسول الله هفت کله است و آسمان و
زمین هفت است که گواهی دهند بمصیبت و طاعت هر کس این هفت کله بگوید هفت
آسمان و زمین بداند که خداوند است و خداوند است و خداوند است و خداوند است
الارض و السموات **تک** لا اله الا الله محمد رسول الله هفت کله است و روزی
تو از هفت چیز است که الله جل جلاله علیه وسلم روز قیامت من سبع اگر بگوید بود
که روز قیامت در آن شولیده بود به برکت این هفت کله روزی بر وی فراخ کند
و حلال کند **تک** جز ترسیان عیسی را فرزند کشتند قال الله تعالی تکاد السموات
ینفطر منه و تنشق الارض و تجری الی الی هدی خواست که آسمانها و زمینها بدرد
و بشکافند و کوهها بر حق آید و ایشان گفتند همه ما از روز رستودار گفتن
این کله تاثیر آن دعوی را حق و خدا اینست قال گفت سؤیها بقول لا اله الا الله

و ایشان بکار گفتند لا اله الا الله آسمان و زمین و کوه آرام گرفت تا قیامت
از هفت این نامه چه گوی معرفت تا ندرد دل و تو بکشتن این سخن آرام نگیرد بگوید قال الله
تعالی شت الله الذين آمنوا بالقول الثابت في الحياة الدنيا وفي الآخرة **تک**
لا اله الا الله محمد رسول الله هفت کله است و هفت هفت روز
از جمله هفت هفت مصیبت بود بکار بگویند لا اله الا الله محمد رسول الله کفارة آن
هفت کله بود قال الله تعالی فاعلم ان لا اله الا الله سمع الأستاذ ابا القاسم
الحبيب رحمته الله انه قال في الآخرة اضرار معناه فاعلم ان افضل الذكر والطفه
واعلاء لا اله الا الله والذليل عليه ما قال رسول الله صلى الله عليه وسلم افضل
الذكر لا اله الا الله و افضل الدعاء الحمد لله **تک** و قوله تعالی الیه یصعد
الحکم الطیب از دعا می گویند عن ایدان سخن خوش آن گویند گوید لا اله الا الله اذ
عرف و عادت گوید آواز خوش بگویند دردی آوازی خوش و ایام چنانستی که
هفتاد سال آواز خوش که بلا اله الا الله **تک** هفت گوی آسمان اندر هم می
چرخد و آن وقت مرگ آن آواز ناخوش بگوش تو رساند و فای آن آواز که که تراشد
تک گویند هر که اندر حالت مرگ افتاد هر که با وی جنگ بود
آشنایی کند که بروی رحمت کند اهل اشاره گفته اند دشمنان با تو اندر حال مرگ
آشنایی کند دوست تو چگونه اندران حال جنگ کند **تک**
الله لا اله الا هو الحق يوم و فی هذا القرآن مذکور فی مواضع فی سبعة و

وتلین موضعاً اثنان فی البقرة والحکم الله واحد لا اله الا هو الله لا اله الا
 هو واربعة فی آل عمران المراد لا اله الا هو هو لذي صور كذا فالارحام كيف يشاء
 لا اله الا هو شهد الله انه لا اله الا هو قائماً بالنسبة لا اله الا هو وفي سورة
 النساء لا اله الا هو يجمعكم وفي الانعام لا اله الا هو خالق كل شيء
 فاعبدوه لا اله الا هو واعرض عن المشركين وفي الاعراف لا اله الا هو يحيي ويميت
 وفي التوبة وما اودع الا يعبد الله واحداً لا اله الا هو فقل حسب الله لا اله الا هو
 وفي يونس انت انت الله لا اله الا الذي انت به بنو اسرائيل وفي سورة هود وان لا اله الا
 هو يصل تم مسلمون وقارنوا قلوبهم في اله الا هو عليه توكلت وفي سورة طه
 الله لا اله الا هو له الاسماء الحسنی انما الله لا اله الا انا عبادي انما الحكم الله
 الذي لا اله الا هو وفي سورة الانبياء وما ارسلنا من قبلك من رسول الا وحي اليه
 انه لا اله الا انا عبادي فتادى في الظلمات ان الله الا انت سبحانك وفي سورة
 المؤمنین فقال الله الملك لا اله الا هو وفي فصل الله لا اله الا هو رب العظیم
 وفي القصص هو الله لا اله الا هو له الحمد لا اله الا هو كل شيء عندك لا وجهه وفي سورة
 الملك لا اله الا هو فاني توكلون وفي الصافات انهم كانوا اذا قيل لهم لا اله الا الله
 يستكبرون وفي سورة الزمر هو الحق لا اله الا هو فاني تصفون وفي سورة المؤمن ذی
 الطول لا اله الا هو اليه المصير لا اله الا هو فاني توكلون وفي سورة الذخان لا اله
 الا هو يحيي ويميت وفي سورة محمد ما علمت لا اله الا الله وفي سورة الحشر هو الله

الذي لا اله الا هو عالم الغيب والشهادة هو الرحمن الرحيم هو الله الذي لا اله الا
 هو هو الله الخالق البارئ لا اله الا هو وعلى الله فليست كل المؤمن وفي التزل لا اله
 الا هو المتحد وكذا ولا يوده حفظها الحفظ في القرآن عشرة القرآن والما حفظوا
 الاعمال والله حفيظ بما تعملون الملك وان عليكم لحافين الصلوة حافظوا على الصلوة
 الوحي وحفظوا من كل شيطان مارد النفس يحفظوا ووجهم والايام وحفظوا
 ايمانكم الملك ان كل نفس لما عليها حافظ وحفظ الله فانه خير حافظا وحفظ
 وحفظ ائمتنا والارض هذه الآية ولا يوده حفظها آية كارجان توى
 روى بند كان توى آية هفت آسمان توى قبله ستر عازان توى
 شكافه مغل ورجان توى قهر كنده جباران توى مؤمنان واخلد ميزان
 توى بحقيقت بر كان توى زير كه ملك همه ملوك كان توى الله لا اله الا هو الحي القيوم
 يا ملك توباق يا عازفانز اتوساقي مارا تو كز يد ستي ايب خريدت از بند كان
 همه زلت واز تو كرم واحسان **آيات احاد** ايمان فطاه بركت اخواسته داده
 اباؤي كه اندر حال مر يا ما باندك به حقيقه كويدا كثر ما يسب لايان عند
 الترفع يشتري ركه ايمان بشود اندر حال مر ك بود تعوذ بالله از دود و روزيت
 بكي كويدا الاتخافوا ولا تخفوا ويكبر كويدا بشري يومئذ المحييين يا كويدا
 بماندي باما يا كويدا وما ندي زما وتوداني كرين دو كدام اواز شنوي جاي
 اينست كه كوي ربنا لانزع قلوبنا ان بايد كنده باخوف ورجا بود كما قال الله

تعالى يدعون بهم خفا وطمعا خفا من غزاه وطمعا لغزاه خفا من العجزان
 وطمعا من العجزان خفا من الفصل وطمعا والوصل خفا من الذركاين وطمعا
 في الدجيات خفا من الحميم وطمعا في النعيم خفا من لفرقة وطمعا في الغربة خفا من التغير
 وطمعا في التبرير **آرؤزير كيه** بيرون شدا بيرون شدا **عدي** عز وجل جانا
 تاخو **چي** طلب كنو **سولن** زنا **تاو** درو **ك** **چي** شاي **يد** **بدا** **عدي** عز وجل جانا
 بارا **اندر** دنيا **اندر** كوت **برها** **اندر** عبق **ار** عفت **برها** **اندر** **اول** **الله** **على** **محمد** **والجميع**
محمد **عليه** **السلام** **الله** **ولي** **الذين** **اموا** **يخرجهم** **من** **الظلمات** **الى** **النور** **انكم**
ان **هذه** **آية** **في** **سورة** **البقرة** **ومن** **راى** **سورة** **الآية** **ما** **كان** **مستحقا** **وتمسك**
آية **تفسيره** **قال** **عبدالله بن عباس** **بن** **الله** **ولي** **الذين** **اموا** **يعني** **عبدالله بن**
سلام **واصحابه** **يخرجهم** **من** **الظلمات** **الى** **النور** **يعني** **من** **الكفر** **الى** **الايان** **والذين** **كفروا**
يعني **ابن** **الاشرف** **اولا** **هم** **الطاعون** **يعني** **الشيطان** **يخرجونهم** **من** **النور** **الى** **الظلمات**
يعني **من** **الايان** **الى** **الكفر** **اولا** **هم** **الصفة** **اصحاب** **النار** **اهل** **النار** **هم** **فيها**
خالدون **دايمون** **مقيمون** **لا** **يخرجون** **فيها** **ابدا** **تحقيق** **الآية** **الله** **ولي** **الذين** **اموا** **يعني**
هاوي **الذين** **اموا** **كان** **الله** **تعالى** **وان** **الله** **لهادى** **الذين** **اموا** **الطريق**
مستقيم **وقيل** **ولي** **الذين** **اموا** **يعني** **لحق** **الذين** **اموا** **بالمشاو** **حين** **قال** **هم**
است **تربكم** **الهمم** **هم** **حتى** **تالوا** **يلقنهم** **في** **القبر** **يقولون** **ربنا** **الله** **عند** **سؤال**
مكر **وكبير** **ولقنهم** **في** **الجنة** **عزرا** **كم** **فاكرمك** **حين** **قال** **هم** **ما** **غرف**

نزل
الله
في
الكتاب
الاول
س

برك **الكبير** **وقيل** **ولي** **الذين** **اموا** **يعني** **حافظا** **الذين** **اموا** **كان** **الله**
قاله **خير** **حافظا** **وانا** **لهما** **ظنون** **وقيل** **ولي** **الذين** **اموا** **يعني** **من** **الشهات** **ولهم**
الحج **على** **اهل** **الضلالة** **قال** **الله** **تعالى** **يد منه** **فاذا** **هو** **راى** **وقل** **جا** **الخو** **وهو** **الباطل**
وقيل **ولي** **الذين** **اموا** **يحفظ** **المطيعين** **في** **ميدان** **تذكر** **المنة** **بالخدر** **من** **العاقبة** **كي** **لا** **يجو**
ويحفظ **العصاة** **في** **ميدان** **كره** **باطماع** **المغفرة** **كي** **لا** **يقتطوا** **ويحفظ** **المنيعين** **في** **ميدان**
شكره **كي** **لا** **يكفروا** **ويحفظ** **المتحسين** **في** **ميدان** **اختياره** **كي** **لا** **يجرعوها** **ويحفظ** **المؤمنين**
في **ميدان** **النوكيل** **كي** **لا** **يهلكوا** **وقيل** **ولي** **الذين** **اموا** **اهل** **الذين** **اموا** **كان** **الله** **تعالى**
وكان **حقا** **بينا** **انهم** **مؤمنين** **سواء** **افلا** **يجوز** **لان** **لوق** **في** **القرآن** **على** **خمس** **وجه**
يكون **بمعنى** **الغريب** **الله** **تعالى** **ما** **لكم** **من** **دون** **الله** **من** **ولي** **ولا** **نصير** **يعني** **من** **قريب**
ويكون **بمعنى** **اصحاب** **الله** **تعالى** **ولم** **يكن** **له** **ولي** **من** **الذل** **يعني** **صاحب** **ويكون** **بمعنى**
الولد **الله** **تعالى** **فهب** **لي** **من** **لديك** **وليا** **يعني** **ولدا** **ويكون** **بمعنى** **الوكيل** **الله** **تعالى**
فليحل **وليه** **العدل** **وبمعنى** **العصبة** **كان** **الله** **تعالى** **عليه** **وسلم** **لا** **نكاح**
الابوة **لا** **يجوز** **ان** **يكون** **الله** **تعالى** **قريبا** **من** **جهة** **القرابة** **ولا** **يكون** **صاحبا** **ولا** **يكون**
ولدا **ولا** **يكون** **وكيلا** **ما** **مورا** **ولا** **يكون** **عصبة** **الله** **تعالى** **ولي** **المؤمنين** **بمعنى** **انه** **حافظ**
المؤمنين **الله** **تعالى** **الله** **ولي** **الذين** **اموا** **وافتحا** **المؤمنين** **بهذه** **الآية** **ان** **الله**
تعالى **وليته** **واحد** **يفخر** **بالمك** **واحد** **يفخر** **بالمالك** **واحد** **يفخر** **بالمال**
واحد **يفخر** **بذي** **الجذل** **واحد** **يفخر** **بالمعار** **واحد** **يفخر** **بالغنى** **والفقر**

واحد يفتر بالانعام واحد يفتر بولي الانعام واحد يفتر بالثياب وواحد
يفتر بالرجوع والاياب واحد يفتر بالسير والياب واحد يفتر بالثياب
واحد يفتر بالانعام واحد يفتر بالرحمن واحد يفتر بالمال الجاري واحد يفتر
بنماء الباري واحد يفتر بالبستان والكرم واحد يفتر بالنان ذي الكرم واحد
يفتر بالدور والقصور واحد يفتر بالملك المغفور واحد يفتر بخضرة الحنا
واحد يفتر بنور الختان واحد يفتر بالورد على الاشجار واحد يفتر بالورد
في الاشجار هذا سروري بك خائفا فكيف سروري بك آمنا هذا
سروري بالتسوال فكيف سروري بالتوال هذا سروري بك دار الخدمة فكيف
سروري بك في دار القعة هذا سروري بك في السجادة فكيف سروري بك على
الوسادة قال الله تعالى الله ولا الذين آمنوا الافتخار بالتار
والاصل والنب خطا لان اصل كل موجود من العدم ولا افتخار بالعدم
ولا نسب ايضا قال الله تعالى فاذا فرغ في الصور فلا انسا بينهم يومئذ
ولا استسألون وقال علي رضي الله اذ لك نطفة قدرة واخر حيفة مدرة
وفيما بين ذلك حال عذري وقال واحد الفارسية بيازيت چنانك خواست دارد
چنانك سزايت اين جنك وداوري ريمان جراست والافتخار بالتار ايضا
خطا لان جمع افتاد دخل على عابد التار نقل لما تقبدها قال
لأنها نوز قال بل فيها خمسة عيوب اولها محتاج على الحطب الثاني

ضعيفة لا يقدر منع الافة عن نفسها والثالث جاهلة لا تقربا لصدق
عن العدو والرابع لا وفاء لها الوعدا احدتين سنة ثم ادخل به فيها
تخوفه ولثامته لا تخلفوا اظلة كاخان فلم لا تقبدا راعية محتاج وقوا
غير ضعيف وطالما غير جاهل وقفا غير خلف ونور غير ظلمة الله ولا الذين آمنوا
والافتخار بالمال الخالد لا يميل من واحد الى واحد والافتخار بالمؤمن بالله
صواب لانه العز والمذل والمكرم والمهين والفاضل والناقص والمكمل
المانع وقابله علي بن ابي طالب رضي الله عنه التماسا لثامته اكل ابرم
ادم والام حوا فان يكن لهم من صلهم شرف يفاخرون به فالعين والماء ما
الفصل الا لاهل العلم انهم على الهدى بن شهيد اذ لا يقية كل امرئ ما
يحسنه ولجاهلون لاهل العلم اعداء **سبب الحبيب** الله ولا الذين آمنوا خذوا
عز وجل ولي مؤسست اندروقت دادن ايمان اندروقت دادن قرآن
اندروقت دادن نان اندروقت آمرزيدن كاهان اندروقت دادن جان اندر
وقت كرفتن خصمان اندروقت مكافات عبيان اندروقت عرض دان اندروقت
دخول جنان اندروقت بيدن رحمان اندروقت دادن ايمان الله ولا المؤمنين
اندروقت دادن قرآن ولي الله الذي نزل الكتاب يعني القرآن اندروقت آمرزيدن
كاهان انت ولينا فاعف عنا اندروقت دادن جان انت ولي في الدنيا والاخرة
توفى مسلما انت اندروقت دادن نان وهو الذي نزل الغيث من بعدنا قظوا

ولامالك في النار وقال الشاعر ولله فليدنا فريد وبين خلق عجوز
 تولا الله الملك بما يريد ملك لا يزول ولا يبدي له في الجنة الفرس دار
 وعز ناعم عض جريد بيت كانا كمن نرى نازست مرا چون تو ملبی بند نوازست
 بر در كه تو باز نازست مرا در پنج نماز با تو نازست مرا آدم كل بود با تو پسته ^{شدم}
 از اندوه جهان و ز غمان رسته شدم از كز و زار بر میان بسته شدم
 جاوید يكایك بسته شدم اندر حكایتك مالك دینار كوید اندر صبره حریق
افتاد ببلال اندر شوق حال خریق بود بر خاست و گفت دیر است تا من
 چنین كه تو سوخته شوی از تو بر هم فالان و فتنه خویش اندر آتش افكند
نصاح اناس و اخرجوا من وسط النار و لم یحترق منه شی از پس آن پارسد
 اندر ز دیک وی شنیدیم و گفتیم كيف حال بلال قال آتش اندر من افتاد
 هر چند حرقت پیش است شوق و طرب پیشست داشتم كه وقت وفات
 ویت پروان آدم آوازی بر آمد كه بمن نماز بروی گردید و در فکری سپران ویرا
 بخواب دیدم کاغذی خفت من نور و علی با سه تاج من نورد و فی عنقه طوق
 من نور و بین سوار من نور گفتم ویرا بلال ما لك ليس قدمت
قال لا و خاشاء و ستان غیرند غایب شوند از اعیان كه گفت احفظ عني فاك
انما بعد هذا مالك دینار كوید این بگفت و پیرید اندر هوا قال
مالك بن دينار هذا حسن حال الوالي في الدنيا لا اله الا الله تعالى الله ولى الذين آمنوا

العدايات عدو لولى و المولى ثم ردوا الى الله مريم حتى فان قولوا فاعلم ان الله
مولى لكم و اعصموا بالله هو مولى كم و الذين ان الله مولى الذين آمنوا الله
 و لى الذين آمنوا مالكم من دون الله من ولى انما وليكم الله و رسوله و هو وليهم
 فليعلم وليه بالعدل و الله و لى المؤمنين انما ذلك كم الشيطان يخون اولياءه
 و لا تتخذوا منهم اولياء انت و لست افرق لنا ان و لى الله الذى نزل الكتاب و الذين
 كفروا بعضهم اولياء بعض لا تتخذوا اليهود و النصارى اولياء لا تتخذوا ابائكم
 و اخوانكم اولياء و المؤمنون و المؤمنات بعضهم اولياء بعض ما اتخذوا هم
 اولياء تلا غير الله اتخذوا لئلا ليس لهم من دونه و لى و لا تشفع و ان الشياطين
 ليحسبن الى اولياءهم لهم دار السلام عند ربهم و هو وليهم انما جعلنا الشياطين
 اولياء و ما كانوا اولياءه ان اولياء الا المنفوق و الله هو لولى و هو يحيى الموتى
 و يشتر رحمة و هو لولى الحميك و ما لكم من دون الله من ولى و لا اواق و الله و لى المؤمنين
 و لى كين له و لى من الذر فلن يتجدله و لى امرشدا الحسب الذين كفروا ان تتخذوا
عبادى من دونى و لى مثل الذين اتخذوا من دونه اولياء سبحانك انت
وليتا و الذين اتخذوا من دونه اولياء ما نعبدهم و من يصلى الله فانه من
 و لى غير اولياء كم و لى حوة الدنيا و فى الآخرة لا تتخذوا عذرى و عذرهم
 اولياء الله و لى الذين آمنوا بوبكر را مقدم هدى كرد عمر را كوه هده لا و عرقى
 كرد عثمان را جمع كنند قرآن كرد عمر را حامل لوى كرد شير مادر تراغذا كرد

انکین صاف تراشکار کافر از بهر توفد کرد تواضع را برد و در وقت دعا
 کرد فردوس نماز کرد و این هر چه کرده وی و مولی کرد قال عنه
 الله ولی الذین آمنوا آخر کلام خویش اید کار نکرد مصطفی را سالار نکرد
 و نشینکار کرد کار نکرد بهشت را قرار کار نکرد دایدار اشارت کرد خرد را
 دوست دار نکرد الله ولی الذین آمنوا **انیا حاکم** بجز جهنم من خلایا فی النور
 والله اخرجکم من بطون امثالکم اخرج دوست از شکم مادر پیرون
 آمدن از دنیا پیرون شدن اندر خروج شکم مادر کنت تنگی و الناس
 یضحکون تو سیکریستی و همه کیان بخندیدند اندران کوش که پیرون شوی
 که خلایا همی گرد و خندی زار بود حال کسی که بگریستن از دنیا
 آید بگریستن و این شوی زار که هر چه خواهد بداخته استی خود چه بود
 من باقی مفد قامت قیامت آه از غم جان کندن آه از پوشیدن کفن آه از
 یکداشتن وطن آه از خوفین بدن دست تن شوی آه از اسیری اندر دست
 مرده شوی آه از پرهی که آنرا دامان و آستین نیست آه از مرکبی که
 آنرا زین نیست آه از کور از حسرت نما آه اندر قیامت از ندامت نما اندر
 جنابت که ایند ستان و تعالی اندر وقت خروج دنیا گوید یا مذکبی
 غریب قد حقا لاهلون و نای عنه الاقربون فمترق و جلای لا آخر ولا من
 ولا رجن حتی یجیب عنه الاولون و الاخرون من حیثی خدا معنی قول الله عز
 وجل

و جلاله ولی الذین آمنوا خدای عز وجل حیالت ملا اندر دنیا از اهل ولایت
 کرد اندر وقت ملا از اهل سلالت کاد و صلی علی محمد و آله **انجمن**
محمدی قول الله و اتقوا یوما ترجعون فیما فی الله اعلم ان هذه الآیة
 فی سورة البقرة من راس السورة هذه الآیة ما یثان ثمانون آیة تغییر
 قال عنه عبد الله بن عباس رضی الله عنهما و اتقوا یوما ترجعون فیما
 الی الله معناه الله تعالی ان دشومان یوم ترجعون فیما الی الله وهو یوم القيمة ثم یوق
 کل نفس برح و فاجرة بما کنت یعنی جزا ما عملت من خیر و شره و هم لا یظلمون
 یعنی لا یقصرون من ثوابها و لا یزادون علی عذابها یعنی ثوابها و عذابها
 بهذه الآیة و قد رسل عنه الله تعالی الله تعالی سلم ضمه عند من ثمانون آیة و ما فی آیة
 فی سورة البقرة ثم کان وفات النبی صلی الله علیه وسلم بعد نزول هذه الآیة بنسب لیل
 و روی عن ابن عباس ثلث روایات فی آخر آیه نزل فقر و آیه فان وراختل حسنی الله و فی
 روایة اذا جاء نصر الله و فی روایة و اتقوا یوما ترجعون فیما الی الله و قال
 مکرمة آخر آیه نزلت الیوم اکملت لکم دینیکم و لحقیق الآیة ان الله
 حدّثنا بأربعة عنه و اتقوا یوما لا تصیب من الذین ظلموا منکم
 غائبة یعنی نزل الامر بالمعروف و فی ان النبی صلی الله علیه وسلم قال من رأى منکم طایفة
 بیده من لم یستطع فلیس به من لم یستطع فلیس به و ذلك من اخص الامان و معنی الله
 تعالی آیه محمد خیر الامم لاجل الامر بالمعروف و النبی عن المنکره عنه

فی الثقی
 س

کنتم خیرا لیه از خیر جنس اناس مروون بالمرور فاحسنون عن المذکورة لـ
 وانفقوا النار التي وقرها الناس والحجارة اعتدت للکافرين ذکر النار شدید کیف
 النظر لیهما والنظر لیهما شدید فکیف الدخول فیها والدخول فیها شدید فکیف الخروج
 فیها والخروج فیها شدید فکیف صوت العظم فیها حتی لنا ان نخاف من النار لان
 اهل النار قاتلوا مقتدون وعلى جوارحهم یقبلون وبالاخلال یقتدون وبالمتاع یضربون وعلى لوجهم یحییون ومع الشیطان یقرنون وفی الحی
 المومن محبسون لا یجابون ولا یحکمون لان اهل النار قاتلوا الشیطان والزفون والکبرا
 والویل والعمر والحسرة والهم والحر والظلمات والهم والامس والذمات
 بین العقارب والخیات و لـ نعم وانفقوا اولی الالباب وهذا امر وکل
 لان من خاف الله خاف منه کل شیء ومن لم یخف من الله خاف من کل شیء
 واکثر ما هی کذبة فکنت نایمان چگونه بود حکایت سفیان ثوری شنوی اندر
 حکایت که سفیان ثوری اندر زید بن ابراهیم شد آن پیراندر حال نزع بود سفیان
 سفت و احیا کرد گفت قل لا اله الا الله کما لـ علی الله علیکم لیتقوا
 موتکم که شهادة ان لا اله الا الله ان پر روی بگردانید سفیان ثوری تکرار کرد
 چند بار آن پر گفت یا سفیان تال کو پی قد حیل بینی و بین هذه الكلمة میان من و
 میان این سخن جدی می کند سفیان بن بشیر دازان بر بیمار شد خلیفه را طیبی بود
 ترسان عزیز داشتی ویرا آنزید یک سفیان آورد اگر اسرا چون سفیان حیثه بدان

یکانه افکند روی بگردانید گفت طیب تر باید گفت چه گفت وی گفت طیب گفت
 مرا انا فقال لما ارید اب سفیان بدین طیبی نمودند طیبی گفت هذا رجل فلذ
 المون کبد و ما عین شاق فی الخیفة مثل هذا الرجل این مردی است که
 از بیم خداوند سبحانه و تقارب روی فتاده است جگر وی خور شده است و
 ندانسته ام از اهل اسلام کسی بود که از خدا چنین ترسد اسلام آورد
 باز زد یک خلیفه شد سلمان گفت ظننت ان وجهت طیبیا الی کلیل فاذا انا قد
 وجهت علیا الی طیب پیدا شتم که طیب نزدیک بیمار هستی و مردل
 بود من بیمار نزدیک طیب و متشاورم بودم صفت ترسکار را همچنان بود قال الله
 تعالی و اتقون یا اولی الالباب ثم قال و اتقوا یوما ترجزون فیهِ الی الله
 و قال و اخشعوا یوما لا یجری و لا یعز و لده و لا مولود هو جار عن والده شیئا ان وعد
 حتی لو علیک ذنب لموت القیمة علیک واجب وان لم یکن علیک ذنب فلا تقف
 یا صاحب الذنوب اما ان تقرب یا صاحب الذنوب ان الذی علمته فی العقیقة
 یا صاحب الذنوب انت عدا لاجل الذنوب طلب یا صاحب الذنوب اما تمشی
 هنک المستور و المیوب یا صاحب الذنوب انت عدا فی النار علی وجهک محب
 یا صاحب الذنوب اما تمشی من ملام القیوب یا من تطفق المکال و المیزان تبلی
 الله قبل ان تلقی فایدة التیزان یا کمل بالانیم سالی الله قبل ان تدخل الحیم
 یا قاطع الطریق تبالی الله قبل ان تلقی عبد الحرق یا سارق اموال الناس تبالی الله

تغ قبل ان يغفل عذاب والباس يا اذك الصلوات قصر ما فاك من الصلوة قبل
ان يغفل في الدركات ايها الكذاب انك في الرحمن من الكذب والبهتان قبل ان تغفل في
عذاب البتيرك ايها المتبع للشهوات ان اتباع الشهوات يورث الحسرات قال الله
واقوا يوما ترجعون فيه الى الله اخلف العلماء واربوا القلوب في التقوى قيل
التقوى لغة تقوى اللسان والاركان والحجنان فقوى اللسان يشار الى الله على ذكر
من لم يكن مكان وتقوى الاركان يشار خدمته على خدمته من لم يكن فكان وتقوى
القلب يشار بحجة الله على من لم يكن فكان وقال — للظالمين واقفوا انما
وللمقنصدين واقفوا يوما وللسايقين واقفوا اولى الابواب وقال —
بعضهم ساد ان الناس في الدنيا الاصحاء وفي الآخرة الانبياء وقال ابو زيد
المتقي من اذاع ان قال الله تعالى وعمل عمل الله وقيل التقوى ان تقى بقلبك من الفلأ
وبفسادك عن الشهوات ولخلقك من المذات وبجوارحك من السيئات فيخزي برحمتي
لك ان تبلغ ملكوت السموات فتصل من الملكوت الى الارض والسموات وعن علي
رضي الله عنه انه قال — التقوى هو جلال الله لاجل الله وقيل التقوى هو
رفض الدنيا وترك المعنى والتوسل بالموت وقيل التقوى ترك الانسيان وطاعة
بلا عصيان وشكر بلا كفران وقيل التقوى الوقوف على عبودية وترك النكاح واز
الحد الربوبية وقيل المتقي من سلك طريق المصطفى وسبيل الدنيا وراة انقفا
وكلف نفسه الصدق والصفا واجتهد في خدمته الاخلاص والوفاء

واجتب

واجتب في جميع الاحوال عن الجفاء وقال — الواقدي التقوى ان تدرك
سرك الحق كما زينت طاهره للخلق وقال — التقوى تقوى الاله بخامسها وفاد
وصار الى عارها ومن يتق الله يجعل له مخرجا **ترتيب الجمل** بل انك ان تدرك تقوى بررة
وجرات **اول** تقوى بمعنى توحيد الله قال الله والزمهم كلمة التقوى يعني التوحيد
ثاني تقوى بمعنى توكل است قال الله تعالى فان خير نداء التقوى يعني خير
الاراد التوكل **ثالث** تقوى بمعنى اخلاص است قال الله تعالى اما يقبل الله من
المتقين يعني من المخلصين **رابع** تقوى بمعنى توبه است قال الله تعالى ولو ان اهل
الكتاب آمنوا وتقوا يعني تابوا عن شركهم واليهودية والنصرانية **خامس** تقوى بمعنى حسبه است قال الله
تعالى وايضا تقوى يعني فاحتشون **سادس** تقوى بمعنى كال طاعت قال الله تعالى
انقذ الله من تقائه قال — عبد الله بن عباس هو ان يطاع فلا يعصى وان يذكر فلا
ينسى وان يشكر فلا ي كفر **سابع** تقوى بمعنى ترك معصيت است قال الله تعالى واتوا اليك
من ابوابها واقفوا الله يعني وازك المعصية **ثامن** تقوى بمعنى عبادت قال الله تعالى
افعين الله تقون يعني تعبدون **تاسع** تقوى بمعنى ايمان است قال الله تعالى اولئك
الذين آمنوا بالله قلوبهم للتقوى يعني صطفى الله قلوبهم للايمان **عاشر** تقوى بمعنى
حذر است قال الله تعالى واقفوا يوما ترجعون فيه الى الله يعني احذروا **الحاء**
والا حاء روى ابو هريرة قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ان الله طيب لا يقبل
الا الطيب وان الله امر المؤمنين بما امر المصلين فقال ايها الرسل طهروا من

واعلموا صاخره قال يا ايها الذين امنوا كلوا من ثمرنا كما كنتم تشرذروا
 الرجل بطل الشراعت اجبت يدي يديه الى السماء فيقول يا ربنا واطعمه وامله
 حرام ومستحبر حرام ووقى الحرام فاني استجاب لذلك وقال صلعم من اراد
 ان يكون قويا ثنائس فليست كل على الله ومن اراد ان يكون كرم الناس فليست كل الله وقال
 صلعم من انتشأ الى الجنة يسارع الى الجنة ومن استحق من النار نهي عن السموات
 ومن رافى الموت نهي عن اللذات ومن زهد في الدنيا هانت عليه الصاير وروى عن
 ابي هريرة انه قال جاء رجل الى رسول الله صلعم من اكرم الناس حسبا قال اقيم
 لله وقاب وحب بن سبه الايمان عيان ولباسه التقوى وماله العفة و
 زينته الخيا وقاب ابن سعود المنقون سادة والفقهاء قادة
 وبجاستهم زادة **الانكسار والاشارة** وقيل المتقي يجب ان يكون الحزم في الحرم
 محرم المذموم مجتذات وراحات دنيا باشند وطيب بروي حرام بود چنان بايد که متقی
 این همه چیزها را بخوشین حرام کند زانجا که زبان اشارتست تا متقی بود و غیر
 گفته اند باید ان يكون المتقي كالخيل المجتران باید که اسبی بود که ریاضت را نیز
 یافته کان برکوة از آن سوی رود که زمان بود هر که نفسی ریاضت نیافته بود
 متقی بود وقال علی بن ابی طالب رضی الله عنه المتقوا الطاعة والعتاة
 في النشاعة والشرف في العلم والتودد في الخلق والكرم في التقوى اگر عز خواهی
 خدا را فرمان بردار باش و اگر توکری خواهی بپادشاه و بدیند کار باش و اگر

بزرگ

بزرگ خواهی بپادشاه و اگر توکری خواهی بپادشاه و اگر توکری خواهی بپادشاه و اگر توکری خواهی بپادشاه
 از خدا ز سکارا س و از عصیت پر هیز کار باش ان اگر کم عند الله اتقکم کمی را
 از بزرگان بخواب دیدند قالوا ما فعل الله بك فقال وجدت رحمة المولى ولم ار شيئا
 مثل التقوى رحمة مولى باقم و هیچ چیز به تر از تقوی ندیدم قال الله تعالى
 يوم يحشر المنفقين الى رحمن وقد يحشر المنفقون ربكنا اميننا لون فضلا و رضوانا
 يحشر المنفقون الى رحمن حشر افشا لون بكل حسنة عشر الحشر المنفقون الى ربنا رحيم
 و بعدون من الرحيم يحشر المنفقون الى الحق فيعتقون نار السموم يحشر
 المنفقون الى ربنا تغفور فيسلون من الاول والثبور يحشر المنفقون الى ذي الجلال
 فيجوزون لاخلال والانكال وقال ابو الدرداء **شهر** يريد المان يعطى ثناء
 وياي الله الامايشاء حكايت کنند که سفیدان تودی مجلس داشت کسی بر روی
 گفت شعر و غیرتقی یا م الناس المتقی طیب یادوی والطیب مریض
 وی بشنید جواب داد گفت اعمل علی وان تمر فی علی یفعل علی لا یفعل تقی
 اند حکایتست که شبی تقی از بغداد بشب همی گذشت برای قرآن همی خواند بر
 بابی وان جهتم لموعهم اجمعین شبی بان را خواند که لا اله الا انت ربنا
 لا تشوی دیگر وزیران کوی گذشت جنازه نهاد بود عجزه همی گفت بود
 بولا گفت این حال چو را بود آن پیرزن گفت درویش آیه بر فرزند من خواند از خدا
 وی جان بپاد خدا عزوجل از وی خشنود مباد گفت دفن کرد بر سر کوروی

بدرستی
 تقی و متقی
 تقی و متقی

قرآن همی خواندم بچشم و بر بجزوب دیدم اندر پشت با هزاران همه کفتم خدای
 باز چه کردی که مرا پیش از آن داد که کشتگان مرا کفتم چرا کفتم که لایتم قتلوا سیف
 الکهار و قتلک سیف انقار ایشان کشته شدند بنمیشد کافران و کشته شدند
 بنمیشد بر همان **الانذار** بدانکه بشارت متقیان اندر فراسم چیز است ^{بشارت} قال الله تعالى
 وکایم یقولون لعلهم بشری فی الجنه الدنیا نصره ان الله مع الذین اتقوا علم وحکمت
 ان یقولوا الله یجعل لکم قرانا عمارت من ین الله یفر عنه سبانه و یعظم له اجرا
 مغفور و اتقوا الله ان الله غفور رحیم تبسیر و رخت من ین الله یجعل لکم امر
 یسر نجات از عفت و تقوی الذین اتقوا فورا ز قلیبت و یجی الله الذین اتقوا بقرآنم
 توفیق طاعت و کن البسین اتقی تصدیق و صیانت اولک الذین صدقوا و اولک
 هم المتقون کرامات ان اکرم عند الله اتقکم محبة ان الله یحب المتقین فلاح
 و سفار و اتقوا الله لعلکم تفلحون ینزلت و کن یناله التقوی منکم اجر و
 مشویه ان من ین و یصبر فان الله لا یضع اجر المحسنین قبول فقط عما یتقبل الله
 من المتقین صفا و فاتها من تقوی القلوب کما یجاهد ان الله عز وجل شانه
 و حسن مایه و العاقبه للمتقین هدیه هدی للمتقین جنة ان المتقین
 فی جنات و ینعم **امریات** ان المتقین و مقام امین غفره و رحبه و الذین اتقوا
 فوهم یوم القيمة صلاح و عفة من اتقى و اصلح فلا خوف علیهم و لا هم یحزون
 عیون و نعمة ان المتقین فی جنات و عیون ترینه و رویه ان المتقین فی جنات

و لعل فی مقعد صدق عند ملک مقتدر قبل لعل الخجون کن حبیباً اذا خلوت
 بنیب لا تباریه الملیل الحمید انهاوت الاله بدیا و تواریت عن عیون البقید
 اتزان القرآن امست تدری انه من لعل جل الوریه العمریت نفس و الذنوب یزید
 و المرید و التهار سدید و درک فی الدنیا کیرم و احد فاذا اخی یوم فلیس یعود
التیاحات یا اهدنا ما سمعنا رسول الله صلعم بحیرا عن الله فانه قال لاجع علی عبدی
 خوین و لا آمین ایند تالیفت هرگز من دوام و دویم برس جمع کنم یا اندر دنیا
 نرسکار بود اندر حال مرگ رستگار بود یا اندر دنیا از اهل عصیان بود اندر حال مرگ
 از اهل هجران بود و کس که بر او نگوید بر خیز **کن** بخت به کس بر خیز و انگیز
 بر او نگوید بشین کسی که همی ننگوید من ین لاخافوا و لا یخروا و اقل
 جعفر الصادق لا تخافوا من عز و لایة و لا تخزوا من الجبایة و ابشر و بالنصر و
 العنایة و قال محمد بن الحسین لا تخافوا من الجحیم و لا تخزوا من فوات النعم
 و ابشر و اربا لکیم و قال حسین بن الفضل لا تخافوا خور الکفار و لا تخزوا حزن
 العیال و ابشر و ابواب الارار و قبل لا تخافوا من الخطا و لا تخزوا بترك الوفا و ابشر و
 بشقاة المفسطی و قبل لا تخافوا من لرق العیسان و لا تخزوا من قلة الاحسان
 و ابشر و بالبقاء الرحمن و قبل لا تخافوا من الغنور و لا تخزوا من الشور
 و ابشر و اربا لغفور اگر از اهل جمله تقوی و حشیه باشی اندر حال مرگ این دنیا
 بشوی کما قال الله تعالی لا تخافوا و لا تحزنوا **شهر** حضرت پادشاه ملر کار مباد

جزروا برادشا مراباد جزا برادشا جهان مراباد هكر علم و وفا كنو نثار
 ايند نكالي ما از كذا برهبر كار كذا وارقا ت ترسكار كذا الحمد لله
عجيب في علمه **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه**
 البقرة تفسيره قال **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه**
 الاستفهام بما انزل اليه من ربه يعني القرآن الذي انزل عليه فقال جبريل اجب ربك
 يا محمد فقال **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه**
 به وامر من معي ايضا يعني من اتيني وقال **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه**
 وبما انزل علي وملائكه وكتبه ورسله معناه وبلاكته وكتبه ورسله لا تقرأ
 بين احدهم رسله وقالوا سمعنا واطعنا معناه سمعنا قولك واطعنا امرك وعفرك
 ربنا واليك المصير ونسألك العفوة يا ربنا واليك المصير المرجع في القيمة عند
 ذلك قال الله تعالى له ارفع حاجتك قال **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه**
 العفوة في ولائني والعفوة لك ولا تشك قبل ان خلقتك وخلقتك اشدك باربعة
 آلاف سنة لا يحول الله نفسا الا وسعها لا يامر الله طاعة الا بقدر طاعة
 العبد لما اكسبت ما علمت في الدنيا من خير وعليها ما اكتسبت ما علمت من
 شر ربنا لا تأخذنا ان نسينا او اخطانا معناه لا تأخذنا بالخطاء و
 التيسان ربنا ولا تحمل علينا اصر كما حملته على الذين من قبلنا يعني قبل النبوة
 كما حملت على بني اسرائيل ربنا ولا تحملنا ما لا طاقة لنا به يعني ولا تأمرنا امر قبيح

في المعراج
 و...

فقد بنا لكم ما لا طاقة لنا به واعف عنا يعني عن الحنيف كما حنفت قارو
 وقوله **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه**
 كما دقت قوم لوط انت نوليننا اولينا فانصرا على قوم الكافرين يعني على الجاحدين
 بل وبانبيائك وبكذلك وقيل واعف عنا الصغار واعف لنا الكبار وارحمنا
 عند الفراق انت نوليننا في المقابر فانصرا على كل ما في تحقيق الآية اعلم ان هذه
 الآية في معراج رسول الله صلى الله عليه وسلم والمعراج عند اهل السنة حتى خلاف
 قوله من ان المعراج وبعضهم يقولون المعراج كان من مكة البيت المقدس
 لم يكن الى السموات واللكوت وذلك انهم يقولون العقل لا يقبل هذا والدليل
 على ثبوت المعراج الآية والخبر والعقل فاما الآية قوله **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه**
 الذي سري بيده ليل وقال والخبر اهو في قوله لقد رأيته ايات ربه الكبرى
 وقال فلا اقسم بالشفق والليل وما وسق والقمر اذا انسحق لشركه طبقا عن طبق
 فالله لا يؤمنون اقسم الله تعالى بالشفق يعني المجرى والليل وما وسق والمعراج
 في الليل والقمر اذا انسحق اذا اكمل الليلة الثالثة عشر والرابع عشر والخامس
 عشر لشركه طبقا عن طبق قال **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه** **عجيب في علمه**
 السما الى طبقة اخرى كذلك الى السماء السابعة والى سدرة المنتهى فالله لا
 يؤمنون فاهو لا المذكورين لمواجبك لا يصدقون بذلك والعجب من قوم يقولون
 بالنبى وينكرون شرف نبى عليه السلام واما من طريق الخبر ما قال رسول الله صلى الله عليه وسلم

لما أُرِي بالسماء السابعة احد جبريل بيدي واقد في عدد روك من
 دوائك الجنة ثم ناو لي سفر جلة فقبلتها اذا اخلقت فخرجت جارية
 حوراء لم احسن منها فقالت السلام عليك يا رسول الله قلت و
 عليك السلام من انت قلت الراضية الرضية خلفي الجنان من ثلثة اصناف
 اسفل من سلك ووسطى من كافر واعلا من غير عجبين من ماء الحيوان قال
 الجنان اكون في ثلث خلق لا خلك وان عمل على بر او عاى فهو الجنان دليل على معراج
 رسول الله صلى الله عليه وسلم الالسموات وسدرة المنتهى وجنة الماوى من طريق و
 اما من طريق العقل يستبان الله الشمس تسير من فلك الاربع الى المشرق والمغرب
 وجميع الارض ولا عجب من قدرة الله تعالى وليس يرب ساعة واحدة من
 المشرق الى المغرب ووجه الارض الى الارض السابعة لان مكان الساجدين وسكنهم
 الارض السابعة ولا عجب من قدرة الله تعالى وليس شر الخلق وجبريل ينزل من مكانه
 سدرة المنتهى الى رسول الله صلى الله عليه وسلم ساعة واحدة ويعرج ساعة واحدة الى مكانه
 كما قال الله تعالى فما تعرج الملائكة والروح اليه في يوم كان مقداره خمسين الف سنة
 ولا عجب من قدرة الله تعالى فكيف معراج النبي صلى الله عليه وسلم الى سدرة المنتهى بلية عجا
 وهو افضل الخلائق وخذى عز وجل ذكره قولهم مبتدعان ومن كان معراج
 بك كلمة قال سبحان الذي اُرى عبده انكر يد عقل كذا ان كان مخلوق
 يسكن الاربع كوين ولونين ازعرش تاوشن وعلل اُرى از مشرق المغرب از اسماء

ملق تار منها بطبق هم بكذرو به بيند جمله مخلوقات هم بروى كنده و
 خانه انها في يد سيكي از شب مانده بود خدای عز وجل اين سوال اجل ارده انت
 بيك كله وان انت كنهها سر عبده لم يقل جاء محمد بنى قال
 اسرى عبده نكت آمد محمد اگر گفت آمد محمد وان سوال باق بودى لكن كفت
 اسرى عبده سبحان ان خدای كه يرد بنده خویش را محمد بقدره خویش نهاد
 نه براستطاعت وى و خداوند تعالى قادر است بر كل امر چه تواند خواهد كه من
 انكر المعراج انكر كمال قدرة الله عز وجل ووصفه بالبحر واجر ان رسول الله صلى الله عليه وسلم من
 المعراج لم يصدق بقوة النبي صلى الله عليه وسلم ووصفه بالكذب وخنق نقتز
 بالآية والخبر والعقل والقياس اكل وحده الله تعالى ما يمين على ما قدمناه قالت
 الجهمية عروج روح محمد صلى الله عليه وسلم رأى ما رأى في المنام لا في اليقظة
 وقلقوا بقوله تعالى وما جعلنا الرؤيا التي اُرينا الا فتنة للناس وبقول
 عائشة رضي الله عنها انها قالت ما فقدت حينئذ جسد رسول الله صلى الله عليه وسلم
 صلى الله عليه وسلم ولكن الله تعالى بروحه وباروى عن حورية بن ابي خناب
 انه كان اذا سئل عن معراج قال كانت رؤيا صادقة وعند اهل السنة انه
 عرج بنفسه الى السموات العلوية والسدرة المنتهى ورأى ما رأى من الجباب في القصة
 اليقظة لا في المنام كسى بود از ما كه قيامت بخواب بيند ولبست ودر رخ
 و خويشتن را بمشرق و مغرب بيند اگر ان رسول الله صلى الله عليه وسلم

المسند

همچنین بر وجه فرق آسمان و میان بی مرتبت و رتبت باجل شود
 و او بر راعیه سلام بهشت برد و هفت آسمان بدید و اندر بهشت رسید
 بماد کافه کافه تعالی و رفعتا مکانا علیا و عینی راعیه السلام
 آسمان چهارم بر تاملوت بدید کافه الله تعالی و ماقنلوه یقینا بر رفعتا
 الیه و ابرهیم راعیه سلام آسمان بر و عجایب و ملکوت آسمانها بوی نمود
 چنانکه گفت و کذلک بری راعیه ملکوت السموات و الارض و این هر سه بجای
 و رتبت از غیر ما کمتر بودند چرا آفاقتان شاید و آن مصطفی شاید شد
 عجبت من راعیه لاله بعد من کتبت لی الخویات المقدس **سید عجل**
 امر الرسول بما انزل الیه من ربه بدانکه انزال اندر قرآن ده است انزال
 سبکته قال الله تعالی و اذ انزلنا من السماء ماء مبارکاً فکان فیها من السماء ماء طهوراً
 نظیر و انزلنا من السماء ماء بقدر نظایرها کثیره **سید** انزال جدید از بهر
 شمت قال الله تعالی و انزلنا الحدید فیه اس شدید و منافع للناس **جبار**
 انزال مد مصطفی بنصره قال الله تعالی و ما انزلنا علی عبدنا یوم الفرقان یوم النطق
 الجماع **نجم الزهراء** قال الله تعالی و انزلنا من السماء ماء ثمانیه از و الج
شهر انزال مایده قوم عینی بنعمه قال الله تعالی و انزلنا علینا مایده من السماء
 و قال الله انی نزلها علیکم **هفتم** انزال عقوبت قال الله تعالی و انزلنا

رعد ابرو

و هم انزلنا من السماء ماء مبارکاً فکان فیها من السماء ماء طهوراً
 من السماء ماء مبارکاً فکان فیها من السماء ماء طهوراً
 من السماء ماء مبارکاً فکان فیها من السماء ماء طهوراً

علی ائمتین **هشتم** انزال فرشتوی از بهر معیشت قال الله تعالی و انزلنا علیکم
 من السماء من کل موضع طیبات ما رزقناکم **نهم** انزال جبریل علیه السلام
 یا ایها الذکر و انزلنا الروح الامین علی قلبک **دهم** انزال فرشتی از بهر شریعت قال الله تعالی
 انمحن نزلنا الذکر و انزلنا طهون انا انزلناه فی لیل القدر و انزلنا احسن الحدیث هو الذی
 نزل علی عبده آیات بینات تبارک الذی نزل القرآن علی عبده امر الرسول بما انزل الیه من ربه
یازدهم انزال حضرت جبرئیل عزوجل بر رسول شاکر بخلق و معاشرت و انزل علی خلق
 عظیم بطریق ملاطفه فما رجع من الله لست لهم کبریت خدمت طه ما انزلنا علیک
 القرآن لیشقی بآداب و حرمت و ما یطلق عن الهوی لحفظ خدمت ما رزق البصر و ما طغ
 برافت و رحمة بالمؤمنین راوف جبرئیل بایمان و معرفت امر الرسول بما انزل الیه من ربه
اخبار انزال ما من علی الله قال ما اسری الی نبی صلی الله علیه و سلم قال رسول الله صلی الله علیه و سلم
 رفعت الی راف من نور تم رفعت الی الجب من نور فاعز الی الجب اشیاء فماتت من
 عنده ناری من نار و راء الجب یا محمد فمات الی بارک ابرهیم و نعمه الاخ اخوت علی ما
 ستوصوا به خیر و بعد ما رجع من المعراج کان انزلنا علیه علی الله تعالی ان یقول اعود برضاک اللهم انی
 من سخطک و اعود بعقوبتک و اعود بک منک لا احصى ثناء علیک انت
 کما انیت علی نفسك و الذی یشهد لصحتهم ما روی به و هیزه عن غایته انها
 ماتت فقدت رسول الله صلعم ذاق لیلته فانتهت الیه و هو ساجد و قدماه منقوصا
 و هو یقول اعود برضاک من سخطک و بما فاک من عقوبتک لا احصى ثناء علیک

اللهم انی

اِنَّكَ كَاثِمٌ عَلَى نَفْسِكَ وَقَالَ صَلَّى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اَوْقِيتَ بَشِيرِينَ مِنْ مَعْنَى
 الْعَرْشِ فَاتَّخَذَ الْكَتَابُ وَخَوَاتِمُ سُورَةِ الْبَقَرَةِ وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اَيْتَ جَبْرِئِيلُ
 بِالْإِنْقِادِ وَلَهُ جَنَاحَانِ جَنَاحٌ بِالْمَشْرِقِ وَجَنَاحٌ بِالْمَغْرِبِ وَالدَّيَاكِلُهَا كَالْكَلْهَا
تَكَتُ بِالْإِنْقَادِ قِيلَ الْمَاجِ خَسَنَةُ أَحْرَفَ فَاَلِيمَ مَا الرُّسُولُ عِنْدَ الْمَلِكِ لَا عَلَى
 وَالْمِنْ عَمْرٍ عِنْدَ شَاهِدٍ كُلِّ بَحْوٍ وَالْأَرْفَعَةُ عِنْدَ خَاقِ الْوَرَى وَالْأَكْفُ
 الْمُسَاطَةُ عَالِدُ السُّرُوخِ وَالْجَمِيمُ خَاهُ وَبَلَكُوْنَا لَا عَلَى كُتِبَ بَرَزَتْ فَرَسًا
 حِينَ بَرَقَ نَشْتُ جَبْرِئِيلَ كَابِ وَفِي الْكَيْدِ مِيكَائِيلُ غَاشِيَهُ يَرُدُّشَ فَهَارُ جَبْرِئِيلَ
 رَكَابُهُارَ مِيكَائِيلُ غَاشِيَهُ دَارَ اسْرَافِيلَ زَمَامُ دَارَ شَيْبُ ثَبَاسُ رَاغِبِ بَرَقِ
 دَارَ دَارَ سَمَانُ مُحَمَّدُ نَحَارُ يَرِوَانُ مَلِكُ جَبَارِ سَدِثُ حَدِيثُ بَعْدُ كَاهُ كَارُ كَاهُ
 قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي قُدْسِي قُلُوبُ قَوْمِيْنَ أَوْدَى أَخْبَرَهُ عَرَجُ جَلَّ عَنْ دَوْعٍ وَفَرِيهِ
 قَالَ فِي قُدْسِي دَنَا وَاللَّهُ دَنَا دَنَا دَلَا فَنَدَى دَلَا دَنَا دَنَا فَنَدَى دَنَا دَنَا
 دَنَا شَاهِدُ دَنَا شَاهِدُ دَنَا سَاجِدُ فَنَدَى وَاجِدُ دَنَا فَنَدَى فَنَدَى
 فَنَدَى دَنَا غَلَبُ فَنَدَى هَدَا دَنَا دَلَا فَنَدَى لَعَلُّ دَنَا الْحَجَابُ فَنَدَى لِي لَوَا
 دَنَا عَمْدُ دَنَا وَالرَّبُّ بَضْلُهُ لَهْ تَجَلَّى جَائِي رَسِيدُ كَهْ أَنْجَا جَائِي بَرَدُ حَضَرُ
 دِي غَيْبُ دِي كَشْتُ هَسْتُ وَجْ نَسِيْتُ كَشْتُ انْدَرْ مِزِينَ غَايِبُ مَا نَدَا دَنَا آسَمَانُ
 غَايِبُ مَا نَدَا رُوحُ انْدَرْ قَابُ قَوْسِينَ غَايِبُ مَا نَدَا عَرَشُ كَشْتُ جَائِي رَسِيدُ كَهْ أَنْجَا
 عِبَارَتُهُنَّ كُوْدُ شَرْحُ تَرْخُ كُوْدُ صَاحِبَانُ نَقِيهِ السَّمْعِ كَهْ يَادُ شَاهُ

جل جلاله دِيَا كَفْتُ جَبْرِئِيلُ عَمْدُ دَنَا دَنَا دَنَا دَنَا دَنَا دَنَا دَنَا دَنَا دَنَا دَنَا
 كَفْتُ يَادُ شَاهُ اشْبُ هَمَّ كَسِي أَنْ كَشْتُ كَهْ مِنْ خَرَامُ وَمِنْ أَنْ كَهْ تَوْخَاوِي
 رُسُو كَفْتُ اِيَا خُدَا اِيَا عَرَشُ وَكَسِي كُوَا كَفْتُ دِي رُوْدُ وَفَرَكُ بَنَكْرِ كَسِيْتِ بَدِيدُ
 كَفْتُ اِيَا خُدَا اِيَا سَمَانُ وَعَجِبُ كُوَا كَفْتُ زِيْرُ كَابِ بَنَكْرِ كَسِيْتِ بَدِيدُ كَفْتُ اِيَا خُدَا
 بَهْتُ وَدُوْرُخُ كُوَا كَفْتُ زِيْرُ كَابِ بَنَكْرِ كَسِيْتِ بَدِيدُ كَفْتُ جَبْرِئِيلُ وَمِيكَائِيلُ كُوَا
 مِجَنِينَ جَمْعُ شَيْءَا أَخْرَفْتُ اِيَا عَمْدُ جَمْلَهُ وَلايْتُ كَرْدُ سَمْتُورُ تُوْرُ كَرْدُ جَمْلَهُ خَلُوقَاتُ
 تَحْتُ دَكَابُ تَوَاسْتُ جَائِي رَسَائِدُ كَهْ كَسَرُ رَسِيدُهُ بُوْدُ الْكُوْرُ سَلُ حَاجَتُ كَرْدُ بَا
 حَاجَتِي دَارِي كَفْتُ رَبَّنَا لَا تَوَاجِدُنَا اِلَّا خَالِ السُّورَةُ حَاجَتُنَا نَحْوُ اسْتُ هَمَّ دَنَا رَدُ
 اَزْ بَرَقَشُ هَمَّانُ شَنِيدُمُ كَهْ كَفْتُ اَشَارَتُنَا دَرِجُ كَفْتُ سَلُ حَاجَتُ دَنَا بُوْدُ
 كَهْ بُوْدُ نَمُوْدُ كَفْتُ اِيَا عَمْدُ جَزِيْرِيْنَ بَحْلُ رَسِيدِيْ هَمَّ نِيَا لِي اِيَا خُدَا وَنَدُ حَاجَتُ بَدِيدُ كَرْدُ
 بَدِيدُهُ نَايَلُ نَشُوْدُ بَدِيدُ كِيَا كَسْتُ وَخُدَا وَنَدِي كَا نَكَارِي اسْتُ كُتِبَ اِيَا بَرَزَتْ
 دَنَا رُسُو لَهْ عَنْهُ انْدَرْ قُلُوبُ خُدَا عَمْدُ جَلَّ نَاوَحِي الْعَبْدُ مَا اُوْحِي كُوْدُ اِيَا رُسُو
 صَلَمُ رَسِيدُمُ كَهْ مِنْ وَجْ مِجَنِيُوْدُ كَفْتُ يَادُ شَاهُ كَفْتُ اَنَا دَنَا دَنَا دَنَا دَنَا
 خَلَقْتُ لَاجِلِكَ كَفْتُ مِنْ وَتُوُوْدُ هَرَجُ جَزْمِنْ وَتُوُوِيَا زِيدُمُ بَرَايُ تُوُوْمِنْ كَفْتُمْ اَنَا دَنَا
 وَنَا سُوِيْ رَكْتُ لَاجِلِكَ مِنْ وَتُوُوْدُ هَرَجُ جَزْمِنْ وَتُوُوْدُ دَنَا دَنَا دَنَا بَرَايُ تُوُوْمِنْ
كُتِبَ عَائِشَةُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا بَرَسِيدُ وَحُ كَفْتُ رُسُو صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَادُ شَاهُ بَرَسِيدُ
 كَفْتُ لَوْلَا اَنْيَ اجْتَابَ لَعَا سَبْعُ اسْمِكَ لَنَا خَابَتُمْ قَلِيلُ وَلَا كَثِيرُ اِنَّ اَنْسِي

که دوست دارم که با استعجاب کم هرگز با ایشان شمار نکردی نه با بسیار نه اندک
 گفته اند جاء خورشید لکوه دعا بگفت اندین آیه قرآن ده جواب و اما حدی
 عز وجل رسول گفت ربنا لا تؤاخذنا ان سئنا اوا خطانا جزا آمد و لا جناح
 علیکم فیما انطأتم به رسول گفت ربنا ولا تحمل علینا اصرکما حلت علی الدین من قبلنا
 جواب آمد و یضع عنهم اصرهم رسول گفت ربنا ولا تحملنا الا طاعة لتنايه جواب آمد
 لا یكلف الله نفسا الا وسعها رسول گفت و اعف عنا جواب آمد و یعفو الله
 رسول گفت و اعف لنا و اعفنا جواب آمد و کار بالمؤمن رجما رسول گفت انت ثلثنا
 جواب آمد و یومیکم رسول گفت فانصرا علی القوم الکافین جواب آمد
 و کان حقاً بلیناً نصر المؤمن نکتہ معراج پنج بوده است معراج الحیل الی السماء
 و معراج الحکم الی الجبل و معراج درین طلیعة و معراج برین فیصل الموت نکتہ
 معراج عیسیٰ الی بیت المعمور و معراج محمد صلی الله علیه و آله الی قبا تو سین
 و ادفا نکتہ هر پذیرا مرکب داد سینه مرکب نوح اقامه مرکب صالح
 مقام مرکب ابرهیم کش مرکب حمیل ماهی مرکب یونس ریح مرکب یلیان عصی مرکب
 موسی محراب مرکب زکریا براق مرکب محمد صلی الله علیه و سلم **افندیانت**
 ما اشی علی حبہ جملة السجنان سورة البقرة سجا نك لا علم لنا سجان به بل انما فی التملوا
 و الارض فی عمران سجا نك فیتنا عز الی النار فی النساء سجان به ان یكون له و لک الملة
 سجا نك یكون لان اقول بالیس یحی فی الانعام سجان به و تعالی عما یصفون •

فی الارواح سجا نك ثبت الیک سجان به عما یشرکون فی یوم سجان به هو انعم فی بریف
 و سجان لله و ما انما من المشرکین فی النحل فلا تستعجلهم سجان به و تعالی عما یشرکون
 سجان به و لهم ما یشتهون نبی اسرائیل سجان الی الذی سرى عبده سجان به و تعالی عما
 یقولون علوا کبیرا قل سجان ربی هل کنت الابرار رسولاً انبیاء سجان الله
 ربنا لعل ربنا یصفون سجان به بل عباد مکرمون سجا نك ان کنت من لقائین المکر
 سجان الله عما یصلون عالم الغیب النور سجا نك هذا بهتان عظیم الفرقان
 سجا نك ما کان ینبی لنا ان نتخذ القمل و سجان الله ربنا لعالمین اوی القصر ما
 کان لهم الخیفة سجان لله و تعالی عما یشرکون الروم فسیجان الله حین تمسون
 فاضر سجا نك انت و لینا سجان به و تعالی عما یشرکون بنس سجان الی الذی خلق الانواع
 کلها سجان الی الذی بین الصفات سجان ربک ربنا لعل ربنا یصفون الزمر
 سجان به هو الله الواحد القهار سجان به و تعالی عما یشرکون الزخرف سجان الی الذی یخرجنا
 هذا سجان ربنا لعل ربنا یصفون و الطور ام طهر الله غیر الله
 سجان الله الحشر سجان الله عما یشرکون القلم سجان ربنا المقصود سجان
 الی الذی سرى عبده محمد مصطفی بابقا بقوسین بریم نالذر سر حدیث باز و اکویم
 اندول و قشاخ هدی بنشاندیم و اشان به حدیث تو و ارادیم و بفضل و دم بنام خدایت
 خواندم صدر حمت خویش بردت افشاندیم **النیاخا** بدانک مرکب و لذر معراج
 چهار چیز بود از مکة تا بیت المقدس براق بود و از بیت المقدس تا آسمان و دنیا

معراج بود و از آسمان دینا تا هفتم آسمان بر جبریل بود و از آسمان هفتم تا آسمان نهمین
 رفته بود همچنین یا غاصی مرکب و چهارست صلب پدر روزی چند مرکب بود
 دوم درم مادر نه ماه مرکب تو بود سیم خیل و بنار و حمیرا در دنیا مرکب تو بود
 چهارم کز مرکب اند دنیا جنازه مرکب تو بود و شش چهار خال هستی از دواز
 هویست هفت هشتاد و نهمین و بیست و یکم ای که از تو که از جنازه
 جنازه خواستند حال تو چگونه بود جنازه را جنازه از تو که کویند معناه چنانکه
 کسی را بر جنازه خواهند هر که اندر دنیا آید دست فراهم کرد بود چون بر جنازه
 فصد دست بجهت باز کرده اشارت انداخت که اندر آمدن گفت همه دنیا و کرم و حوت
 دارم چون برون شود دست بهم باز کرده بود گوید بن هر یک یک بیعت و کوبا بشد
 که بیرون شوم و بدست هیچ چیز ندارم **تفسیر** یا مؤمنان! انزل الی المرء علی رغبته
 تا خفتن از من خذر ها و تا خدا الواحد من اتمه اگر کار نیکی بود جزا را چه
 خطر هزار هزار جزا از دای باد چنانکه آن پر گوید **تفسیر**
 ای داده مرا زانند او زهدی و آن روز کی بسوی من کرده ندا از خلقت تو مرا بر افکند
 چون جان منت هزار جان باد خدا عز و جل روز مرا بر ما عباد یاد کند
 و ایمان اندر لهای ما حقیقت کند **محسن علیه تعالی الشهدا لله**
 آنکه لا اله الا هو اعلم ان هذه الآية فی سورة العنکبوت و فی مدنیة و کلما تنها
 ثلثة الای و اربعایة و ثمان کلمة و حروفها اربعة عشر حرف و حسیایة و حسن

فی التوحید
 مر ع

و عنرون حرفا و آیاتها مائتی آیه لیست فیها اختلاف و من رآی لستور الیه لآیه
 سبعة عشر آیه تفسیره **عبد الله بن عباس** شهد الله معناه
 علم الله انه لا اله الا هو و لا اله الا هو و لا اله الا هو و لا اله الا هو و لا اله الا هو و لا اله الا هو
 يشهدون بذلك قائلين ان لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو
 و لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو
 الحكيم حکم ان لا يعبد غيره ان الدين عند الله الاسلام فيه تقديم
 و اخير یعنی شهدا لا نبیاء و المؤمنون ان الدين عند الله الاسلام نزول
 الآية **عبد الله بن عباس** الکلمی قدم جبران من الشام الی المدینة فلما نظر الیهما
 قال ما تشبه هذه المدینة الرسول الذي يخرج فی آخر الزمان فلما دخل علی
 رسول الله سلم قال انت محمد قال نعم قال انت احد قال نعم قال لا اخبرنا
 عن اعطاك الشهادة فی کتاب الله فنزلت هذه الآية فأسلم جبران بركة
 هذه الآية و قال سید بن جبیر کانت حول الکعبة ثمانون وستون صنما
 فلما شهد الله وقت تلك الاضنام سجدا لله تحقیق الآية قلنا فی هذه
 الآية عشرة اسئلة **أحدها** متى شهد الله **والثاني** شهادة الشاهد لنفسه
غير جابر **والثالث** الشهادة تصدیق دعوی المدعی و اقرار علی العبر
والرابع ما معنى هذه الشهادة **والخامس** لم جعل الله نصفها نعتیا
 و نصفها اثباتا **والسادس** لم جعل المؤمنین و المؤمنات و المؤمنات

نزلت

على الاثبات **كتاب** لقد علم الملائكة على المؤمنين والشهادة **والكتاب** انتهى
 المؤمنين او العلم **الكتاب** ما خلاص هذه الشهادة **والكتاب** ما خلاص هذه
 الشهادة **كتاب** عن السؤال الاول سئل عبد الله بن عباس عن شهادة الله بها
 قال قبل ان خلق الخلق بالثاني ثمان مائة الف سنة وفي رواية اخرى عنه شهد الله لنفسه
 بنفسه قبل ان خلق الخلق بمائتي عشرة الف سنة كل سنة ثمان مائة وستين يوما كل يوم
 الف سنة فماتت دون وقيل شهيد يوم الميثاق على قول المؤمنين وقيل يكتب على
 ساق العرش شهادة شهادة لا شك فيها بان الله ليس له شريك وان محمد صلى الله عليه
 نذيرا للخلق لرسله الملك وقال عباس بن قيس قال خلق الارواح قبل الاجساد
 باربعة آلاف سنة وقدر الانفاق قبل تخلق الارواح باربعة آلاف سنة وشهد لنفسه
 قبل تقدير الانفاق باربعة آلاف سنة **كتاب** قلنا يجوز له ما يجوز
 لغيره كما انه زكى نفسه ونها ناعته فلا تزكوا انفسكم ويجوز له الكبرياء ولا يجوز لنا
 وايضا شهادته بنفسه حجة لا يحتاج الى المزك والمعدل وقال قوم
 ان الشهادة وقعت على قلوب الذين عند الله الاسلام لان الكسائي يقرأ بالضم **كتاب**
عن السؤال الثاني الله تعالى شهد بالميثاق على قلوبهم والملائكة على قلوبهم في القبر
 ربنا الله واطول العلم في الدنيا بعضهم على بعض **كتاب** عن السؤال الرابع قال
 الاثم هي شهادة دلالة شهادة عبادة وقال الربيع علم الله وقيل هذا اسم
 اعطاه الله به ان الذين عند الله الاسلام **كتاب** عن السؤال الخامس لانه نفي النكرة وثبت

المعرفة لذلك كلف عبده التقي والاثبات شكر لذلك ويقال لانه دفع البلاد واثبت
 الشفاء **كتاب** عن السؤال السادس من تقديم التقي على الاثبات قبل ان الله تعالى ثنا
 خلق الخلق الاول نظرا الى نفسه فظن ان ليس غيره ثم نظرا الى ربه فقال لا
 كما طنت قصار التقي مقدما وقيل في الفتنة الملع في الثناء من اثبات المدح كما اذا
 قيل ليس في البلد اعلم غير فلان امدح من قوله فلان عالم البلد فذلك نفي لاهلية عن
 الغير امدح لمن اثباتها له يقال لان المكان ولا يحسن ثم يسطر بسط كذلك قدم
 التقي على الاثبات **كتاب** عن السؤال السابع تقديم الملائكة اعدل في الشهادة من
 المؤمنين لانهم كانوا قبل المؤمنين وشهادة الشيوخ اقدم من شهادة الاحداث
 وقيل لانهم لا ينسون والافسان يسي ولهم اقدم شهادة الرجال على النساء لانهم
 اقوى في الحفظ **كتاب** عن السؤال الثامن وقوله ليس لميل ولا خلف ولا طمع
 للخصم فيه والدخول فيه وفيه والخروج منه ضلالة العمل من القاطن المثلث
 والتوحيد من القاطن الى التوحيد ومن الميثاق الى الطلاق **كتاب** عن
 السؤال التاسع والعاشرة ببطاعته بعد العمل ومعصيته بالجهل وقيل الطاعة
 اذا قربت بالعلم اقرب الى القبول والمعصية اذا قربت بالجهل اقرب الى العقوبة **كتاب**
عجلني بدانك خدائي وجل هفت كروه را بهفت چیز سیم خورشید ثابت
 صدر دردم نفقه کرد بر علم حدیث تا حاصل کرد گفت تا مقصودك هذا كفت
 تا سیم رسول بشم اكر ثابت بنازيد بدانج سیم رسول بود تو نازی بدانج اندر هفت

چیزیم خدای عزوجل ای نبی اندر ولایت قال الله تعالی انما اولی الامر
در رسول و اولی الامر و اولی الامر و اولی الامر و اولی الامر و اولی الامر
طاعت اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر منکم و اندر صلوات الله و ملائکته
یصلون علی نبی و اندر رویت و قل اعلموا فی ربی الله علمکم و رسولہ و المؤمنون و اندر
نصرت قال الله هو مولی و جبریل و صالح المؤمنین و هفتصد شهادت شهد الله
انه لا اله الا هو و ملائکته و اولی الامر و اولی الامر و اولی الامر و اولی الامر
انما قال ان فقدت رسول الله علم ذلک لیلہ فظننت انه قد ذهب الی بعض
سایه فبحثت فاذا هو الی اوساجد و یقول سبحانک و بحمدک لا اله الا انت نقی
قلب باری و امیرک بنی شای و ابی لعلی خری روى قتادة عن انس عن محمد بن جبل
قلت یق رسول الله صلعم فقال یا معاذ قلت بئیک یا رسول الله و
سعدیک ثم سار ساعة اخرى ثم قال بئیک و سعدیک یا رسول الله ثم سار ساعة
اخری قال یا معاذ قلت بئیک یا رسول الله و سعدیک قال لا تدعی ما حق الله
علی العباد قلت الله و رسولہ اعلم قال فان حق الله علی العباد ان یعبده و لا یشکروا
به شیئا ثم سار ساعة اخرى ثم قال یا معاذ بن جبل قلت بئیک یا رسول الله و
سعدیک قال هل تدعی ما حق العباد علی الله اذا فعلوا ذلک قلت الله و رسولہ اعلم قال
فان حق العباد علی الله ان یغفر لهم و لا یعذبهم و روى ان موسی بن عمران
قال یرب دینی علی عمل یجلی الجنة فقال له قل لا اله الا الله فانها لو وضعت

علی التمام لصلوات و عن ابن سعد عن رسول الله صلی الله علیه و سلم انه قال من قرأ
شهد الله شیء یقول هو یرفعنی عندک فیقول الله فی القیمة عندی عهد عند عبدی
و انما حق بوفایه بالعهد اذ خلص الجنة و عن انس قال قال رسول الله صلعم
من واعدتک منامه هذه الایة ثم قال و انما معکم من الشاهدین خلق الله تعالی
سبعین الف خلق یتغفرون له الیوم القیمة **الکافی** و الاشارة قال ابی
اذا قال الامام و لا الضالین فقولوا آمین من وافق تأسیته آمین الملائکة
غفر له هرگاه که امام و لا الضالین بگوید آمین بگوید هرگاه آمین وی بآمین
و یشکان موافق آید آمین شود چو گوید هرگاه شهادت وی با شهادت و یشکان
و شهادت خدای موافق بود و ایشتر که آمین شود نکتہ کو اهی خویش بگو اهی بنده
مقرون کرد که بنده بشرط عداوت کو اهی نتوانست داد اینر و تعالی بحق و حدایت خورش
کو اهی داد الله بنده گفت من نیز همچنان گویم چنانکه عالمی اندر جنب من بود تا
کو اهی دادن بروی سهل گشت نکتہ خود کو اهی داد و یشکان کو اهی داد الله
بنده مومن اگر جرح بود اندر کو اهی بنده اندر کو اهی بنده یشکان نیز جرح بود کو اهی
بنده کان قبول کرد از بهر آنکه مقرون گشت بگو اهی بنده یشکان و کو اهی وی و هفتصد کرم
من الله تعالی نکتہ آن بود که اندر بیت قطوم یوسف و کو اهی داد بر استی کمال
الله تعالی و شهد شاهد من اهلها پادشاه جل جلاله خواست که ملک یوسف
و آن بود که بود آن کو در و زیار و رد گفت ای بار خدای این همه خلق چونک و زیارت

این درویش بود پادشاه گفت وی ترا یکبار گواهی داده است راستی من بخوام
 که رنج وی ضایع کنم و زرخویش کن و مرا مخلوق مخلوق را همچو زرخویش
 یکبار گواهی داد برستی رنج وی ضایع نکرد بنده مؤمن هفتاد سال خالق خویش را
 گواهی هد برستی چه گوی رنج وی ضایع نکند رسول گفت شب
 معراج اندوخت همی شدم گوشکی دیدم نیکو در بسته و بران در بسته آن الله
 تعالی قد غضب علی صاحب هذا القصر یدیب رسول از گشت در آن گوشه دید و
 کرده و بران در بسته آن الله تعالی قول رضیت عن صاحب هذا القصر رسول
 گفت گفتیم ای جبریل گاه آن چه بود و سبب رضا پادشاه از وی چه بود گفت
 یا محمد گاه و ندانم که ما را اطلاع نبود نداده است بر گاه بندگان کن
 سبب رضا آن خفته بود آن بنده بیدار شد شهد الله بر خواند خداوند سبحان
 و تعالی گفت لا یلیق بکرمی ان ترک هذا العبد فی محطی بعد ما قرأ شهد الله رسول
 صلعم گفت من قراءه شهد الله اعنق الله ثلث نفسه من النار و من قراءه
 اعنق الله ثلث نفسه من النار و من قراءه ثلث مرات اعنقه الله من النار من فرقه
 الیقیم نکت اندر قیامت که کاروان نکر شوند و گویند ما جاءنا من بشیر
 و لا نذیر امت محمد گواهی دهند پیر از او میدفند جا که بشیر و نذیر ایشان
 نکردند جمله پیران شفاعت کنند امت محمد را پادشاه جل جلاله گوید اگر کسی شمار
 گواهی داند هم حق را وی هفتاد سال از گواهی داده اند من حق را زردن و لیتیم

همه را بیا میزیم نکت اندر قیامت بنده مؤمن خوار نباشد آدم همی گوید
 فرزند منست من احق ترم نوح همی گوید بر شریعت منست من احق ترم ابرهیم گوید
 بر ملت منست من احق ترم مصطفی گوید از امت منست من احق ترم مولی همی گوید
 بنده منست من احق ترم نکته قال الله تعالی فاستشهدوا شهدین
 من ربکم ان قولهم ان فضل احدیما فذكر احدیما الاخری تا اگر کسی از یاد شود
 دیگر را بیا یاد شهد الله لا اله الا هو و الملاک و اولو العلم اگر اندک
 منکر و بیکر سوال کنند نتوانی جواب ایشان دهی من بیا دهم گویم قل الله ربی قال الله
 شیت الله الذین امنوا بالقرآن الثابت فی الحیوة الدنیا و فی الاخرة یعنی فی القبر شعر
 تعالی الواحد الصمد الجلیل تعالی ان یكون له عدیل هو اللطیف الخیر و کل شی
 سواه فتنقص لیل ۴۸ اتعبد جبهتی لایا الهی و تنقصها عبدین الحیا
 لن من است اعترازا عنک نفسی فانت من تریم غیر ما هی بالفارسیسته
 هر چند بی گناه دارم و ان عمر شد بتباه دارم من دل ز وصال بر نکیرم
 تا خلعت پادشاه دارم که جرم من از ستارگان بیش شاید که دل چو ماه دارم
 اندوه جزا خویر چندی تا جز تو کی اله دارم شهد الله ان لا اله الا هو
اعوذ بک بک خدای عجل و جید به نیگاه نام بخوانده است لذو قرآن
 هدی خواندان تتبع الهدی عن خواندان یا موالعبد قسط خواند قل و ربی بالقط
 سبیل خواند اع الی سبیل ربک دین خواند کم دینکم و لی دین اسلام خواند

وَمَنْ يَتَّبِعْ عِزَّ الْإِسْلَامِ دِينًا مِنْ خَوَانِدُورِ صَلَواتِهِ قَوْلًا صَوَابًا خَوَانِدُورِ
قَوْلِهِ خَوَانِدُورِ فَاثَابَهُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا وَأَحْسَنَ تَجَرِي طَبِيعَتِهِ خَوَانِدُورِ وَهَدُوهُ إِلَى الطَّيِّبِ
مِنْ قَوْلِهِ أَحْسَنَ خَوَانِدُورِ جَزَاءَ الْأَحْسَنِ لَا إِلَّا أَحْسَنَ حَسَنَةً خَوَانِدُورِ جَاءَ
الْحَسَنَةُ فَلَهُ عَشْرُ مِثَالِهَا حَسَنًا خَوَانِدُورِ وَصَدَقَ الْجَنَّةَ حَسَنًا خَوَانِدُورِ وَمِنْ زَوْجِهِ
مَتَارِزًا حَسَنًا ثَابِتًا خَوَانِدُورِ بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ صِدْقُ خَوَانِدُورِ وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ
تَقَرَّرَ خَوَانِدُورِ أَيْ قِيلَ لَهُ وَاللَّهِ خَيْرُ خَوَانِدُورِ وَلَكِنْ مِنْكُمْ أَمَةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ
ذَكَرَ خَوَانِدُورِ عَرْضَ نَدْرِي سَدِيدُ خَوَانِدُورِ قَوْلًا سَدِيدًا مَطْلُ خَوَانِدُورِ هَذَا ضَرْطًا
مُسْتَقِيمٌ سَلَامُ خَوَانِدُورِ لَا تَقُولُوا لِلَّذِي يَقُولُ كَيْفَ السَّلَامُ بِرَهْمَانِ خَوَانِدُورِ قُلْ هَاتُوا
بِرَهْمَانَكُمْ سَلَامُ خَوَانِدُورِ سَلَامُ خَوَانِدُورِ قُلْ أَخَذْتُ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَخُذْ
خَوَانِدُورِ مُفَضِّلُ اللَّهِ حَلَّ خَوَانِدُورِ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ نَزَّ خَوَانِدُورِ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا
اسْمُ خَوَانِدُورِ يَذْكُرُهَا اسْمُهُ خَوَانِدُورِ قُلْ جَاءَ الْمَلَأَ خَلْقَ خَوَانِدُورِ لَا يَتَبَدَّلُ الْخَلْقُ لِللَّهِ
صَلِّ خَوَانِدُورِ لَا جَاءَ مِنْهُمْ الْمُحْلَصِينَ صَلِّ خَوَانِدُورِ مِنْ صَلَواتِهِمْ أَبْنَاهُمْ حَمْدُ خَوَانِدُورِ وَلَهُ
الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ غَيْبُ خَوَانِدُورِ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ أَحْسَنُ خَوَانِدُورِ مِنْ أَحْسَنٍ
دِينًا فَطَرُ خَوَانِدُورِ فَطَرُ اللَّهِ صِبْغَةُ خَوَانِدُورِ صِبْغَةُ اللَّهِ مَلَكُهُ خَوَانِدُورِ أَسْكِنُكُمْ
أَبْرَهِيمَ قِيمَ خَوَانِدُورِ لِلَّذِينَ الْقِيمَ كَلِمَةُ خَوَانِدُورِ وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ لَعَلِّيَا بَاقِيَةٌ
خَوَانِدُورِ وَجَعَلْنَا كَلِمَةً بَاقِيَةً مِثْلَ خَوَانِدُورِ وَلَهُ الْمِثْلُ الْأَعْلَى طَبِيعَتِهِ خَوَانِدُورِ كَلِمَةُ
طَبِيعَتِهِ عَرَفَ خَوَانِدُورِ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعَرَفِ أَلَوْ تَقَى بَصِيرَةَ خَوَانِدُورِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا

حَسَنًا أَنَا حَسَنَةً مِنْ عِنْدِهِ نَمَتْ خَوَانِدُورِ فَاصْبِرْ بِنِعْمَتِهِ أَخَوَانَا دَعْوَةُ خَوَانِدُورِ دَعْوَةُ
الْمَلَأَ أَجَابَتْ خَوَانِدُورِ سَيِّئُوا الَّذِينَ عِبَادَةُ خَوَانِدُورِ عِبْدُ وَاللَّهِ وَلَا تَقْرَأُوا بِهِ شَيْئًا زَكَاةً
خَوَانِدُورِ مُفَضِّلُ الَّذِينَ زَكَاةً أَنَابَتْ خَوَانِدُورِ نَسِيبِينَ إِلَيْهِ زَوْجُ خَوَانِدُورِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْوَعْدِ
صَلِّ خَوَانِدُورِ وَأَقَامُوا الْعَتَلَةَ نَحْلًا خَوَانِدُورِ هَلْ لَكُمْ عَلَى نَحْلَانِ حِكْمَةُ خَوَانِدُورِ زَوْجُ لِلْمَلَكَةِ
مَرْفُوعًا وَاحِدٌ خَوَانِدُورِ قُلْ أَنَا عَظِيمٌ كَبِيرٌ وَاحِدٌ وَاصِبٌ خَوَانِدُورِ وَلَهُ الدِّينُ وَاصِبًا
شَهَانِ خَوَانِدُورِ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ أَيُّهَا أَحْسَنُ يَا هَذَا بَيْنَ كُلِّ مَنْ دَخَلَ مِنْ تَرْوِي
وَادٍ كَارِ تَوْبًا بِأَكْرَمِهِ دَرْ نِيَا سَيَّارِ رَدِّ نِدْ حَالِ مَرْدِ نِزَارِ بَرَانِ بُورِ سَمِعْتُ أَلَا شَا
أَبْنَصُورِينَ عَبْدَ الْمَلِكِ بْنِ أَبِي عُثْمَانَ الرَّوَاعِظَ أَرَاهُ دَرْ حَمَلَةِ اللَّهِ قَالَ كَيْ نِدْ حَالِ
مَرْدِ أَفْتَادَهُ بُورِ سَيَّارِ كُفِّنَتْ بِكُلِّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَيَكُنْ شَارِدًا بِأَسْرِ وَرُوحِ خَوَانِدُورِ أَنْ كُنْتُ
بُورِ بَرِيَّانِ هَمَّ أَنْ رَفْتُ كَيْ بِكُرْ نِدْ حَالِ مَرْدِ أَفْتَادَهُ بُورِ بَارِ خَوَانِدُورِ كُفِّنَتْ قُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
اللَّهُ وَيَكُنْ دَهْ يَا زَدَهُ وَدَهْ دَوَارِدَهُ أَنْ كُفِّنَتْ بُورِ أَنْ رَفْتُ بَرِيَّانِ قَالَ سَمِعْتُ
أَبَا عَبْدِ اللَّهِ السَّلْمِيَّ أَنَّهُ قَالَ لَسَى نِدْ حَالِ مَرْدِ أَرْ صُوفِيَانِ أَنْ بَرِيَّانِ دِي دَسْتُ وَالْأَرْ وِي أَرْ أَفْتَادَهُ
بُورِ يَا رُءُ كُوتِ جَانِ هَمِّي أَرْ أَصْبَحِي وَيَكُنْ قُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَيَكُنْ أَيُّهَا أَصْبَحِي كُنْ لِللَّهِ
وَأَنَا مُحَرَّقٌ بِأَلَمِهِ بِأَيِّ هَمِّي وَمِنْ خَدَايَ وَمِنْ سُخْتِهِ دُوسْتُ خَدَايَ وَسَمِعْتُ
الْأَسْتَاذَ أَبَا عَلِيَّ لَدَقَّاقِ رَحِمَهُ اللَّهُ أَنَّهُ قَالَ دَرْ وَيْشِي نِدْ حَالِ مَرْدِ جَانِ هَمِّي دَرْ
كَيْ وَيَكُنْ قُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تَقَالُ الصُّوفِيُّ بِأَلَمِهِ وَاللَّهُ مَا بَقِيَ بَيْنِي وَبَيْنَهُ الْأَجْمَالُ الْعَرَفُ
أَجْ نِدْ حَالِ جَنُورَةٍ كُفِّنَتْ أَشْيَ نِدْ حَالِ وَفَاتِ هَمَّ كُويِ أَكْرَبِ شَهَادَتِ مَا أَرَامَ هَمِّي بُورِ

شاد روان داشت تختی از عاج میل اندر میل بخاده و تاج ملک بر سر پستان جسته
و خواست رخسار خست صاب دیویری وادی و مرغزاران گردنکه وی خواست شست
در القرنین را ملک خواند نامشکاله فی الارض یعنی ملکاه و ستمی و القرنین را تولا به بلغ
من القرن الی القرن یک شجر جانود اند جهان که از ولایت بود حتی ذابغ مغربا شمس و
بلغ مطلع الشمس و آیتها من کل شیء سببا بمعنی گویند وی ملک بود نامشکاله فی الارض
و بعضی گویند بی بود دلیل قلنا یا ذا القرنین واسمه اسکندر هفتم بمقتضی ملک
خواند بر روان هد هداتی و جدت امرای ملک و اویت من کل شیء جزایر و وی داشت
چهار هزار سر هشت داشت زیر دست هر سر هشتکی هزار مرشکری چون سلمان خضر
کرد و گفت یا ایها الناس علمنا سطق الطیر و آیتها من کل شیء خدای تعالی بر روان هد هد
بمالید تا ویت و اویت من کل شیء و چون منادی همی گوی مرا همه چیزی
داده اند آن زن کاوه را نیز همه چیزها داده اند هفتم و عون را ملک خواند اند
قرآن قال الله جبراعنه انه قال لیسلی ملک صرد بان خور و غای گشت
دعوی خدای کرد گفت آماریکم الاعلی رسول صلعم نماز همی کرد و آوازات
همی خواند بدین آیت رسید فقال انکم الاعلی اعربی بوی نماز همی کرد گفت کذب این آیت
در رخ گفت آن حرام زاده سه بار گفت رسول چون از نماز فارغ شد گفت من ذا
الذی قد حکم فی الصلوة گفت فلان فرمود و راکت اعد الصلوة که کلام عند نماز پدید
آن اعراب و بنده نماز باز کرد اند و داخل جبریل اند که خداوند سبحانه و تعالی همی بوی

بگو نماز احادیث کن که من آن نماز پدید بدست برداشتم که وی از رشک
ایمان گفت است نه من تبع الاکبر را ملک خواند قال الله تعالی و قوم تبع و ستمی
تبع تبع اکثره تبعه واسمه سعد بن ملک بن کرب و کتبت او کرم بر رسول صلعم
ایمان آورد از وقت و قیامت وقت رسول هزار سال بود و نامه نبشت بوی چون رسول بمیدینه
شد نامه تبع و رسول صلعم دادند نبشته بود شهدت علی احمد انه
رسول الله یاری انتم فلو مد عمری الی عمره کتبت وزیر الله و ابن عمه
دهم نزد را ملک خواند الله تعالی الذی جاح ابرهیم فی ریح ان آیه الله الملك کبار ابرهیم
شاظره کرد و دعوی ملک کرد جهان همه اند دست وی بود یک بدست ارجحان
از ملک وی بیرون نبود اند و آن ملوک این ده بن بوده اند که از تعالی از هم خبر داده
اند همی برید قل اللهم مالک الملك ملک حقیقت منم دیگر همه مجازانک روزی باشد
روزی نه ملک بود ملک آن بود که لیریک ولا یزال ملک بود و اندر ملک
زوال را ملک وی را نه قال الله تعالی قل اللهم مالک الملك الاجبار و الامار
روی من مالک قال رسول الله صلعم ان العبد انما اذا وضع فی القبر
واقعد قال یقول اهله و اسیده و اشرقیه و امیره قال یقول الملك سمعنا یقولون انت
سیدنا انت کنت امیرا کنت شریفا قال یقول امیت الیتیم فیکون قال یضبط
صفطه تخلف منها اضلاعها وقال صلعم ان ملک دنیا انسان کافران
نزد و بخت انصر و انسان مؤمنان سلیمان و ذوالقرنین و قال ایضا ملک تبع بنا سعد بن

ملک را بخیرتی و قال ایضا و سیدکها رجل من اتی و هو مهدی و قال سلم
یخرج فی آخر الزمان رجل باطنی اسمع اسمی یا محمد بن عبد الله و هو محمد بن عبد الله
یلا الارض قطا و غلا کما یلیت جوارضا و قال سلم ان الله تعالی تکلم
مذنباً لامن عصمته و قال لوان اولکم و آخرکم و انکم و حنکم و متکم و ربکم
اجتمعوا فی صغیر واحد و یسلو فی الاراد و اعنی اعطیتکم ما سلو فی و فوق ما سلو فی
لما انقص من ملک لا مقدار اسل لا یز فی بحر من بحوری لان عطائی کلکم و شی کلکم
انی اذا اردت شیاً ان قولکم یفکون و قال سلم الله علیه و آله و یتلوا الارض فاریت
مشارقها و مغاربها و سبیلک ملک اتی ما روی فیها **الانذار**
 ملک حقیقت آن بوده که اندر غیر نبسته بود و هم ملک عوی ملک آن وقت که چشم حرم
 و فلم و علم دست کشند که همه عالم را نیست کنند همه عالم را نیست کند که گوید این ملک الیوم
 این لا کاسره این جنبه از این اسلاطین این فوعون و خلایا این من یدعی از بوسینه
 چون کسی بود که جواب دهد خبر از خود را جواب دهد گوید الله الواحد القهار
 این است اندر پیش شبی بخواند گفت اگر از روز من زنده باشم که پادشاه گوید جل جلاله
 ملک را است گوئی مرا گویدی چرا گوئی از بهر آنکه مرا چون تویی است و تو چون تو نیست
 و بویزد گوید بخدا آن بر که و را نیست گفتند آن چیست که بنده را هست و خدای را نیست گفت
 بنده و ده و چیز است که خدای را نیست بنده را نیاز است و خدای را نیاز نیست بنده را
 خدایت و خدای را خدای نیست بدانکه هر که اندر دنیا ملک گرفت دارد اندر

عقیق ملک جنت دارده النف و ملک کید ایم الیومین علی کید ملک
 هست چنان بود که مؤمنان بر خوان ^{خلد} نشسته باشند ساق و عرش از هم باز شود از میان
 آن بنام هر کسی سپی پروان آید و درستان مؤمن فشتند آن مؤمنان پست فایزید و پاره
 شود حوریان میان آن جدا شود رقه اندر دست از خدای بدان بنده چهار خط بر
 وی نبسته بر وی نبسته سلم الله الرحمن الرحیم هذه الرقة من الملك الباقي الی الملك الباقي هذه
الرقة من الملك الذی لا یزول ملکه الی الملك الذی لا یزول مدک بر چهارم خط
نبسته عبدی اعلی راضی فعلت عنی راضی ملک و دیشان آنست که بزرگ دنیا گوید
کافه الشاعر صبر عن الدنيا لما ترکها و ازلت نفسی عن ما فترت
و کانت علی الایام نفسی غریزاً فلما ان صبری علی الذل ذلت رسول علیه السلام مرغی را
دید بر درختی باکی همی که بخندید انرا گفت گفت یا رسول الله چرا خندیدی گفتار
گفت این مرغ همی گوید اهل من الدنيا نصفی و من الدنيا نصفی قیل لا نظر
الی خفض عیش الملک و لین یا شیم و لكن انظر الی طعنهم و سوء متلبهم بالماد ان سر
بریان و زردان خورد نماز پیش گفت ترجم ایشان خورد قیل لا یفر ملک قیمته شریک
و قطره بود عیسی علیه السلام همی گذشت پند ز را دید اندر روی غداه پیرایه بر
خویش تن بسته جامهای نیکو پوشیده گفت من انت قالت صورة الدنيا قال اهل الد
زوج قالت بل ما ذواج بقیرة قال ما تو اعدی و طلقک قالت ما ما تو اعنی و ما طلقونی
ولكن قتلتم جميعاً قال عیسی فیؤا لا ذواجک انا فین کیف لا یقت بوا

عقبات ملوک و ملوک
 الزمان و ملوک
 و ملوک

باز و اجل انما ضین عیسی علیه السلام که می گذشت مردی را دید سر کوهی نند مسجد
 ناز همی کرد و پارسید که چند است ایجابی گفت سیصد سال ازین مقام فراتر نرفته ام
 گفت عیسی علیه السلام من شنیده ام که اندر آخر زمان عمر ایشان شصت سال بود ابقناد
 خانه زنشان و ایشان سازند و بهاری برام شوند آن مرگشت از عمرن چندان بودی
 من الذی یکم جود کردم می گفت سخت عجب است حدیث تو و می گفت اگر خواهی که عجب تر بینی
 بدان کار در در و در و رفت نجاتی دید سکین نهاد و مردی بران تخت خوابیده لوحی بر سینه
 وی نهاد سکین بران لوح بنشته عشت الف سنة و قتلک الدنیا الف سنة و فقت
 الف سنة و زوجت الف کیم و هذا اخر صریح معتبر و الا اول البصار عیسی علیه السلام
 بدو عمر رفت ترك الدنیا و زهد و تاروی کاران اندر استاد نشانی بسوزاخی گذر شد
 وی گفت لا بن اوی و اوی و لیس بن مریم تاروی و قال الاوراعی لا یصور ان
الملك یبقی ان ملک لم یصل الیک فذلک لا یبقی لک کالم یبقی لغيره **العدد ثانی**
 هر چه پادشاه آفرید از بهر تو آفرید و بر بدن حاجت نیست آفتاب طباخ تو ماه صباغ
 ستاره رهنمای تو آسمان مظله تو زمین کفوفه تو کوه خزینه تو دریا جوض تو باد مرقعه تو
 هوا نسیم تو جبریل برید تو میکائیل وکیل تو اسرافیل سدد بخت تو عزیر الی سلط
 جان تو آدم پدر تو نوح صاحب شریعت تو ابرهیم صاحب عهده تو عیسی بشیر تو
 محمد شفیع تو مؤمنان برادران تو زانسان برادران تو فاطمه خداهر تو لعبه عیله تو
 قرآن انام تو کتاب فایده تو کور حصار تو منکر و نیکر سالان تو قیامت و عن کاه تو

بیزان حاصل کاه تو دوزخ جای دشمن تو پشت عن مسکن تو جنة فردوسی تو شامگاه
 سندس و استبرق لباس تو فاکه طعمه تو ریح و نسیم شراب تو رضای عطا تو
 سلام بر تو عتاب من با تو دیدار خلعت تو تو ازین و ناز تو علی الحقیقة الملك ملک
 لان الملك ملک **الایات** بداند ملک را از زوال ملک باید ترسید که ملک بیدام
 و دوام نماند کافا لسمع فی هذه الایة توفی الملك من تشاء و تفرغ الملك من تشاء انکما **آیه**
 آیت گفت توحی ایل فالتبار و توحی النار فی اللیل اندر وقتی همه عالم تاریک و دم یکصبح
 آن همه تاریکی منزه کم قال الله تعالی و الصالح اسفر هم چنین دلا هزاران کی گذر نور عطا
 بران طلت کارم عین نور و راحت کرد و وقتی همه عالم روشن دارم ذره از طلت
 بران نور کارم همه عالم شب گردانم قال الله تعالی اللیل اذا غصص عیسی اذا اطم و اسود
 عبرت ازین است بباد لا هزاران خیا که بگذر شک و نگر تا عدلان دل قرار کرد و هیچ
 نور بود و دعه دلسیاه کرد قال الله تعالی کلام لمران علی قلوبهم ما کافهم
یکسون قال **الثانی** لا تجز من عقل و الی یز و کافرت نفع قریب بیان
 اقا لولایة لاندوم لواحد ان کنت منکرها فان الاول **باب** **الایة** که ملک سرور و نیست ترا
 یا قوت شیر و زور نیست ترا که نام کنون میر جلیل است ترا جان در کف دست عن ریل
 کزاج نیا قوت بلورست ترا که زر زده بر سبست سورا است ترا که خیمه و خرا و سورا
 همه خوار خانه کورست ترا که ملک شامان مجازست ترا که کلشن اع مشک در است ترا
 که تبع جود و القهار تیرا است ترا همه خوار و دستگیر است ترا خدای عزوجل را از دنیا

اذ انزى للصلوة من يوم الجمعة وقال صلى الله عليه وسلم سيدا لايام يوم الجمعة
 وخيرا لايمة الخلق اراشدون كقولك الصابرين والصادقين وقال محمد
رسول الله والذين معه اشداء وقول رسول الله صلى الله عليه وسلم انى قال عليكم بسبى ووست
 الخلفاء منكمى وقال اصحاب كاتجوز ايتهم قديم اهدتهم مصطفى خيرين
يعتبران ينجع تو قرآن خيرين كتابا نامة تو ماء ريسان خيرين ماها مرسوق
شب قدر خيرين شهاب خلعت تو وظفا اراشدن خيرين ما مان قايد
 تو ووزيرين شان بندگان من دمن خيرين وستان دوست تو كنتم خيرية
خداى و جل خج جاين مت را اندر قرآن يدا كفت قول لما امة وسطا و نذر
 سلم امة دعون الى الخير وان هذه اتم امة واحسن كذلك رسلنا في امة كنتم خيرية
في الخبر يدا كفت امة ازوان برده و جاست اول امة معنى جماعت است
 قال الله تعالى ولا طائفة منكم الا امة اشداء كسر دوم امة معنى سنين
 قوله تعالى واذكر عدا امة يعنى بعد سنين جزوفى ساقى را كفت اذكرنى عند ربك
 حرفى كمال و يا حبس كمال و نذران اذكرنى عند ربك و ازده حرف بود و ازده
 حرفا اندر زبان ماند بعضى كويند هفت ساله ايزو قال كفت فلبث فى التجرى بضع
 سنين هفت حرف بود هر حرفى سالى جبري كفت يوسف را اصدق الصادقين
 يعنى السلام ربنا لما لى ويقول ما استحييت انا استحييت بالاديين
 فبعتى و جلالى لا لبثك فى التجرى بضع سنين سنة امة معنى مقتدا به رسول صلعم

امر كرد

در اين كتاب
 در اين كتاب
 در اين كتاب
 در اين كتاب

امر كرد بوى قندكر واش ملة ابراهيم خيفا ما را از بوى قند كند قد
 كات لكم سنة حسنة ف ابراهيم والذين معه چهارم امة يعنى دين بود قال الله
 انهم استكم امة واحدة يعنى دينكم دين واحد يخبر امة يعنى قوم بود قال الله
 تع قد خلعت من قبلها امة يعنى قوم سنة يعنى قوم بود قال الله
 كلما دخلت امة لغت اخيرا حتى اذا اركوا فيها جميعا يعنى فوج هر قوم كه در دوزخ
 همى شوند از كافران بر ديك قوم لغت كند سقوله بزاوه لغت كند سنة
 امة يعنى كافر بود كذلك رسلنا في امة يعنى الى امة همه عالم از وحدانيت نقشه
 شده همه عربيت پرست شده همه شام جهوده همه روم ترسا همه علم و حرا
 ناب چون كور على قمر من رسل يك مرتبه ابراهيم و محمد يدا كفت اى ابراهيم ابراهيم
 و سازندارم و سازندارم چون كنتم كفت يا ابا لثنى حسبك الله و من ابتك من
 المؤمنين من تباركهم و از خلق عمر ابراهيم سنة امة يعنى معصيت بود و از كات
 امة منهم لم يعطون قومان الله مهلكهم سنة امة يعنى ملت بود قال الله تع
 انا و جبرائيل انا على امة يعنى ملة و طهية ابراهيم تعالى بر سرگان مدت كرد كه ايشان
 كفتند چرا بت مى پرستيد كفتند و جبرائيل انا على امة يعنى بدى خويش را بدى ديدم
 ملت ايشان بود و اعلى نار هم مقدون حجت بايد دين بتلبد بكار ايد استاد
 بو كور كفت بدكان بخارى روى كويان چون دى موالى بود كه كرده باشى و كويد
 چندى من بدرى جوابى بود كه داداده بود كويد چرا چنين همى دى دليلى بود كه

گفت خفتم من بعدم خلف و ثواب کتاب این ائمه را گفت ثم اورثنا کتاب ایشان
 کتاب توبه را بایشان و اگر بفرستد و ما قرآن بطاف ائمه محمد داریم لاجرم این ایشان بید
 و مغیر شد و آن ما غصا طریا باند **ک** است موی ما است غصا طریا کتاب الله
 ایشان نگاه دارند کتاب خویش را ما را گفت و انا له لخاصون من نگاه دارم کتاب و قرآن **ک**
 ائمه موی گفتند سمعنا و عیینا این ائمه گویند سمعنا و اطعنا از آن بود که ایشان گفت
 یافتند لغوا فی الدنیا و الآخرة و ما را گفتند سبقت رحمتی غصبتی **ک** است موی را
 گفتند یا ای مرسل ذکر و ابی ما را گفت فاذا ذکر ایضا را گفت یا درید و این
 ما را گفت مرا یاد دارید من شمار یاد دارم **ک** است موی را گفتند و از شما علم که ای
 و استلوی اعطیم من و استلوی را عطا نا الایمان و الاسلام ما حق منان ما را ایمان
 داد و بجای استلوی ما را اسلام داد و من و استلوی نعیم فانی بود و ایمان و اسلام نعیم فانی بود
ک است اعطیم خیر الحسن و اعطاء الاسلام الحسن هر جا که انداختن یا ایها
 الدین آمنوا استند توبه یا ایها السکین است ما را هر کجای یا مؤمنان ایشان را هر
 کجای **ک** است مسکین **ک** است تمام اهل الذل و المسکة و قال الله تعالی
 و لیکن له ولی من اذل معناه ولی من اهل الذل لانتم قالوا نحن انبیا الله و احببوا
 گفت ایشان و لی من ینبذ که از اهل ذل اند الله ولی الذین آمنوا الان اولیا الله
 لاخر عظیم و لا هم یجوزون من دوست و ولی توام که از اهل غماری **ک** است تمام
 اهل الذل لانتم عبدوا الذل قال الله تعالی لا اله الا الله لا اله الا الله لا اله الا الله

کشد

لحزب عبدوا الذل فصاروا ذلیلا و ائمه محمد عبدوا العز فصاروا عزیلا ایشان
 دلول پرستیدند دلیل شدند مؤمنان خدای عزیز پرستیدند عزیز شدند که الله
 تعالی العزة و رسله و المؤمنین لاجل هذا قال الله تعالی نعم خیرة اندر قیامت ائمه
 محمد خیرند همه کسی اندر ایشان دعوی کند آدم همی گوید فرزند منست من حقترم نوح همی
 گوید بربرعت منست من حقترم ابراهیم همی گوید بربرکت منست من حقترم محمد همی گوید از ائمه
 منست من حقترم موی همی گوید بنده منست من حقترم قال الله تعالی انتم خیرة **ک** است
 خدای عزیز بقی این امت را برده چیز و ابراهیم را بر کرده و بنده چیز و موسی را بر کرده و جبر
 و احمد را بر کرده ابراهیم گفت و الذی اطعم ان یعقر ما را گفت یدعواکم لیقر **ک** است
 من و ذریکم و یگفت و لا تخزونی و یعثون ترا گفت یوم لا یخزینی الله لقی و الذین آمنوا
 و یگفت و لیجعلن من و رثة جنة النعیم ترا گفت اولئک هم الوارثون و یگفت ربنا
 تقبل منا ترا گفت و هو الذی یقبل التوبة عن عباده و یگفت ربنا تقبل من الصالحین
 ترا گفت بر آنها عباد و الصالحون و ترا گفت یا اراکون ربنا و سلاما علی ابراهیم ترا
 گفت و کنتم علی شفا حفر من النار فانذکرها منها و ترا گفت و لکن کان خفیفا
 سلما ترا گفت هو منکم السلیلین و ترا گفت فبشرنا بغلام حلیم ترا گفت و بشر
 المؤمنین و ترا گفت سلام علی ابراهیم ترا گفت و سلام علی عباد و ترا گفت و اذکر
 عبادنا ابراهیم ترا گفت و عباد الرحمن الذین یمشون علی الارض هونا و ترا گفت ثارا
 لانهم احببوا ترا گفت هو احببکم **ک** است موی علیه السلام همی بین هر نفس که

داد ترا و موسی را و برآفت و انجیاسی من معه ترافت و کان حقاً علینا
 نبی المرسلین و برآفت انی معکم ترافت و هو معکم و برآفت و لقد متنا علی ربنا
 و هارون ترافت بل الله من علیکم و یکت ربنا شرح لصدی ترافت انی
 شرح الله صدره للاسلام و برآفت ایت سؤلك یاموسى ترافت و انکم
 من کل ما سألنوه و یکت و یستزل امری ترافت یرید الله بکم البسر
 و برآفت لاجیب دعوتکم ترافت ادعونی استجب لکم و برآفت یاموسى اصطفیک
 ترافت اصطفیتنا من عبادنا و برآفت لا تخافوا انی معکم ترافت لا تخافوا ولا
 تحزنوا و یکت ک لآن یوتی بنبیین ترافت و هو معکم انما کنتم و یکت
 کت و کتبنا له فی الاوانح ترافت اوتینا الکتاب و برآفت و قرینا نجیثا
 ترافت و اسجدوا لرب فضل محمد علی الله علیه و سلم صلی الله علیه و آله
 علی ابی ترافت ثم ابی علیهم لیقولوا و برآفت انما انزلنا نبینا ترافت ما
 یفتح الله للناس من رحمة و برآفت لیفعل الله ما یشاء ترافت ان الله
 یفعل الذوب جمیعاً و برآفت و یم نمته علیک ترافت و انتم علیکم
 نعمی و برآفت و یمهدیک صراطاً مستقیماً ترافت و ان الله لهاد الذین آمنوا
 و برآفت ان الله و ملائکته یصلون علی ابی ترافت هو الذی یصلی علیکم
 و ملائکته و برآفت الله یصطفی من یشاء و یصلی علی من یشاء و برآفت
 من عبادنا و برآفت السلام علیک ایها النبی و رحمة الله ترافت فقل سلاماً

علیکم و برآفت و لیسوف یعطیک ربك فترضى ترافت لندخلنهم مدخلاً
 رضویاً و برآفت و جئناک علی هؤلا شهیداً ترافت لیکونوا شهداء و برآ
 کت ایس الله بکاف عبد ترافت بکاف عباده ترافت و الله یعصم من الناس
 ترافت من کلواک باللیل و النهار من رحمین و برآفت ان یشرح لک صدقات
 ترافت ان یشرح الله صدقه و برآفت و رفعنا الذکر ترافت و رفع الله الذین
 آمنوا منکم اعطاکم الاعطای الخلیل و اکرمکم الکرم و ربک بمربیة الحبيب لاجل
 لهذا قال کتم خیراته **الصلوات** یا هذانه هکلا یگوید دارند هر چه از جفا ترازد
 بکد خراش بکوی کوی است ارادند قیامت پادشاه جل جلاله گوید مکافات این همه
 نیکی باین رشتی بود چه کوی سیزان گفتند شکر من تمام است از خود خد
 و اگر تقصیر کرده اند حق منم خویش عذری بخواه که همه کارها بگذرد بگوید
شعر یکنه کرده نوا غامی پدرم کاه کرد آدم همه بزاری بود کار نکو
 همه بتوبه شود کار جرم عذری بخواه و اشک بریز اند عفو و بفضل و کرم
شعر ارضیتان بکبر و دمک ما که لا و مع المذنبین و نماز
 خل المذامع و اللما بخیرها فالذنب داء و الکفا و اخذ هولا تخدر صاک
 فانما اصل الضلالة کلها الالهو فالامریک لیک فانظر ما ترى فالیوم عمل و القدر
 خدای عز وجل بارشاد منته کاد و بکرم خویش ما را از او کاد الحمد لله و حمد و صلوة
 علی محمد و آله اجمعین **شعر** ای سار غوا الی مغفر من ذنبکم **شعر**

المغفر
 مبرر

اعلم ان هذه الآية في سورة العنكبوت وقد ذكرنا عددا لايات والكلمات والحروف
 ومن راسل سورة الى هذه الآية مائة رمان ايات تفسيره قال عبد الله
 بن عباس رضي الله عنه معناه بادروا بالتوبة من الزوايا والذنوب وابادروا
 ايضا الى الجنة بعمل صالح وجنة عرضها السموات والارض أعدت للمتقين خلقت
 وهبت للمؤمنين من الكفر والشرك وكل الزوايا تحقيق الآية اعلم ان قابيل
المستبين في هذه الآية مختلفة قال قم سارعوا الى التوحيد والعفة والعمل
 الصالح الى الجنة موافق لقوله تعالى سابقوا الى مغفرة ربكم ثم قال عز الدين سوار قال
 قوم سارعوا بالتبكير لا بد من المغفرة والجنة ايضا وافضل شريع الصوم والصلوة و
 الحج والجهاد وضع الله في كل واحد منها التكبير اما في الصلوة قول سبحوا وركبوا
فكبروا واما في الصوم وتذكروا الله على ما هيكم واما في الحج فادروا الله في ايام معلوما
 واما في الجهاد وادروا الله كبروا ونصروا ويقال من فاته تكبيرة الاولى فقد فاته
 اربعة اشياء القرية طيبة والمغفرة والجنة فاما القرية والشافقون الشافقون
 او شيئا المقربون واما الخير قال صلم تكبيرة الاولى خير الدنيا وما فيها وقد سمي
 رسول الله صلى الله عليه وسلم خمسة اشياء خيرا الدنيا وما فيها اولها قال كعب بن الجراحين
 الدنيا وما فيها والثاني ركعتان في الليل يوم خيرين الدنيا وما فيها والثالث قال موضع
 في الجنة خير من الدنيا وما فيها والرابع ميدل بعد الجنة خير من الدنيا وما فيها والخامس
 قال تكبيرة الاولى خير من الدنيا وما فيها والمغفرة والجنة في هذه الآية قال الله

وسارعوا الى مغفرة من ربكم وجنة وقال صلى الله عليه وسلم من ادرك بكبيرة الاولى
 في خمس لمات كتبت له براءة من النار وبراءة من النار وقال قم وسارعوا الى الجهاد
 في سبيل الله الى مغفرة من ربكم وجنة والطريق الى المغفرة بخمسة اشياء بالتوحيد
 فقلت استغفروا ربكم انه كان غفارا اي وحدوا الطريق التوبة وفي لغز لرباب
ما ثالث التكبيرة الاولى ما ل وسارعوا الى مغفرة عن التكبيرة الاولى و
 الاستغفار قوله ومن عمل سوء او يظلم نفسه ثم يستغفر الله يمد الله غفورا جسيما وقال
 قوم وسارعوا بالتوبة الى المغفرة كما قال دنوبوا الى الله جميعا وفي لغز لرباب مع الاستغفار
 ولا توتب مع الاطربة قال قم وسارعوا الى مغفرة وجنة بالاشفاق ما قال في
 هذه الآية الذين يفتقون اسواهم فان لم تقدروا فبكلمة الغيظ فان لم تقدروا وما الغيظ
 عن الناس فان لم تقدروا فبالاحسان اليهم ان الله يحب المحسنين فان لم تقدروا فبالاستغفار
 فاستغفروا لذنوبهم فان لم تقدروا فبترك الامر ولم يصروا على ما فعلوا وهم
 يعلمون فان لم تقدروا فبالرجاء قول ل لا تنظروا من رحمة الله وقال قوم سابقوا
 الى الصف الاول الى مغفرة من ربكم والصفوف ستة صف المبارزة ان الله يحب الذين
 يقاتلون في سبيله صفا وصف الحامسة وعرضوا على رتبة صفا وصف الحامية
 وجاريلك والمصفا صفا وصف الحادية والثمانون وصف القدرة
 والظفر صافات وصف الصلوة والصفافات صفا في الجليل بالك خذ
 رجل خلعت اندرده طاعت نهاد اندر مازقته نهاد قال الله تع واحد واقرتب

دوم اندر زکوة فلاح و راحت نهاد قال الله تع قد افلح من تزكى
 اندر صوم سیر طاعت نهاد قال الله تعالى يريد الله بكم اليسر ولا يريد بكم العسر **حاجب**
 اندر حج من قیامت نهاد قال الله تعالى من دخله كان آمنا **بجبر** اندر غزوات عقوبت نهاد
 هل لكم على تجارة تجيىكم من عندنا لهم تومنون بالله ورسوله وجامعون **ششم**
 اندر صدقة كفارة نهاد قال الله تع كفى عنكم ميثاكنم **هفتم** اندر وضو از دامن طهارت
 نهاد وكن يريد ليظهركم **هشتم** اندر تبديل اصلاح عمل و منفعة نهاد يصلح لكم
 اعمالكم **نهم** اندر سابع رسول و ايمان رضا و خلعت نهاد و الذين يتقون احسا
 رضى عنهم **دهم** اندر سابع طاعت جنت نهاد و ديدار نهاد و رويت نهاد و
 ساروا الى مغفرة من ربكم چنانستى كه گفت يا مسبقون ترا يا مغزى فلاح و راحت ترا
 يا صائرين سیر طاعت ترا يا حاجين قیامت ترا يا نازين بهاء عقرب ترا يا متصدق
 كفارة ترا يا متوضي طهارة ترا يا متهلل اصلاح عمل ترا و غفران نلت ترا يا متابع
 رسول و ايمان رضا و خلعت ترا يا سارع خیرت جنة و عطا و خلعت و ديدار و رويت ترا
 قال الله تع و ساروا الى مغفرة من ربكم **ترتيب** اندر آن مسارت چهار است يكى سارعة
 اينها عليهم السلام قال الله تع انهم كانوا يسارعون في الخيرات **دوم** مسارعة طایبان فلا الله تع
 اولك يسارعون في الخيرات **سبهم** مسارعة كافران فلا الله تع ولا يحزنك الذين يسارعون
 في الكفر **چهارم** مسارعت طایبان فلا الله تع و ساروا الى مغفرة من ربكم **الاجابة**
 روى بن عباس قال سمعت ابا ذر بن انيس قال قال رسول الله ابى شي اعلم انى مؤمن

قال قال رسول الله ما من جسد من هذه الامة اذ لم ينطق على حسنة فسلم
 انها حسنة و علم ان الله يجازيه بها خيرا و لا يمل سبقة يعلم انها سبقة فيستغفر الله
 و يعلم انه لا يغفر الا هو الا هو مؤمن و قال صلعم الله ارحم عبده المؤمن من الموالدة
 الشقيقة بولدها و قال ابو هريرة سمعت رسول الله صلى الله عليه و سلم انه قال
 ان لله تعالى مائة رحمة انزلها رحمة واحدة بين عباده فقسها بين الجن و الانس
 و الملائكة و النعم فيها يقاتلون و بها يترحمون و اخرضا و قسعين رحمة
 يرحم بها عباده يوم القيمة و قال صلعم لو ان لعباد لم يذنبوا خلق الله عباده
 يذنبون فيستغفرون الله فيغفر لهم و جاء اعراقى قال رسول الله صلعم فقال من
 يجاسبا يوم القيمة قال الله قال قد تجوزت قال و لم قلت هذا قال لانه
 كريم و الكريم اذا قدر غفر و قال **ابو سعور** لا يزال الرحمة بالناس يوم القيمة
 حتى يقول الله تعالى جوزوا الصراط بعفوى و ادخلوا الجنة رحمتي و اقسموها اعمالكم
قال عبد الله بن سلام لا احدتكم الا عن نبي مرسل و كتاب منزل لا يعبدنا على
 دنيا و الدنيا ثم ندم عليه طرفة عين سقط عنه الدنيا سرع من قطر عجرة و اوحى الله
 الى اود بشر للذين ياتون غفور و انذر الصادقين باقى غيور **الثقة و الشارة**
كت كسى كه نيكو بدشتاب مقصود از شافتن آن بود كه آن چیز همى برسد
 حكمت اندران چه بود كه پادشاه جل جلاله كهف شتاب كه رحمة و منفعة همى برسد
 كه منفعة صفت و نيت همى آن كه بر دات فنا و ناه بر صفات فنا و ناه كه نيت بنده

من نه از بهر آن گفتم بشأب که رحمت من همی برسد کن از بهر گفتم که بشأب نباید که تو
برسی رحمت من زبی نکته گفت بالا و در رخ بشأب با عقوبت بینی یا مجمع حجة
بشأب تا غم بینی یا عاصی بطاعت بشأب تا مغفرة بینی یا عارف بن بشأب تا مراد
بینی نکته اصل مغفرة مشتق است از مغفر که غازی بر سر بند سپرد
ازین تعالی خود را بدین صفت وصف کرد جای گفت عارف الذی و جایی یک گفت
و تغفار و جایی یک گفت انه هو الفقور الودود مثل خار و خیار و خور اند
نعت آن کسی که اندیشی کاران بزد خا بر کوید و چون اند سال بعضی بود و
بعضی نه بزد خا بر کوید چون ما در اند همه سال خو نوید معنی اندین همه آن بود
چنانچه فستی که گفتی الاندر یک معصیت کرد یا شی تا از آن که بیامرز و اگر
نیمه از عمر معصیت کنی نیمه طاعت خلطو اعلاما جا و آخر سنیا غفار انم بیامرز
و اگر همه عمر اندر معصیت تبا کرده و دیوان سیاه کرده غفور انم که بیامرز
اگر اعتقاد اندایمان درست داری نکته گفت و سار عو الی مغفرة من ربکم و
حجة آنکه آخر آیت گفت اعتد للمقین لم یفل اعتد ان حجة مستقیان را
ساخته اند گفت حجة و مغفرة هر دو مستقیان را گفت اگر تقوی نداری و اگر از
حجة و ایمانی از مغفرة و ایمانی حجة مستقیان را مغفرة مؤمنان عاصیان را که
طمع از حجة نسیری آنکه اندر یک آیت گفت سابقوا الی مغفرة من ربکم و حجة
عرضها الارض لستاء و الارض عدت لذین آمنوا شرط تقوی نکست اندران آیت

مغفرة ترا و اندین آیه حجة ترا یا عاصی طمع از همه خلق بیکه همگیان همی گویند
بیا و بنای من همی گویم بیا یک نکته سید کوید اندر معنی ایة لوان السموت والارض
کست اخری تیمیر الخر لخر لله فار لله تعالی خرد حجة عرضها السموت والارض اگر
هفت آسمان هر ایمانی عرض ان پانصد ساله راه باشد از تعالی لخت لخت پار
پار کند هر پار مچند انه سند ان فی خدا را تعالی به دانه از ان دانه بهشتی است که
پنهانی آن چند هفت آسمان و هفت زمین جای واخت آن خدا ی واخوا تا از
و ایمانی سید کوید چون ادشاه جل جلاله بهشت را شاه دیوار نه صد ساله راه
بود ادشاه دیوار خدا وند سجانه گفت لیحیتی تعلیمی بهشت لا الا انت محمد
رسولک صلعم سعد من دخل فی و شقی من نفی منی یکجست شده که اندر من آمد و بدست
شد هر ک از من و ایمان پادشاه جل جلاله گفت صدق حزبتک علی کل خیر
و متکبر و لما خلق الله تعالی النار فقال لکم قال لا الا انت محمد رسولک
شقی من دخل فی و سعد من نفی منی حند و ند سجانه گفت صدق حزبتک
علی کل عینی و متواضع انکه بهشت را گفت و سعی علی ولایتی آن چهار دیوار بهشت
با امرا شاه و ابر شدند و رفتند همچنان که مردی قوی بازه کمان بند تیر بندی
بند از همچنان از ان وقت آن چهار دیوار و ابر همی شود از ام بگیر د ان وقت
که بهشتی اندر بهشت شود که داند که آن بهشت بچه بزرگی است و حجة عرضها السموت
والارض و اند صیح است که خدا وند سجانه و تعالی اندر وسط قیامت سپسند

ائمه بیاورید هر که طاعت نکرده و در رکعت خدشت نکرده گوید ادر بهشت است
 و هر کسی هفت بار چند دنیا و آفریند که جای بزرگست هر که استاد بود علی
 دفاق این خبر گفتی دل وی پرور شدی گفت ای بار خدایا این همه توانگری و اینچنان
 این همه نیاز مندی **قال الله تعالی و جنة عرضها السموات والارض عرضها**
بهنسب یا وقت طولیاد نکست این عرض بطول قیاس کنی بطنها من مستغرق تا زین
 بران قیاس کنی همچنان که استر جامه بهشتیان یاد گفت آفرید نکست بطنها
 تا زین بران قیاس کنی فاما المغفرة محمد بن طالع زمانک دینار پرسید ما معنی قوله
 تع وان هم عننا فقال مالک بن دینار وان هم انهم الى المعصية عننا الى العقوبة محمد بن
 واسع گفت خدا شدید عذبی معناه وان هم انهم الى المعصية عننا الى المغفرة
 محمد بن منک در کوید طواف همی کردم گفتتم انهم اعصمونی حتی لا اعصيت بعد
 و آنکه پس از آن بختتم بخوابیدم و پیشته مرا کویدی است الذی قلت خدا قلت لی
 گفت هر که خدای تعالی این کند گفتتم چرا گفت اگر تو معصیت کنی که آمرزد **قال الله تعالی**
و توبی كثيرا الحق احتمالها **تغفوک عن ذنبی اجل و کبر** و قد سبقتی منک رحمة
 منک ها هنا و انی لیهام یوم احشر اخر **انما ریته** من ان تو توانی من ام یولی
 زبانه داری بر میان نه دخی هر چند کنا داری با حلی ایمان داری و است که
انعدیات و لا یخلف الذین یسارعون فی الکفر انهم کانوا یسارعون فی الخیرات
 اولک یسارعون فی الخیرات ان الله یرفع الحساب یسارعون فیهم و زکی کثیرا

منهم یسارعون فی الامم وهو اسرع لخاصین ان الله سریع العقاب فاسرع لهم فی
 الخیرات یوم تشقق الارض عنهم سرفا یوم یخرجون من الاجداث سرفا با آدم نکرنا
 صفوة بینی یا در پیر نکرنا رفت بینی نوح نکرنا دعوتی بینی ابرهیم نکرنا خلعت بینی
 اسمعیل نکرنا دحیت بینی باحق نکرنا صفوة بینی یعقوب نکرنا عتبت بینی یوسف نکرنا عتبت
 بینی موسی نکرنا صلات بینی بشعیر نکرنا شفقت بینی داود نکرنا خلافت بینی سلیمان نکر
 تا ملک بینی زکریا نکرنا عبادت بینی یحیی نکرنا عصمت بینی یحضر نکرنا سیاحت بینی
 یعلی نکرنا طهارت بینی یسایا نکرنا حکمت بینی عزیز نکرنا فخر بینی یحیی نکرنا شفقت
 بینی یابوکر نکرنا شریعت بینی یسمر نکرنا صلات بینی یسار نکرنا سخاوت بینی
 یعلی نکرنا اجتماع بینی جسن نکرنا مودة بینی جحیم نکرنا شهادت بینی یسار نکرنا
 تازهره بینی یسار نکرنا امرت بینی یسار نکرنا مغفرة و جنة و عطا و خلعت بینی و
 دینار و رویت بینی **قال الله تعالی و سارعو الی عقرة من ربکم انما خات**
 احلم ان من اقام علی البطالان و زحی و فاته و اعاسه و فلهما ان و سلط الشهور ان یسلع
 الی رب السموات فهو مغفور من الخطایا و الشیطان یا ایها الذی کتب لعیسان و خالف دینا
 و استوجب التیزان و اتزق الذنوب عمره فاقصد علی نفسه امره الی امتی و ربک لاجرام
 و تکتب لایام و تظیع الشیطان و تعصی ارحان و تبارزه بالذنوب و المعاصی و لا تخاف
 یو یا یوحنا النواصی **اما عیسی بن ماریا** و هو یضعک دخل التیزان و هو یولی
 یا من لا زدری بذنبی و رب ذنبی فی هکذا من اخلک سنة الخطایا اقم النار و عوی

واعلم ان مصيبة من فات الجنة هزلة ازبشت واماند لا بد از در و زخ اندر ماند ليس
 بين الجنة والنار دار ومنزل ولا ميز للمؤمن على رضى الله عنه كفت قوت الجنة اهور من
 نقاسان النار وقال صلى الله عليه وسلم مرقوم الجنة حتى اذا دوا منها واستشفوا
 رايجئتها صرخوا عنها لا خيب لهم فيها فيقولون يا ربنا لو كان مكاننا هذا النار فلماذا
 رايتنا الجنة قال يقول الله هلك الوقت بكم خضتم الناس ولم تخافوا اليوم اذ
 ينصركم الله ابائهم مع طاقتكم عنكم اليقيم فمروا بالله من هذا **ثامن**
 يارب بمسوزين دل سوخته را يارب بمدد يده برين دوخته را يارب بخش جراغ او رخته
 يارب بمران بنده آخر خه را خداى عز وجل ما يوفى دها و دقاعت و مسارعت عسيت
 و خدا را مصيبت و اربعه قوت **حاشا** **فصل في بيان كل من قال في الجنة**
 اعلم ان هذا آية في سورة الاعرن ومن راس السورة الى هذا الآية مائة واربع وثمانون آية
 تفسير قال عباده بن عباس قال الله تعالى كتب على جميع خلقها الفناء ورضي
 لنفسه البقاء واكد بقوله كل من عليها فان ويبقى وجه ربك ذو الجلال والاكرام
 فاجبر ان جميع الخلائق من المثل لا تبقى الموت قال الله تعالى نحن قذرا بينكم الموت يعنى
 بين اصغير و البكر و الحفيد و الخطير و الامير و الاسير و الغنى و الفقير و الشريف
 و الضعيف و الذكر و الانثى و المليك و الملوك و السيد و العبد و بقى الى محمد صلعم نفسه
 فقال عز من قائل انك ميت و انهم ميتون يعنى انت مع شرفك و جاهك و قدرك عندى
 ميت و هم ايضا ميتون **تحقيق الآية** اعلم ان الله تعالى ستمى اثنتى عشر من اسماء من هو له

موت
في الموت

و في الجنة

و شدته اقها المصيبة فوالله ان الذين اذا اصابتهم مصيبة يعني الموت **فانما**
 الذين قوا قائله و ما قالوا الذين يعنى الى الموت **فانما المصيبة** قوله تع اخذناهم بعنة
فانما المصيبة قوله تع حتى ياتيها اليقين يعنى الموت **فانما المصيبة** قوله تع ان كانت
 الا مصيبة **فانما المصيبة** قوله تع قوا قائله فصنع من في السموات و الارض يعنى مات
فانما المصيبة قوله تع ايها كانت لقاضية **فانما المصيبة** قوله تع و ما كان
 سكة الموت الحق **فانما المصيبة** قوله تع كل من عليها فان **فانما المصيبة** قوله تع
 في عزرات الموت **فانما المصيبة** قوله تع و انما زنا و عرقا **فانما المصيبة** قوله تع
 و من انما الفرق **فانما المصيبة** قوله تع و انما زنا و عرقا **فانما المصيبة** قوله تع
 قوله تع ليذريكم التلاني **فانما المصيبة** قوله تع قل يوفى كل من عنده ملك الموت **فانما المصيبة**
 الجلس القهرون قوله تع انما اخبرهم و هي يحتمون **فانما المصيبة** قوله تع فطشوا و اباسنا
 و انفسون الموت قوله تع انما كل نفس ذائقة الموت **فانما المصيبة** قوله تع و هو جمع بين ثلاث آيات
 قال في موضع قل يوفى كل من عنده ملك الموت و قال في موضع توفى رسولنا و في موضع عز
 قال الله يوفى الا نفس حين موتها قال بعضهم من يموت في القيامة توفى به الملك و من
 يموت على الفرض يوفى به ملك الموت و من يموت في المنام يوفى به الله و يقال من يموت في المنام
 و انقبض من ملك الموت و الامانة من الله تع و يقال موتا كافرا هانئا و موتا شاقا تحزينا
 و موتا مؤبنا كرامة اعلم ان لا بد من الموت و لا ينفذ مع الموت علم كالميت ينفذ لادم عليه ولا
 الخلة كالميت ينفذ لا يبرهم خلته و لا القرية كالميت ينفذ لموتى قريته و لا الملك كالميت ينفذ

فانما

فانما

فانما

فانما

فانما

فانما

فانما

فانما

فانما

سیدان ملکته ولا انجته کالیسبع محمد صلا علیه وسلم عتده ولا مالک کالیسبع عتده
 ماله ولا یجوز کالیسبع نمرود جندہ وقیل فی الموت ستمائة الف واربعم وعشرون لیسع
 کل عم لو وضع علی اهل السموت والنظین لما و احیفا وبعد الموت لثمانیة وستون هولاء کل هولاء
 اشد من الموت وقاس علی رقی لله عتده فلو انما اذ انما ترکنا لکان الموت راحته کل
 حق وکذا انما سابعنا وعلی عتده عن کل شیء ولما ماتت موی علی السلام فی الشیخه سبع
 سوا اهل البیت قتال قتال مات موی علیهم الله فایة نفی لا تموت سمع الاستاد اما
 منصور بن مهران رحمه الله علیه قال قال الله تعالی ذکر فی اربعة اشياء الابد والاضواء
 الاول فی السموت والاخر کابد اما اول خلق نعیده والثانی فی الشرف قال الله تعالی سراجا
 وعلی انوار کما والثالث فی الشفاعة والاعادة قال الله تعالی کما انکم تقومون وازابع
 فی الموت والحواة قال الله تعالی وهو الذی یبدو الخلق نعیده **شیخ المجلس** بدلت
 جنازه ده بوده است **اول** جنازه معجزة **دوم** جنازه منع صلوة **سوم** جنازه عبرت **چهارم**
 جنازه معجزة **پنجم** جنازه بخت **ششم** جنازه استبرحت **هفتم** جنازه براه از عتوت
هشتم جنازه منع رحمت **نهم** جنازه اعجوبة **ده** جنازه شهادت **فاما** جنازه معجزة
 جنازه معجوبة بن معویه بود رسول صلی الله علیه وسلم بمرا ترک بود هفتصد فرسنگ از انجا
 تا مدینه روزی رسول خواست که بشا کر برگیرد افتاب همی افت و جهان تاریک بود رسول
 رسید **جبریل** را چاه افتاده است امروز و این تا یک چست جبریل گفت مات معوی بن
 معویه بالمدينة وکان زاعدا من اصحاب رسول الله صلی الله علیه وسلم واین کتاب بود همی

از کثرت فرشتگان است که ایزد تعالی برین فرستاده است بار جنازه وی نماز کند
 که تر خاک بوده آری ان تصلی علیه فقال لی نصر جبریل جناحه علی الارض هر کوهی که
 اندران هفتصد فرسنگ بود از میان برداشت و ایزد جل جلاله اراک آفرید چشم رسول را
 مسلم تا از هفتصد فرسنگ جنازه معویه بن معویه بدید و روی نماز کرد با هفتاد
 هزار ریشته چون از نماز فارغ شد گفت یا جبریل بای شی و جبریل المرتبة جبریل
 گفت تا خدای جبره هد کن ندانم جبریل باز آمد گفت سلام یقریک السلام وبقول وجد
 هذه المرتبة بحجة قل هو الله احد این را جنازه معجزة گویند **فاما** **جنازه** منع صلوة
 و دعوة جنازه عبد الله بن ابی بکر که برنفاق بر کرد اندر حال مرگ رسول او صحت کرد که آب
 دهن خویش اندر دهن من باش و پیراهن خویش کن من کن و بر نماز از من بجا ای شفاعت
 آن جنازه وی پیش رسول آوردند خواست که تذکر کند عمر خطاب رضی الله عنه دست رسول گرفت
 و گفت اتصلی علیه وهو صاحب کذا وکذا آیه آمد که جنازه کن که عمر همی گوید ولا تنقل علی احد
 منهم مات ابدا اندک ورنه اند خواست که بر سر گروی بایستد آیه آمد که ولا تقسم علی شیه
 خواست که شفاعت بسوی وی استغفر کند جبریل آمد آیت آورد استغفر لهم ولا استغفر
 لهم ان تستغفر لهم سبعین مرة قل ینظر الله لهم شروی گفت زد علی السبعین خواست که
 هفتاد پیش گوید استغفار آیه آمد استغفر لهم ثم استغفر لهم ثم استغفر لهم ثم استغفر لهم
 این را جنازه منع دعوی گویند **فاما** جنازه عبرت آن بود مردی بمرد جنازه وی پیش پیغمبر
 آوردند خواست که بسوی نماز کند زن وی گفت چهار دم از منهن باقی است بروی

رسول گفت و راجل گرفت از دل نیام گفت بنده گفت مریدان حاجات رسول
صلی الله علیه و آله را خویش بگفت و بدان زن داد و گفت لا یجمل الله فی ههنا البرکة وان
کان علا لاین بگفت و خدای عزوجل اجابت کرد پیر جان بر گرفت و گفت
صلی الله علیه و آله هذه عبدة کما این را جنازه عزت گویند **و اما جنازه دفعه**
آن بود اندر وقت رسول ابوهریره گوید خدای عزوجل رسول را دیدی که از نماز کردن بزرگ
پس همان داد جنازه کردن پرسید رسول الله این چرا بود گفت این زن هفت کودک
ازنا آورده بود نهی که از نماز کردن بروی آنکه کسی گفت این زن ده کودک آورده بود
از ناسه او زن گفت خدای عزوجل و بیایم دیدن دروغ این را جنازه بفرست کرد
و اما جنازه محبت است که رسول صلی الله علیه و آله از نماز جنازه رفع الاوهو بقل بقلو بقلو
اگر جان رحمة بود رحمت می شابد و اگر جان عقوبت بود بعقوبت می شابد **و اما**
جنازه اشراحت است که اندر آثار است که ان المیت لا یتخرج احواله من اشیان
ان یكون مطیقا فی تبرج منه ملائكة و المؤمنون **و اما** جنازه برات از عقوبت آن عمر بن
عبد العزیز بود که ویران در خاک نهادند میغ و آید آمد نگرید بر سر که روی تکراری بود
بود بر کسب از میان آن بیرون آمد بجلل سپید بروی بسته هذبة من العزیز عمر بن
عبد العزیز بن النادر **و اما** جنازه منع رحمة آن بود که مردی اندر حیوة رسول صلی الله علیه و آله
بهرد جنازه وی شد و آنکه بروی نماز نکرد گفتند رسول الله چرا نماز کردی وی
گفت منعی ربی لانه کان منضیا لعثمان ایتر اجنانه منع رحمت گویند **و اما جنازه محبت**

جنازه هلال بود غلام مغیره بن شعبه غلامی بود سیه اندر نزدیک رسول صلی
علیه و آله آمد مقام لاخبله واجله جنبه و عرض عن الاصاب و قبل الیه
فلما رجع قام ثابثا لاجله یاران گفتند یا رسول الله نزلک ذاتی هلال از بر
الک لم یبق من عمر الا ثلثة ایام گفتند چرا و ای گفتی گفت ناچر کردی گفتند
تا مگر با ساختی گفت بدان خدای که مرا بختی بخلقان و شاد که وی مرا چنان
ساخته است اگر هم اکنون رسول حق اندر آید هیچ نباید کرد ویر چون سه روز برآید
هلال بهم رسول بروی نماز بکرد و اندر گذشت تا عمر خطاب رضی الله عنه و برادری
کرد رسول صلی الله علیه و آله بخندید پس بدیت بر روی بکرد ایند پرسیدند یاران که یا رسول الله
لماذا بکیت ولماذا ضحکت ولماذا اعرضت فقال صلی الله علیه و آله وسلم یکنا اثنا قافا
لما هو فی وضعت سرور لما هو فی طرعت من کثرة حور العین ایتر اجنانه عجوب
گویند **و اما جنازه شهادة** و آن است که رسول صلی الله علیه و آله گفت ما من جنان یتشهد
علیها مسلمان بالصلح الا ویقر الله لصاحبها وان الله تعالی یعلم خلاف ما شهدوا
و اما جنازه الامار روی عن سلمة بن ابی وردان قال سمعت انس بن مالک یقول سأل
صلی الله علیه و آله من اصبح صایما الیوم قال عمر انما قال من تصدق الیوم قال عمر
قال من عاد مریضا قال عمر انما قال من شیع جنازة قال عمر انما قال وجبت
لک وجبت لک یعنی الخیة و قال صلی الله علیه و آله و سلم اذا دخل النور اقبلنا فشرع
و انسخ قبل یا رسول الله وهل لک علامة قال لی ثلثة اشياء الخافی عن دار العزیز

کفر

فان العظم والمفترز ان المذل بملطانه وان القوي اذا ما قدروا ان الملبى اذا
 مادي وين اذا ما تمه فاجابه هائف فقا نوا جميعا فاجبر وما نوا جميعا
 وما لنبر يروح ويغدو باب نزي ويجو محاسن تلك الصور فاما لي ان
 مضوا فماله فيما مضى معتبر بذلك مديح است ويخرج من ازمك ينج
 جزيافند واحد وجد من الموت الحيوة القانية قال الله تع وكتم اموالنا جميعا
 وواحد وجد من الموت المعقونة قال الله تع اغرقوا ما دلو انارا وواحد
 وجد من الموت حيوة القلب فوالع اوتن كان ميتا وواحد وجد من الموت
 الحيوة الباقية قوله تعا ولا تحسبن الذين قتلوا في سبيل الله اموالهم احياء
 عند ربهم قال الله تع دخلت على لشافعي رضي الله عنه في مرضه
 الذي مات فيه فقلت كيف أصبحت قال أصبحت عن الدنيا راحلا ولاخوان
 منارقا وعلو ملاقيا وكامل الجنة شارباً وعلى الله واد اقلادى اروحى
 الى الجنة فاهتى اوالى لنا فاعزى انشا يقول شعر فانت فلا تدري متى
 وقبرك لا تدري متى مكان فخذ قول الذى قد تركتم لئلا كان هذا مرة لعلان
 يقال ان الله ملكا ينادى كل يوم ولدوا الموت وابنوا الخراب فكلكم تصيروا الى الخراب
العدديات يدانك مراكه هشت است موت حضور يعقوب راس ام نتم شهدا ما
 حضر يعقوب الموت دوم موت وفات يوسف راست قوله تع توفى سلما سيم موت
 استيدان موسى راست كما استنى في التيه الموت بعد ما اى موت اخيه هرون

العز والمربة جهار موت در اکت داود عليه السلام قال **بسم الله**
 اينما كنوا يدرككم الموت بجم موت فضا سليما زاعيله لسلام فلما قضينا عليه
 الموت شتم موت حذر است قوم خرقيل راعيله السلام وهم الو فخذ الموت
 هفتم مراكه است قوله وجات سكره الموت الحق هفتم موت حق ورحمة است
 بقبر ملاصم حين قال يتوفى كم رحمة وما قى كم رحمة **الناحيات** يدانك هم خداوند
 دعوى اندر حال مديح بيوتند توري ندخل مراكه هشت است جاء ابي عبد توري بيد
 فارغ بنده مكن توفى واد واد است توى **روايات** يدانك هم خداوند
 وي هم كفت الله اعنى على سكره الموت اى اخذ يا اندر ما دم مراى كفت بروك
 صديق كعايته رضاه عن ابروى هشت كريت وي هم كفت يا بنائه قوله وجات
 سكره الموت الحق وانك وصيت كدفت كقفوى في اطارى فان الحق والى ليد واما
 هم لدم والصديد يا هذا الموت هادم اللذات ومنقصل الراحات يد منقلا لما
 الموت يورث الوحشة ويعقب لاهنة ويحق لا كباد يوم لا اولاد الموت يورث
 شمل الاجاب ويبد جمع لاصحاب يكن اصحاب القبور والقصور ويورث على
 اهل الدنيا الامور يا موت ما الهناك يا موت ما اخفاك اما ان از تو ران ز تو
 صبورى چون توان از تو كه جان از تو روان از تو جدي چون توان از تو خداى
 عز وجل ما را استعداد روزى خدا و ان آفات دنيا نجا ده ها و صلى الله على محمد وآله
مخبر في قوله تعالى **يا ايها الذين آمنوا اذكروا ان الله قد خلقكم من نوره**

في الكفا
 فسر

الغنية والرجية وقلة بعض الامعة لا يرفع احدق الله حتى يقع او لا
 في البعد فهدى شرح قوله ان تجتنبوا كما يراهم من عندكم سياتكم **الامعة**
والامعة هي عزة عن غيابة ان رسول الله صلى الله عليه وسلم قال ستة لعنهم الله
 ازيد في كتاب الله عز وجل والمكذب بقدر الله والمفت بالبروت فيكنا كرم الله
 ويعز من اولاد الله والمستقل من عزقه ما حرم والمستقل من غير شي ما حرم الله وانكرك
 استحق قلنا انما كما يراهم رسول الله صلى الله عليه وسلم في هذا المشرقة
 سلمكم انما لكم ان ثلاثة من ظلم اجرة ومن ظلم امرأة مهرها ومن باع حر او كل ثمنه
 وقلة **صلواتكم** من اصلوة الى اصلوة كفارة لما بينهما من الجملة والجملة
 كفارة لما بينهما من رمضان الى رمضان كفارة لما بينهما وقلة **صلواتكم** من مجلس
 كفاية لستين مجلس وقلة **صلواتكم** من ثلث كفارة اسبوع الوضوء في سرات وفي
 الاقدام والجماعات وانظار اصلوة بعد اصلوة وفالجرا ايضا انما قال صلواتكم ان المجلس الصالح
 يكفر انما ان مجلس هو **الحق والحق** بدلائل اذ كاه كيرة دست وداستن بستر
 از هر طاعت فضائل کردن زیرا که فرستگار بدین بنموده که الله تع لا یعصوا الله لما
 امرهم ويعملون ما يؤمرون ترك تركت مقدم کرده بر طاعت تا تو در آن صفت آن
 ترك است چه چیز ایشانرا استود لا یعصوا الله لا یفتنون لا یامرون از طاعت
 سیر نشوند و اندطاعت کردن سستی کنند و امر را ترك نکند **اینها** و چنین هستی با بعد
 این موصوفه درین طاعت سستی و از طاعت سیری و از خدا و خویش سستی **نکته**

گفته اند معصیت آسان توان کرد طاعت دشوار چنانکه راه معصیت راه دوزخ
 و دوزخ اندر زیر هفتم زمین است بشیبه آسمان و توان شد و راه طاعت راه بهشت
 و بهشت زور هفتم آسمان بر آلاست و با لا دشوار تر توان شد **و اما** طاعت
 الدنیا البتر ترككم لها ابو **عمر عبد العزيز** شامی از خطا اراشدین گوید و گوید
 خطا اراشدین از دین پنج اند او بکر عمر عثمان علی عمر عبد الغفور از رد گوید
 که التائب صلوات الله علیه من الذنب كذا اليد القمح قوی من الذنب كذا من التائب
 پیدا الا یحیی بن زکریا چرا از بهر آنکه معصیت بدو **ابو عبد الله** اجتناب انکار
 هو لا جناب من الدنوی فاسدة والاشارة من غیر حقیقة **و اما** حقیقت
 اشارت گفتی و محقق علم فراداشندی گفتند ما سختی امروز درویشان غایت کوی
 وی گفت یک ساعت شما مجتنب سیاحت باز آیم شد و باز آمد و بر منبر شد سخن درو
 گفتن گرفت اعتقاد یا شیخ این چه بود چرا شدی گفت من گفتی سخن درویشان کوی مسلم بود
 مرا آن روان گفت که مرا پنج درم بای معلوم بود بشدم آن من برداشتم مجرد بشدم
 تا سلم شد سخن ایشان گفتن این معنی این سخن است که گفت الاجتناب من الدنوی و الدنوی
 والاشارة من غیر حقیقة ان تجتنبوا كما یراهم من عندكم سياتكم **و اما**
 یحیی البکیرة ما کما هو الوعد والافیة ما سقر الله بما وعد له المغفرة **و اما**
 عبد الله بن مسعود رضی الله عنه البکیرة الشکر و ما دون الشکر من الذنوب لصغار
 قال الله تعالى ان الله لا یغفر لشکمه و یغفر لادون ذلك لمن یشاء ان عباد گوید

رضی عنه هت آیت اندسوره نسا آن برین دوسترات از دنیا و هر چه اندر دنیا
 چیزات ان تخشبو اکابرمانهون عنه و قوله ان الله لا يعز ان يشرك به و قوله الله
 ان يوب عليكم و قوله ريد الله ان يخفف عكم و قوله من عمل سوا او يظلم عنه و قوله واعدوا
 ولا تشركوا به شيئا وان شاء الله كما لا يدرين كتاب برين هت آیت عبد الله بن عباس
 رحمه الله گفته است در کتب ابرصلي بود **حجج** **القرآن** نالی ان تخشبو اکابرمانهون
 عنه بکاه دیر ناید بود صفای و کبار ترک اید کرد حاصل مانده بکاه کافر نشود
 لکن اشارتی شنیده ام از فقه اسمعیل صاحب شرح تفسیر کتبه جامع بسیار بطرا آری
 زود بدرد همچنین بکاه رکنه هت کی ناید از روزی پراهان ایمان دریده شود **نفس**
انما ابرار یقرین احب اندر یلمیزا ذوی لغاهی **سعة قصاصات لها شوق**
قوله يوم یختصم الناس فان تصیر علی انفسهم و انفسهم لغضای احب
 و فیما قد کسبتم الخایا **و هت انفسهم فاجتهد بالحدیث** **انما انفسهم**
 مکن نه صغیر نه کبیر لا نظار صغر الذنب و کذا نظار من ذلک عنه **انفسهم**
 ان تخشبو اکابرمانهون **قیمت** آسمان اندر شمس و ان نهاد **قیمت** از اندر عدد و ازان کرد
قیمت زمین بجلوه عالمان کرد **قیمت** کوه اندر مفادن فراوان کرد **قیمت** دریا بدو و مرجان کرد
قیمت زنبور و انکسیر لا کرد **قیمت** لعل و شکر و ان کرد **قیمت** باغ گل و ریحان کرد
قیمت تر بنور شیطان کرد **قیمت** چشم بکر میتن کاهان کرد **قیمت** کوشش باغ و ان کرد
قیمت زول بشهادة سبحان کرد **قیمت** دل شجرح و حمار کرد **قیمت** مؤمن نرد عسبان کرد

قیمت عارف بوجد منان کرده **ان تخشبو اکابرمانهون عنه** **نفس**
 از نورد دل را چرمه داری تو **وین** سهر نظار که داری تو **یا بعد غیره** آینه داری تو
 سایه جنوکیس **آیات** **احات** بدانک شوی کاه و اهد را چنین فراسد
 و ابر و بحر رسد **طهر انفسهم** **فی قوله** یعنی نظار نظار فی البقیل هایل و فی البقیل
 جلید الملك للنفن و کان و را هم ملک یا خد کل سفینه عصبیا و از رسید که قصه
 قارون محضنا به و بداره الارض و ما اصابکم من مصیبة فمما کسبتم ایدکم و باغ و
 ضیاع رسید **قصه** **طهر انفسهم** **فاصبحت** کالقیتم نیت شد و اشرار رسید
 و کان فی المیدنة تسعة رهط یسندون فی الارض و لا یسلطون **قصه** **طهر انفسهم**
 هلاک شدن ایقان فادر رسید **قصه** **طهر انفسهم** **فاعقبهم** نفاقا فی قلوبهم فادین زد
قصه **طهر انفسهم** و کان من الکافرین شوی کاه **صعلات** علیکم ترک جمیع صغایا
 حق یجد جمیع لطایف **نفس** **الذنب** آخر حق و الذنب آخر حق
 و الذنب من سید السادات افریدی **و الذنب** من شجر الزقوم الطعنی
مجلس **فی قوله** **انما انفسهم** **نفس** **انما فضل الله** **بعضهم** **على بعض**
 اعلم ان هذه الآية فی سورة النساء و قد علمنا عدد کلماتها و حروفها و آیاتها
 و من راجع السورة الی هذه الآية تلت و ثلثون آية تفسیرة قد عدا الله بن عباس
 الرجال قرامون علی نساء مسلطون علی دبا نساء **انما فضل الله** **بعضهم** **على بعض**
 و التهمة و الذیة و الشهادة و المیراث و بما انفقوا یعنی بالیهود و النشقة نزلت هذه

طهر انفسهم
 فی الذمین

نفس
 ۱۰۱

آية في شأن سعد بن الربيع وامرأة عمر بنت محمد بن سلمة في اظنة لهما ان زوجها القتل
 عصيانا في الخبيث قال تعالى هو الله صلى الله عليه وسلم وبكت فانزل الله
 هذه الآية **تحقيق الآية** اعلم اننا قلنا نكحوا في هذه الآية بان الرجال افضل ام
 النساء مقال بعضهم النساء افضل من الرجال لاجل الحمل والرضاع وخدمة البيت و
 اقامة الزوج والاحتياج الى النساء **واو القصة** قال ابو موسى عليه السلام
 او اعطيت فلان الحيلة الدنيا والافرة واما امرأة صلحة وقال **صلوات الله**
 خير النساء العفيفة في زوجها الطيبة لزوجها وكان دياره وادور عليه السلام كان يقول
 بعد كل صلاة اللهم في سالك خصال اربعاً واعوذ بك من خصال اربع اسلك لسانا
 لا اذ عظم شاكراً وبطاحاً باراً وامراً تفيض على المعتمد واعوذ بك من خصال اربع
 قد يكون على اذى من مال يكون على وبال ومن امرأة تشبه قبل الشيب ومن رجل يكثر
 ان رأى من حسنة وان رأى من سيئة اذا عظمها **والمعنى** ان من امراته من
 قال الله تعالى اطيعوا الله واطيعوا رسوله ولا تبوا الى الفاسق منكم فاسقاً ولا تبوا الى الفاسقات منكم فاسقات
 فقال ليجعل منهن رسلهم ولا نبيا ومنعهم من الخروج الى الجهاد والاعمال والجنائز و
 بيادة المراض وجعل ميراثهم وثمراتهم وعقلمهم كثر وقلة وبعث الله تعالى
 النساء بعشرة خصال شدة النفاق والحيف واقتصادات العقل واقتصادات الميراث
 للذكر مثل حظ الانثيين والشهادة قال الله تعالى فان لم يكن ارجل من رجل وامرأتان
 واقتصادات العبادات لا تقبل ايام حبيضا ولا تقسم ايضا ولا تقاسم الا بولي

كتمها

وجعلهن اكثر اهل النار وليس هن ان يحزنن الا باذن زوجهن وليس هن ان يرتبن
 الا لاجل زوجهن وقال **صلوات الله** على من خلدتني اولها المتزوجون واخرها
 الغراب **وقيل** ليس عليه السلام مالك لا تزوج قال وما اصنع بالزوج يكون
 لي منها ولدان عاشوا فاشتقوني وان ما اقر حزوني وعند الامام الشافعي فوافقه
 المستحب من نافت نفسه الى الوطء ان يزوج ومن لم يثق نفسه الى ذلك فالمستحب
 له ترك التزويج وقال **صلوات الله** عليه وسلم ان الرجل يرفع بدياً ولديه سبع درهماً
 وقد صلى الله عليه وسلم تزوجوا بالود والودود **وقال** سوداء ولود خير من
 حساء عقيم **وقال** تنالوا نكحوا واخاها اهل بيته لا يم يوم العفة حتى السقط
 وقيل من نكح من زوجة يموت وطلاق فمضى طلقاً فاقطعه بالحناق وكان تحقيق امره
 وولدت فقال اللهم امضهم اليك فما توفي شهر واحد ثم قال من تزوج فقد كسب
 السقية فازاولده ولد فقد غرق **وفي بعض الاخبار** لو لا النساء لعذب الله حتى
 عبادته **ترتيب الجليل** يد لك خداه عز وجل هفت كروه ابر هفت كروه فضل فائدة
 بغير اربا ثمان قال الله وكلا فضلنا على العالمين وثمان اربا ثمان اربا ثمان
 وفضل الله المجاهدين على القاعدتين اجر عظيم **في الخبر** انما امر لهما انهما
 ولو لا الفقه لهلك القاعدون ولو لا الامر لاكل الناس بعضهم بعضاً ولو لا العلماء
 بار الناس كالبهايم ولو لا الريح لانس ما بين السماء والارض ولو لا الحمى لمزيت
 انما وثائق فضل نهار بعض ايامه رابع حتى لا الله تعالى ونفضل بعضها

على بعض في الاكل **جاء** فضلها فزادنا دما برجله خلفا من حوله
 على احد الاقارب قال له تع وفضلناهم على كثير من خلقنا **نفضله** **جاء** فضلنا بعضنا
 از سوادا بر بعضي چون اولو العزم **جاء** ان قال الله تعالى انزلنا من السماء
 بعض **جاء** فضلنا احرارا بر عبيد وامانا لله تعالى رجال قوامون على انشاء
 بنا فضل الله بعضهم على بعض مما انفوا من مواهب **جاء** **جاء** روى
 ان النبي قال اخبرت رسول الله عشرين سنة فانا لثني فعلته لم فعلته ولا قال
 لثني كسر لكرته وكنت واقفا على راس رسول الله صلى الله عليه وسلم اصبت الماء
 على يديه اذ رفع راسه ان فقال ابي الا عليك ثلث خصال يفعلك الله قلت بى
 يا رسول الله قال **جاء** ان النبي صلى الله عليه وسلم علم حتى قيل عمره واذا دخلت بيتك
 فسلم عليهم حتى تكثر خيريتك وصل صلوة الضيقاتها صلوة الابرار **جاء** **جاء**
 انه قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ايما امرأة خرجت من بيت زوجها بغير اذن
 لعنتها الملائكة **جاء** ومن سلمات الفارق ان دخلت فاطمة على النبي صلى الله عليه وسلم فلما نظرت
 الى ايها دمعته عينيها وتغير لونها فقال لها النبي صلى الله عليه وسلم ملاي يا بنتاه قالت
 يا رسول الله كان بيني وبين علي ثنى الباحة ثنى من الكلام فغضب علي بكلمة خرجت
 من جوف بلخا اريد انا فلما رايت ان عليا قد غصب ندمت فقلت له يا ابا
 الحسن لا تشين ارضي عني فانا اذى سمعت نيبا خطا ولا اعود الى ثنى من ذلك
 فابى ان يكلمني وحول وجهه فطقت حوله سبعين مرة حتى رضى عني وفرد

فصل
 في
 ما
 روى
 عن
 النبي

في وجهي مع الرضا وانا خيفة من ربي فقال لها النبي صلى الله عليه وسلم
 يا بنتاه والذي يعقني الحق نيتا لو انك مت قبل ان يرضى علي كرم الله وجهه لم استر
 على جنا ذلك يا بنتاه اما علمت ان رضا الزوج هو رضا الله وان غضب الزوج هو
 غضب الله تعالى يا بنتاه طوبى لامرأة رضى عنها زوجها اذا رضى عنها زوجها
 يروا وليه كان خير لها من عبادة سنة بل المرأة اذا رضى عنها زوجها ساعة من
 نهار كتبت لله تعالى بكل شجرة على يدنها عبادة يا بنتاه افضل عمل انشاء لها
 الا الزوج وبعد اطاعة ليس لها على فضل من الغزل وتخلو ساعة عند الغزل
 خير من عبادة تسنة واتركت من كل طاقة من غزل من ثواب شهيد يا بنتاه
 المرأة اذا رضى عنها زوجها لم يخرج من الدنيا حتى يرى مكانها في الجنة يا بنتاه
 المرأة اذا غزلت حتى تكثر زوجها وصبيانها وجبت لها الجنة واعطاء الله تعالى
 بكل شبر من ثوبها مدينة في الجنة يا بنتاه مسكينة من ليس لها زوج وتخلو
 ساعة مع الزوج افضل من عبادة تسنة والنظر الى وجهه خير من التوف
 حول الكعبة يا بنتاه اذا رضى عنها زوجها دخلت من ابي ابواب الجنة ثبات
جاء **جاء** قال كنت مع النبي صلى الله عليه وسلم في حجاب رسول الله صلى الله عليه وسلم في المسجد
 اذا تاهم رجل فقال له يا صاحب محمد وخيار الناس بعد ان الى مرة سليطة
 ما ان تمامة توقع الجليلين بعضها في بعض ولا تترك منها وانما في غناء وشدة
 ال اهل منكم رجل يلعبها قال النبي صلى الله عليه وسلم رجوان الله يغفر له قال خديجة

فصل

اليان انا **وقال** ابراهيم الصديق رضي الله عنه بلغني اني سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول
 ايما امرأة عذبت زوجها بلسانها فهي في الجنة الله وحطبه واطعته واللايكه والنا
 اجمعين **قال عمر بن الخطاب رضي الله عنه** قل لها اني سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول ايما امرأة عذبت
 زوجها ما لم يمتك وما رايت منك خيرا قط الا احبط الله عملها سبعين سنة ولو
 كانت تصوم النهار وتقوم الليل الا ان توب وترجع فقال **علي بن ابي طالب**
 رضي الله عنه وجهه قل لها اني سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول ايما امرأة هجرت زوجها وهزل
 لا لا حشر يوم القيمة مع حامان وفرعون وقارون والذين لا اسفل من ثنائرا لا
 ان توب وترجع **قال** **ابن عباس رضي الله عنه** قل لها اني سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول
 ايما امرأة خرجت من بيت زوجها بغير اذنه الا لعنها كل شئ طلع عليه النسي
 واللعن ان لا يرضي منها زوجها **وقال** **عمر بن الخطاب رضي الله عنه** قل لها اني سمعت
 رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول ايما امرأة خانت زوجها في الفراق عليها بئس عذاب هذه الا ان
 ان توب وترجع **وقال** **معاوية بن الاسود** قل لها اني سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول ايما
 امرأة غضب زوجها عليها لعنه الله واللايكه والنا اجمعين **وقال**
 سلمان الفارسي رضي الله عنه قل لها اني سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول ايما امرأة مت على زوجها
 بما لها فنقول انما انت اكل من اكلوا بها فنصرت بذلك المال في سبيل الله
 تعالى لا يقبل الله منها الا ان يرضي عنها زوجها **وقال** **ابو ذر الغفاري**
 قل لها اني سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول ايما امرأة قالت لزوجها عليه لعنة الله وقت

وهو ظالم لها

الا لعنها الله عز وجل فوق سبع سموات وكل شئ خلق الله تعالى الا الثقلين الجن والانس
 الا ان يتوب ويرجع **وقال** **ابن عباس رضي الله عنه** قل لها اني سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول
 ايما امرأة كلفت في وجه زوجها فيدخل عليه في الاثم وهي في خط الله الا ان يتوب
 زوجها ويدخل عليه لستور **وقال** **زبير بن العوام** قل لها اني سمعت رسول الله
 صلى الله عليه وسلم يقول ايما امرأة عذبت عبادة يريم بنت حنة ثم لم يرض عنها زوجها ما قبل الله منها
 طاعة ودخلت مع المنافقين في الدرك الاسفل من النار الا ان توب وترجع **وقال**
 عبد الرحمن بن عوف قل لها اني سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول ايما امرأة دخلت على زوجها المغم
 في امر التقة وكلفه ما لا يطيق لا يقبل الله منها صرا ولا عدا الا ان توب وترجع
وقال **معاوية بن جبل** قل لها اني سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول لو ان امرأة لم تست اذنت
 زوجها رثا ومن اذنت حقا ما اذنت حق زوجها **وقال** **ابو امامة الباهلي** قل لها اني سمعت
 رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول لو جاز لا حيد ان يسجد لاحد دون الله تعالى لامرأته انما ان تسجد
 لا راجعت **وقال** **عبد الله بن عمر** قل لها اني سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول لو ان جميع ما في الارض
 من ذهب ونضة حملته الى بيت زوجها ثم ضربت على راس زوجها يوما من الايام تقول
 من انت انما الالم الى العبط الله عليها ولو كانت من اعدائنا من الا ان توب وترجع وتقدر
 الى زوجها جلفها قول هؤلاء انما فقالت المرأة ان كنت محبوبة اسلم اليوم على يدك
 فارض عني فقالا القوم من لا يرضم لا يرضم فوضي عنها زوجها **انكسرت** **الاحكام**
 بدالبركان زان ده بوده اند صابر و خاتمه و راجيه و صالحه و مستقيمه و مريده

والله عليك **فانما** في سورة الاحقاف ووصينا الانسان بوالديه احسانا
 نزلت في شان ربه الصديق رضي الله عنه وابنه عبد الرحمن **وقال**
 بعضهم لما ذاق شقة الام اكثر من شقة الاب **الحبيب** عنه لان الله تعالى قال
 فليظن الانسان انهم خلق من ماء بياض يخرج من بين الصلب والترائب فاء الاب
 ينزل من صلبه وهو قاهر وماء الام ينزل من الترائب والصدر فخرج ماء
 الملة من قلبها فنجسها تزد وخروج ماء الاب من ظهره فنجسها على قدر **وقيل**
 عناه الام اكثر من عناه الاب كانه الله حملته امه كها ووضعته كها وحمله و
 فصالة المولود شهرا وعناه الاب اقل لانه يقضى شهوته ولا عناه عليه بعد
 ذلك **فما** الحكمة في ان الابوين اشفق من الولد على الابوين **لانهم** في الدنيا
 هما ابوان فلم يكن لهما اشفق على الابوين وكان لهما اولاد فوقع شفقهما على الاولاد
 فيكون كذلك يوم القيمة **نزهة المجالس** بدلك المدين مودع جلاله ودهيز
 يادكوه است **اولى** خذي خذاك كنهه وي شئ بنده شيطان بناشي
 واعبدوا الله ولا تشركوا به شيئا وحدوا الله قال الله لا تغدوا الهين اثنين
 يزدان واخر من يكون نور تلك يكونا المكون كان كويند حسرويان ويزديان
 ربها قربان يزخاقي اجسام واعراضكم ان دوزدان چنانك قدريان دان
 والله خلقكم وما تمهلون والله خالق كل شئ هل من خالق غير الله واعبدوا
 الله اين بود دوست از دشمن جدا كن ترادوستي و دشمنی است دشمنی مكارهت
 ۱۱۳

دوست وها نيكو كار است دشمنی حسود است دوست و دوست و دوست
 دشمنی ذرافت دوست و ذرافت دشمنی جا خداست دوست واحد
 دشمنی كهوز است دوست شكور است دشمنی جا خفيت دوست و افيت
 دشمنی ليم است دوست كرميت دشمنی غدار است دوست غفارا است
 دشمنی شيطان رجيم است دوست رحمن الرحيم است واعبدوا الله ولا تشركوا به شيئا
دوم **خاتمه** وبالوالدين احسانا حق مادر و پدر نگاه دار لان النبي صلى الله عليه وسلم
 قال من اصبح والداه عنه مرضيان صبح ولدا بان مفتوحان من الجنة عبد الله بن
 عمر راي كذبة مردی نزد يك رسول صلعم آمد وكفت جنتك انما جعلت على الجنة فركت ابوي
 يكيان فقال رجع اليهما واحكمهما حق مادر و پدر دين جا يكا كفت واذا رجعت
 كنه مردی نزد يك رسول صلعم آمد وكفت هل بقي من البر بعد موتوا لوالدين شئ قال نعم
 الصلوة عليهما والاستغفار لهما والوفاء بهما والارام صدقتهما وصله رحمهما
سهم **خاتمه** آية قال الله تع وبذي القربى رسولك صلعم الرحم معلقة بالعرش و
 لها لسان ذلق وهي شفيعه ويقول اللهم صل من وصلني واقطع من قطعني وبذر رسول
 صلعم كنت عمل الخير ثوابا صلت الرحم واعمل الشرف عابا بالبعي وبذر رسول صلعم كويد
 لا يقبل الله صدقة وفي ذى رحمه محتاج وجاهد كويد اند نصيبين آية نحو الله
 ما يشاء قال هو الرجل يبيع من عمره لاثثة ايام فيصل رحمه فذيق عمره
 الى ثلثين وكذلك فاقطع رحمه **جمله** المدين آية قال الله تع وايتا على رسول صلعم

و بدختریت من مسلمین پت فيه یتیم و شریعت فی المسلمین پت فيه یتیم یسألوه
 و الله اللعن فاما الیتیم فلا تقهر و قال صلعم من سحر براس الیتیم کانت له
بکل شعرة مرة علیا ید حسنات و قال صلعم لا یقرب الشیطان مایدة علیہ یتیم و قال
صلعم لا یهرق کلمة لیتیم کالاب الرحیم و قال صلعم من حق یتیم فیتا فحت له
او بالحق من یتیم انا دخل حق یتیم آية قد افع و المساکین و مسکین سه
ر و ه باشد مستغف و سائل و مع و افضل ان قوم مستغف بود بقول علی رضی الله عنه
انه قال لان اعطی الله الی مستغف احب الی من ان اعطی درهما ان سائل و غیر صلعم اکت
انتم حی سیکنا و ابی سیکنا و احشرب فی مرة المساکین و انما یزکف فیکم الحیا
و فیکم انما اندیمار شمار یتیم و اندیمان شمار نا و قال صلعم انما اعطوا التی
ان جائع و یوس **خ** اندین آية قال الله تعالی و جار ذی القربی قال
و رسول الله صلعم ما امن مؤمن بان شفقان و جاره جائع و قال صلعم لا یز الجبیل بوضی
بن الجار حق کنت انه سیرف و قال صلعم من خان جاره بشیر من لارض طوقه الله
تعالی لا یرحمه لاسبعة و قال صلعم من منع الماعون من جاره منع الله منه فضلا
یوم لیسعة **خ** اندین آية مذکور است قال الله تعالی و جار الحبیل یل جار
الحبیل الما فی البیت و قال صلعم خیرکم نساکم و بنایکم و کفنه اندکم چهل ساری ذ
دست راست و چهل ساری زده دست چپ و چهل زپش روی و چهل زپش پشت
همایه بود با همه نیوی باید کردن و بوحنیفه رحمة الله علیه بسو سال حرمت همایه کور

همی فاکت بکوی کدک خانه کور بر زور خانه بوحنیفه رحمة الله علیه خلده بود
 این عمر کرد و بنه کنت تا کور بدانت کنت ماعلش ان فی الحنیفة مثلك یا باحنیفه
 اسلام عرضه کن عرضه کرد سلمان شد از برکت احسان بوحنیفه باز ان کور و جار
 الحب یعنی اهل الدمة **خ** اندین آية که حدی عزوجل کنت و اصحاب الحب
 یعنی ارفیق فی البئر با همه نیوی باید کرد **خ** رسول الله صلعم شقة من المرقه
 ثلثة منها فی الحضر و ثلثة منها فی السفر **خ** اما **الفرق** فی الحضر فلا و کاب الله عزوجل
 و عمارة المساجد و اتخاذ الاخوار فی الله **خ** اما **الفرق** فی السفر فذلک ازاد و حسن
 الخلق و المراح فی غیر معصیة الله **خ** اما **امر اندین** است که حدی عزوجل کنت و ابن
 البیل **خ** انیف انزل و حق مهمان سه روز بود کما قال رسول الله علیه سلم انما
 ثلثة فافوقها صدقة و قال صلعم من کان یؤمن بالله و الیوم الآخر فلیکرم ضیفه
 و قال صلعم من لم یدکرم ضیفه فلیس من ابرهیم و لایمنی و قال صلعم انیف انزل
 برزقه و اذا ارسل ان یخول بذوب صاحبیه و قال صلعم فامن مؤمن سبع همی ضیفه
 فیخرج بذلک لا یغفر خطایاه **خ** اندین آية مذکور است قال الله تعالی و اما ملک
 ایمانکم و **خ** صلعم ان بعد از اهد و الملوک اصحاب انان من احساب و قال ابن
 سعور رضی الله عنه کنت احب غلاما لی سمعت هاتفا یقول من خلقه اقدر علی انک
 علیه فالتقت فاذا هو رسول الله صلعم قلت هو حر لوجه الله فقال اما الملوک له
 تفعل مستلک انار و **خ** رجل رسول الله که یعرف عن الخادم قال سبعین مرة

وَقَالَ صلعم من اعنى رغبة اعنى الله رغبته من انوار **الاحكام والالام** وروى
 ابوهريرة قال قال رسول الله صلعم لا يمنع احدكم جازان من رغبته في عبادة الله
 صلعم عليه وسلم النظر في حمة عبادة النظر في الماء الجارى عبادة والنظر في الصحف
 عبادة والنظر في السماء والنظر في وجه الله عبادة والنظر في وجه نوالدين عبادة
 ومن ان عارض الله رسول الله صلعم انه قال ما من عبد اعز الله ولا ينظر في الدنيا الا كتب الله عز وجل
 له بظرف حبة مسروقة قالوا يا رسول الله وان نظروا في كل يوم مائة مرة قال الله اكبر
 والطيب قال في عطاء الله اكبر والطيب وسمى النبي عليه السلام اربعة اشياء رايض الجنة **الامر** قال
 من سبى وقبى روضة من رايض الجنة **والثاني** قال لا ينظر روضة من رايض الجنة
والثالث قال لا ينظر روضة من رايض الجنة **والرابع** قال والنظر في وجه والوالدين
 روضة من رايض الجنة **الحديث** **والاشهر** واعبدوا الله ولا تشكروا به شيئا في الحديث
 ما زاد الا في كونوا عبدا لآلهكم كما انتم عبدا لآلهكم فكم كويد به خدای باشی
 يكره ان يملك بده خدای بكنار **الترجم** **قوله** اليك يلقى القلوب كثر وفي انوار كاشكول
 من اندميان دهاجون جامه من سقى اندميان جامها **سورة** **قوله** رفته الله عليه
 سر خوش نيكو هي كد از استاد **ابو منصور** **قوله** بهر آن حمد الله عليه شنيدم كه گفت
 روزه نماز پشيز خواهم سهل براهد زن مزدور ياديد پای برهنه بكمای كرم
 ناوه هي كنيد ويرا گفت پنج نيل هي كنش مزد تو هر روز چند بود وي گفت دودم خواج
 واخذ هي ديشيد واقت يا سهل شمار بركيز تا اندر هر ساقى بخت مساوي و چندان درخ

قوانر سيد كم دين دودم و ازين مزد و در هي سيد اندر و شمار بركد چندان پنج نيل
 جمله عمر بقاء كد پنج خويش بر در خدای تا بازان روزي آن مزد و در بار بر نيامد و خوشين
 گفت يا منن بكار يا انك اندر خوشين خدای خوشين با دودم كار نكرده اين بندكي بوده قال الله
 تعالى واعبدوا الله ولا تشكروا به شيئا **استاد** **و ترجمه** **قوله** بوسعيد به معلم هي شكر و هذا
 ديد كار كرده بودند مزد هي مستند يكي از نشان مزد هي خند و مكاس هي كد بندكي از وي
 آموختم لغتم و يراي دلان تو كار نكرده گفت دودم ام غتم يرا ايتان مزد هي ستاند و تو وي
 نفساني اكس مرا گفت زيرا كه ايتان مزد و رند و زننده و نيم از و بندكي با موخت كننده
 اندر طاعت داشتن مكافات و ثواب بايد خواستن بده اين بود و اعبدوا الله ولا تشكروا
 به شيئا **و ترجمه** قيامت خلق چهار لوز خواهند بود يكي هي كويد صفي مني و رسول
 هي كويد امتي مني و پادشاه هي كويد عبيدي عبيدي و بنده را آن مقام بوده هي كويد قد يق
 و عبد الله و بعضي اهل معرفت كويد و دية رايض الاحتيار و ملازمة الذكر و الاقفا
 قال الله مع والوالدين احسانا بكناله ماسد و ديد در اخي بود و زندي فرزندان بود بر
 مادر و پدر **خبر** **قوله** **خبر** است الاولاد اوقع في بطن الام فيقتل الجماعة لانه يورثا لبرص
دوم چون از مادر جدا شود نام نيكو كند **سورة** **قوله** انك اندر آموزد **جمله** **قوله** كخداي عقيل
 و يرا چيزي داده بودان دنيا فرزندان دنيا بهر كند **خبر** **قوله** اگر زن خواهد زن دهد
 و اندر وقت عمر خطاب رضی الله عنه مردی نزد يك دي آمد و كله كرد از فرزند
 خوش **عمر** **قوله** **خبر** آن فرزند را حاضر كرد و سقي زيانه نزد و داشت و يرا آن پسر

الامر المومنين من معذوم عن كفت وما من ذلك كفت ان بدحق فرزدي من به زاده
 مرابطي نهاد بهر آنكه زكوي بهشت اودم و نام بدرد مرافقه نام كرده است
 و كفت من ايربوع كرده است و هم مرافق ان يا موخت است و علم بيا موخته است
 عمر رضی الله عنه كريت و عذر خواست از سر و پيد را كفت يا شيخ البر و لا صفتك
 و لا اذنتك **مسلم** يا شاه و كرمه دوست داشت نصيب نام آن كرد شهادت دوست
 داشت حجة نام كرد طاعات و دوست داشت درخت نام كرد شكرد دوست داشت
 نعمه نام كرد صبر و دوست داشت سخت نام آن كرد غمزد دوست داشت غميت نام آن
 كرد عذبه دوست داشت رهنه نام آن كرد پازنده دوست داشت قلت نام
 آن كرد نواخت بنده دوست داشت طاعت نام آن كرده است **الله تعالى و**
اعدوا لله و لا تشركوا به شيئا **بيت** صدغ زخم برابر خانه تو
 آزاديم منم منم بنده تو هر چند منم بخدمت اندر خود تو ما را آن بس كه باشم از بند تو
 از طاعت خلق ملك توفيق آيد و شراب خود به نفع آيد من بچار رحمت تو ام
التي انا فيها تو ادبتي را بچوي لم آيد بر تو باد حق خدای و حق مادر و پيد
 نگاه داشتن رسول صلعم كفت رضا الله في رضا الوالدین و عطا الله في عطا الوالدین
 عليه خبر لبي صلعم رسول الله عليه لم يقع الفرقه هي شد و دوی زكوي بر آمد
 رسول صلعم گوش بر كور نهاد آواز هي آمد التار من فوق التار من تحت التار من بين
 التار من ثالي من التار من التار و رسول صلعم لا را كفت الفتوة جامعة

كفت اهل مدينة كورستان آمدند هر كس بر كور مرده خوش می نشستند و آن كور
 هیچ كس بر من نشست باختر في مجوز هم آمد بران كور نشست رسول كفت آنكس كه دران
 كور است زكاه باشد كفت فرزین بود لکن پزار شده ام و ناخستورم از وی رسول
 عليه السلام آن را كفت گوش بر كور بر نهاد بشید التار من فوق كفت همو پد فرزین
 معذب اندام از التار و یزیری و ناخستور بكريت كفت ای بار خدایا
 از وی شنود شدم گوش بر كور نهاد آواز بر آمدن فوقی راحة و من تحتی راحة
 و عن يمينی راحة و عن يساری راحة و عن قدامی راحة و عن خلفی راحة راحة
 صدق رسول الله صلعم رضا الله رضا الوالدین و عطا الله عطا الوالدین خدای عز و جل
 مادران ما و پدران ما را از ناخستور كرناد محمد و آله اجمعین
فحسبني في مال و من حسن بيا من امر و حسن في تفسير و الله
 عباس رضی الله عنه و من حسن دنيا یعنی احكم دنيا و احسن قول یعنی اسلم یعنی اخلص
 دنیه و علمه الله و هو محسن بر حد قول و الفعل و اتع مله ابرهیم خنیا یعنی سلا
الفارسية خلیل از دنیا با عقی كريت و جیب از دنیا و عقی با موی كريت
خلیل هیت جریده عطا بود جیب خود هیت از میان عطا بود خلیل از بهر
 ستمد بود جیب بر ك آرزو مند بود خلیل قرین ابتلا بود و محنت بود جیب قرین
 اجتناب و مت بود خلیل از بیم آتش واه بود جیب هیت الله بود خلیل رضا
 خلیل حبت خلیل رضا حبت خلیل اندر مقام وفا بود جیب اندر مقام صفا

۱۲
 في التار

ان عقلت **محمد بن ابراهيم عليه السلام** قلت به جزاقت بجاوت و حياقت و
 سلامت و پرديدند از ابراهيم ابي غي القدر خليل قال بركة اشياء ما احدثت
 لما احدثك هرگز اندوه روزی نبرده ام و ما خیرت بين شيئين الا اخرت رضا
 الله فيه هيج در کار بنامد که کار خدا و کار دنیا اختیار کردم **و قال**
 ما تقديت و ما تقيت الامع ضيقه هر نظام بخورم بی بهمان سخن گفته اند
 اند معنی جلیل **ابو بکر بن خايم بن جليل** خلد لانه لم يخل بجال سره غيره
و الله قد خالفت سلطان روح بني و با سنی جليل خلد و قال
 الحسن بالله الله عن الحق كان له الكيلة از هر چه دون وی بود خالی شده
 با دوست خود و ای شده **ابو جرم جليل** شده **العتبات** آدم گفت صفوت مرا
 ادر گوئی گفت رفعت مرا نوح گفت اجابت مرا موسی گفت قرب مرا هرون گفت خلافت
 مرا عیسی گفت طهاره مرا محمد گفت محبة مرا داود گفت خلافت مرا سليمان گفت
 ملكت مرا ايوب گفت محبت مرا يوكراكت شفقت مرا عمر گفت صلايت مرا
 عثمان گفت سخاوت مرا علي گفت تجاعت مرا حسن گفت مودت مرا حسين گفت
 شهادة مرا فاطمه گفت زهرة مرا عائشة گفت موت مرا مهاجر گفت هجرة مرا
 انصار گفت نصره مرا متوكل گفت كفايت مرا متقي گفت كرامت مرا مجتهد گفت
 هدايت مرا صابر گفت مروت مرا شاکر گفت زيادة مرا حاکم گفت درجه مرا
 ساجد گفت قرب مرا حاجي گفت منفعت مرا **ابو جرم** گفت قلت مرا ولی گفت

فهمه

بنده با اختیار رساله معصیت مرا **آدم** گفت صفوة مرا از الله صطفى آدم و نوحا **ابو جرم**
 گفت رفعت مرا و رفعت مرا نوح گفت اجابت دعا مرا و اقداد انا نوح طعم
 الجيدين **موسی** قرب مرا و قربت را بنحی **هرون** گفت خلافت مرا خلقی و نوح **داود**
 گفت خلافت مرا داود ابا جلدان خليفة و لا ارض **سليمان** گفت ملكت مرا و عبد الله
 ايوب گفت محبت مرا سنی **عيسى** طهاره مرا و رافعتان و طهر **محمد** گفت محبة
 مرا علي انتم تحبون الله فانه يوفقكم الله **ابو بكر** گفت سبقت مرا و انا بقرون لا دون **عمر** گفت
 صلايت مرا يا ايها النبي سبكت الله و ان تبك من المؤمنين **عثمان** گفت سخاوت مرا و المتقين **علي** گفت
 ولايت مرا اما و لكم الله و رسوله و الذين آمنوا الذين آمنوا بقلوبهم **حسن** گفت مودت مرا و قل لا
 اسلمكم عليه اجرا الا اودة **حسين** گفت شهادة مرا و لا تحببن الذين ظلموا و يظلموا **جليل** الله
 امر انا الى احياء عند ربهم **فاطمه** گفت زهرة مرا انا يريد الله يذهب عنكم الرحمن من حيث
فاطمه گفت موت مرا و ازواجه امهاتهم **مستكر** گفت كنيت مرا و من يتوصل الى الله
 فهو حبه **متقي** گفت كرامت مرا ان اكرم عند الله اتقاكم **محمد** گفت هدايت مرا و الذين
 جاهدوا فينا لنهدينهم سبلنا **شاکر** گفت زيادة مرا لنن شكرتم لا نزيدكم **صابر** گفت مروت
 انما يوفق الصابرون اجرهم بغير حساب **عائكة** گفت درجات مرا و الذين اوتوا الامم و رجات
حاجي گفت منفعت مرا ليشد و امانع لهم **ابو جرم** گفت قلت مرا و اتخذ الله ابراهيم خليلا
 من اولاد نوح و ما من احد الا بعد ما له معصيت من اولاد نوح الذين اسروا على انفسهم لا يظفوا
 من رحمة الله **انبياء طاعت** اعلم ان بعد ما انقرب شد و اعداؤه بعد الحلة اصعب

ساجد گفت قرب
 داود گفت خلافت
 و نوح طعم
 الجيدين

یا ایها الذین آمنوا بر من زعمای عدو من اینان که تادوست خواند و دشمن خواند اند
 خبرات که بر من علیه السلام گفت ایوب که از حشام دم مرگش بزرگ و احدی تا
 اما علت آن جفا، الجیب شدید **ای جویان** العابدین گوید ما استدعا می کردیم عبادی را
 بشنید گفت ما استدعا نکردیم بعد از محبة و العرفه و گفته اند ای جویان یا سنان بود کسی را
 که از ما در این دنیا زاید کوی عمر که خود جهان روشن ندیده است دشوار تر از آن بود که
 روزی چند جهان روشن دیده بود آنکه اینها شود این خانه بدو زخ آسان بود
 از آنکه بدو زخ بر آسان بود از آنکه و کسب بدو زخ بر آسان بود دشوار
 کسی که بود از مسجد و مجلس بدو زخ رفت با خدای عزوجل خوی کرده و بر شوق وی غرق
 در عالم بعد معرفت نکرده و صعب و دشوار تر بود و عجب بود که کسی که اندر وستی
 رفت بود و دعوی کرده بود اندر محبوب خویش غاص شود **نعم لایه و انت نعم حبه**
 هذا منی فی القیاد بدیع **گو کار خیرت صادق الاطفه** **انما الجبین یحب تطیع**
مجلس و قوله تعالی ایوم احکمت احکامکم و انتم علیکم نعمتی و رحمتی
 و فی البیان قرآن هذه السورة اعطى کل یهودی و نصاری و کل وجه الارض حجة
 و در حجة کل وجه منها اوسع من الشرق الی المغرب بعمایة الاف ضعف
 تفسیر فالعبد لله بن عباس رضی الله عنهما **ایوم احکمت احکامکم** معناه یستکم شرایع
 دینکم من اسلام و احکامکم و انتم علیکم نعمتی یعنی منی لایجتمع معکم مشرک و بفرات و
 رضیت لکم الاسلام دنیا یعنی اخذت دنیا اسلام قال ابن عباس زکات هذه الایة یوم

ما من غیر
 ۲ العزیز

عرفة فی حجة الوداع و مکث رسول صلعم بعد نزول هذه الایة احدی و ثمانین یوما
 ثم قبضه برحمته **وقیل** زکات هذه الایة یوم فتح مکة **ورویان** یهودیاً قال لان
 عباس لو کان هذا یوم فینا لا نخذنا عیداً قال ابن عباس وای عید کمل من یوم
 عرفة **وقال** عمر کان لنا عیدان ذلکنا یوم لانه کان یوم عرفة و یوم الجمعة
وقیل یالک ترا فان کان گفت خدای عزوجل جواز را که اندک القرآن متفرقا بایه بعد از سوره
 بعد سوره فیلک و عشرين سنة انزل النوریه جمله واحدة و احدی هذا سوره هر سوره فیلک
 آیه و انزل الانجیل جمله واحدة و انزل الزبور جمله واحدة و انزل القرآن علی محمد صلی الله علیه و آله
 کلمة اندران دو چیز بود یکی هر روزی و یکی دو دست بدو دست آمدی کسی که میتران
 بشهر شود و یا یکبار زکات فرستد و یا یکبار بفرستد و یکی شهر یکبار بدو دست شهر
 هر روزی رسول همی فرستد با نزلها و هدیهها این نیکوتر بود ان **مجلس** صلعم
 متفرق از بهر آن فرستاد تا هر روزی جبرئیل از پیغام حق آتی و پیغامی همی آورد این
 اندر وستی تمام تر بود از بهر این بود که یکبار فرستاد یکبار جمله او امری را میسر میزد
 تشدید و تعلیل بود گفتند سمعنا و عصدنا **اما فضل کرده همه امرها یکبار**
 نرمود **اول** گفت قولوا لا اله الا الله گفتن بنی نیت قبول کردند که لا اله الا الله صلعم مرت
 ان قالوا الناس حق یقولوا لا اله الا الله فاذا قالوها عصموا منی دماءهم و اموالهم لا
 بحق الاسلام و حسابهم علی الله چون روزی چند برآمد نماز امر کرد و نماز نماز آمد
 و نماز شام قبول کردند مدتی برآمد نماز پنج گانه امر کرد فبما ان الله من تمسک و چین

وحراره را بشاید ساکنان علی اعراف مقلد از حقانی مایست قلنا لا تحف انة
 رؤف رحیم رفع صوته بالغلیبة وخرعینا علیه فطرت فاذا هو قد فارق الدنيا
 ملک صلی الله علیه و سلم یوم عرفة کفارة سنین ستمائة وستة مستقبله و
 قاه یوم الحول علی یسین جنوده من یوم عرفة من کثرة الرحمة تزلزل السما علی
 الحاج **الشفعة الاشرار** بد الخدی و یوم عرفة راد جلا اندر قرآن
 یاد کرده است **قل من احب شیئا ان یذکره انما کنت وشاهدا و شهود دوم** گفت
 و الشیخ والوری **سیم** گفت داد کرد و الله فی ايام معدود ان **چهارم** گفت لیذکر و الله
 فی ايام معلوم **سیم** گفت دانسته ها بعشر **سیم** گفت بیست **هفتم** گفت ولما عثر
سیم گفت منما **سیم** گفت **سیم** گفت الخ **سیم** گفت **سیم** گفت لیوم کنت
 لکم **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت
 و فی الآخرة حسنة الی قول الله و لکن لهم نصیب ما کسبوا **دوم** مغفون ما ستغفرو الله ان الله
 غفور رحیم **سیم** هدایت و ذکر کرده کا هدیم **چهارم** بشارة و بشارة المحبین **سیم** صفوة و
 اختلاف کرده اند الیوم و اکلام روز است قال یصل لنا الیوم اشارة الی یوم بعث محمد و
 یوم رسالته و قال **سیم** بشارة الی لاری و اختلاف کرده اند تا این روز را
 روز عرفة چو گویند اشتقاقه من المعرفة آدم و حوا از یکدیگر جدا افتاده بودند
 بدو بیست سال آدم بهندستان افتاده بود و حوا مجبده روز عرفة بهم رسید
 سنی عرفة عرفة لغرفنا آدم عرفها و حوا عرفته و کان یوم الجمعة و سنی یوم الجمعة

جمعة لان الله جمع بین آدم و حوا و بعضی کیند شب زویا بر هم علیه السلام
 بحواب دیکه روز دوازدهمین کن یکروز و زیاده شد آخری که دایر خواب و شیطان بود
 اگر از جن بود مشکل شده بود بروی چو شش عرفة آمد دیکبار بحواب دیکه روز دوازدهمین
 قرآن کن قاری فی المنام انی اذ بحک فانظر ماذا تری **دوم** عرفة بر خاست عرفة
 ان تلك آروا منا الله لان الشیطان آن روز را روز عرفة نام کرده است اشتقاق از روز
 ابرهیم و اصلوات الله علیه لیوم کنت لکم **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت
 ان قال خدی عز وجل **چهارم** **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت
 من الله کبر فخر الکبر خواند لایحه بنم افزع الکبر **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت
 من الله و رسوله الی الناس یوم الحج الاکبر **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت
 اندر روز اکبر بهند قریع اکبر برسد برضوان اکبر قال الله الیوم کنت لکم **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت
 روز که روز عرفة است بزرگترین روزها و رسول صلعم گفت افضل ما کنت انما اولایا
 قبل عتیة یوم عرفة لا اله الا الله وحده لا شریک له الملك وله الحمد یحیی و یمیت
 و هو حی لا یموت بیده الخیر و هو علی کل شیء قذیر قال الله الیوم کنت لکم **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت
 علیکم نعمتی ضاف الذین الینا و النعمة الی نفسه **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت
 جرأمت آن خویش خواند و دین آن ما خواند گفت آن نبوده که باری شتانم و درویش
 کم که آن منست **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت **سیم** گفت
 بدانند دین اندر قرآن برده و جرات حکم ملوک دنیا را دین خواند ما کان یباخذ انما

و بین ملک و حکم الملك فی رسم الملك **حساب** را بین خواند آن عدو التهور عند
 الله اثنا عشر شهرا الا قوله ذلك الذين اتينهم مع الحساب المستقيم **حساب** را بین خواند
 یومئذ یومئذ بینهم حتی **حساب** را بین خواند و لا یخضعکم بهارفة و ین الله کفرها بین خواند
 لکم دینکم و ین عبد را بین خواند و ذل الذین یخذلوا دینهم سلوة و ذکره و ین
 خواند و ذل الذین یقیمت قیامت را بین خواند مالک یوم الذین عجزا بین خواند و لا
 اظلم غیر مدینین غیر عاجزین دهم شریف را بین خواند ایضا ملک لکم دینکم شریع
 و ینکم **اینهاست** بذل الذین ایضا کاه و ان مرک مصطفی بود و اکنون که کارها تمام و
 مراد چهار آمد از این آیت بیرون آید آمد و قال علی رضی الله عنه
 اذا تم امر و انقضت توقع زوالا اذا قبل شد **اخبار** بنایت رسید و ادرب شد
 شاه که چهارده رسید و بدر شد ناقص شود عمه که بچیل رسید و انقضای شود
 و از و نه آیه آمد عبد الله بن عباس را که بیت گفتند آیه بین و زکوری جای شد
 تو جرمی که گفتا کاه مرک رسولت و بیل ازین هشتاد و زیش بریت و از
 پس این آیه هیچ آیت نیامد مگر آیه و انقوا بوما ترجعوا فیما فی الله چون استبد
 دنیا و عقبی ازین جهان بیرون شد و حوا از آسمان منقطع شد و دنیا باریک شد
 و بلا بر آیه از و نه آیه شد و باران باریک و خرو و برادر دند و و اولیاه و امحیتاه
 و ابو القسما و امجداه باید یقینان یا پست ضعیفان یا مؤمن سکیان یا نوزده
 در و شان **حساب** را بین خواند و یومئذ و اعلم ان الله غیر یخلفدی

فاذا ذرت بصیبه بحالها فاذا رصا لک البتی محمدی **اینها** جمعه بر کبر
 دلانند و نیامند **کرخت** و علم و علم لقمان داری **کرخت** و ملکت سلیمان داری
 کردی و از بند فرمان داری **بالکدن** جان بکوبه در مان داری **یا تخت** بلور و ایا
 یاوش بک تخت از داری **یا ترک** نیکو صوة و در داری **چون مرک** آید زین عدو
 خدای و جل جلاله از خواب غفلت بیدار خاد و رحمت و منفعة خود بشاد کما د
مجلس فقهی **ایها القائل من انما تتم الصلاة** **تفسیر** قال
 عبد الله بن عباس رضی الله عنه تفسیر هذه الآية یا ایها الذین امنوا اقموا و قد قوا
 بوحداية الله اذا قمتم الى الصلوة معناه اذا قمتم من نومکم الى الصلوة و انتم عددن
 فاعملوا و جوهکم فریضة علیکم و ایدیکم الى المواق و اغسلوا ایدیکم الى الماسدین
 و اسحوا بوجوهکم و ارجلکم الى العینین و اغسلوا ارجلکم بالماء الى العینین و ان کنتم
 جنباً فامسحوا فاعملوا **الله** لا اعضاء بالماء و ان کنتم مرضی الجسد و غیر
 فحکم اذ یلا در برده او علی غیر فلم یجد و اما **اوجاه** احدکم من الغایط معشر
 المؤمنین من البول و الغایط و لا ستم القسا **یاسم** القسا فلم یجد و اما
 لم یجد و علی ما فی التفرقة فظهر ان یم فیتیموا صعبا طیبا فاستوا الى زایطها
 تطیف و اسحوا بوجوهکم و ایدیکم منه من التراب یا یدیه یجعل علیکم من حرج ای
 منضیق و الذین و شدة و لکن یرید لیسهم من الاحداث و الحانات بالماء و
 التیمم و لیتیم نعمته علیکم لکم تشکرون شکر الخصة فی التیمم پای خاد برکن

جلسه فقهی
 فی التیمم

و نیز خاک بر سر من بر خاک بر سر کسی کند و ای خداوند کسی خداوند عزیزی را زنی
 مرده باشد عزیز تر من و بر من ضامن و روایت فان قال قائل فانها الحکمة فی
 ان الغرض من الوضوء مقصود طهر لوجه اعضا و قبل الصلاة فيه ان يرضى غسل الوجه بيقين
 الوجه برب القيمة و ثواب غسل الیدین اعطاء الثواب للیدین و ثواب مسح الرأس سلامتی
 من الجیم لیدی که قال فی قوله یجب من فوق رؤسهم الجیم و ثواب غسل الرجلین الجواز
 علی النیة **قال** بالنارسیة چون روی بتوی کرانا بخاک و ی توانست تا کعبه که روی
 بدان سو کنی بجهت کناه داری بیا مرزد و جور و دست راست و جب بتوی کران دست
 راست نامرود دست چپ شرق کناه داری بیا مرزد و چون مسح کنی کران بر سر
 از سوی فوق کناه داری بیا مرزد و جور بجهت بتوی کران تحت الشری کناه داری بیا مرزد
مرتب بدانک نجاست ده است و طهارت ده است نجاست کفر و کفر طهارت
 آن ایمان و معرفه **قال الله تعالی** انما المؤمنون یحسنون قل الذین کفروا ان یشهدوا بغيرهم
 ما قد سلف بطهارة ایمان و معرفه نجاست کفر و کفر به خیر **و** نجاست نقاق و
 خساره طهارة آن اخلاص و صفاوة **قال الله تعالی** انما یزیدکم رجاء الی جهم **و قال**
 اولئک الذین لیرد الله ان یطهر قلوبهم چون اخلاص و صفاوة بدیداراید نجاست
 نفاق و خساره باطل گردد **نجاست** جهالت و طهارة تعلم و عبادة **قال الله تعالی**
 و ما علمتم من الجوارح کلین و ان کلوا مما اسکن علیکم **چون** بعلوم کسی در اینج مانند
 از صید بخور حلال پاکست از بکت علم جو علی برکت آید نجاست جهالت بر دارد

نجاست نفسی کل حرام و شبهات و طهارت ان بسوم و مجاهدة و الذیل
 علیه جملاتی صلعم ان قال و رمضان ان من ان کفارة لما یبذلها جزو روزه و مجاهدة آید
 نجاست حرام و شبهت به دارد **نجاست** نجاست نجاست حرام و طهارة به اعطاء زکوة و صدقة
قال الله تعالی و لا تشدوا الخیث الطیب لحرم بالجلال و قال یزدی من امرهم صدقة تطهرهم
 چون طهارة زکوة و صدقة آید نجاست حرام و نیات پاکست **نجاست** نجاست نجاست
 و نیات و طهارة فکرو و غیر **قال الله تعالی** یسألکم الله عما فی صدورکم من عبادة
 سیه و قال **الله تعالی** و لا یغفر فی غایت از لعید فالعبادة التلبیة و لا یغفر
 و هو اقبال الحق ان قلبه بالخوار چون قال باید نجاست حرام و غش و نیات پاکست
مقترن نجاست حیض نفاس و طهارة استمساک الدم و انقطاع الدم **قال الله تعالی** فی
 یطهر فاما تطهر فاعقلن ثم بعد ذلك فأتوهن من حیضه **صلعم** طهارة انتفاع
 حدث باید نجاست حیض برود **نجاست** نجاست معصیت و طهارة آن توبه و معرفه **قال الله**
تعالی ان الله یحب التوابین و یحب المنظهرین چون طهارة توبه و معرفه بدیداراید نجاست
 معصیت **نجاست** شک اندودل نترن شیطان و دعوه و طهارة آن تلبیل اندودل
 خلوة و الذیل علیه خبر مذکور فی الصحیح **قال رسول الله** و قال لایرسل الله ان نفسی
 تخدش بآنک منافق **فهل** انما نقی **قال رسول الله** ایملان هل کنت قادر علی ان تقول
 لا اله الا الله اذ خلوت **قال رسول الله** لا اله الا الله **قال رسول الله** انما اقول انی
 قال ثلث مرة چون طهارة تلبیل اندر خلوة بدیداراید نجاست شک و نفاق برود

نجاست

قلت ان رحمة الله قريب من المحسين وانا استغفرهم كان ابو موسى فقلت وكان المومنين
 رحيموا وان كان اسمهم فاشي من الاشياء وقد قلت ورحمى وسعت كل شئ وان لم يكن
 الا احدا المفقرة فانت اهل الفزى بالمغفرة فاغفر فادعهم ان تتحققا لى من هذه
 الاشياء فانا صاحب المصيبة وقد قلت وبشر الصابرين ان قولهم ان الله عليهم ملوان
 من ربهم ورحمهم يا ارحم الراحمين انهم تاليامرى وانكروم **كاف** كافر عبيد
 شود بر سر دى حاج خامس آن وقت بود و اندر دل وى ارى كه بود بر دوش وى خست
 نمى بود بر دوش وى علامت شود بر دوش وى مهر شقاوة بود بر دوش وى
 زان فرقت بود مؤمن بود بر دوش وى حاج وى علامت عبرت
 بود بر دوش وى استماع حكمت بود بر دوش وى توحيد و شهادت بود اندر دل وى
 شماع معرفت بود بر دوش وى رداى خلعت بود بر دوش وى كبر عيوديت بود بر دوش وى
 دى شفا و استقامت بود بر دوش وى التضرع و البكاء و من الحوائى لاجابة و الطهارة
 يا ارحم الراحمين و در عيادت كثران با همتران چشمها دارند و همتران و كثران از ايمان
 نورشند و غالب كنند ما چشم دارند بر كثران از ايمان كه كم كفى و لباس رخت
 معرفت پوشى لطاعت فاسلمند و آن روزه چندين شاديدت مبادا آن روز
 كه همه طاعت فرمايد قنار عید و مهمان و انت عیدى و مهمانى ترك كنى مفردا
 و جيد رحمتى بر دوش عید و عید و هر كس نپوشد ملازمتى كند و بايد پوشد
الانبات اعتبارا هولا القوم يوم اعيد من يوم القيامة كرو عيدا باجلا و صا

باقات ماند چنانك خلق از خانه پرون آيند خلق از قبر بايد بخرجن من الاجل
 سوار و پياده باشند يوم يمشى المومنين الى الرحمن وقد و سوز المومنين كى كى بود
 كى رشت يوم تبيض وجوه و تسود وجوه جمع عید جمع قيامت و نذر يوم الجمع علامت
 بين و سيقال الذين اتقوا ربهم الى الجنة و من جود دست بر راندا نذر نماز دست بر
 داشتن بنامه شدن ياد آن او كى كى يمينه او كى كى همتا همتا قيامت قيامت قيامت
 ياد آن فاذا هم قيام بطون ركوع كنى ياد آن و لوزى از المومنين نال سوار و سيم سجود كنى
 سجود قيامت ياد آن يوم لا ينفع سابق و يدعون الى الجحود بشتهد قسطنى ياد آن و ترى
 كلامه جاثية و چون خطيب بر منبر شود منبر رسول و خطبة وى ياد آن و چون باز
 كردند ياد آن كى خلق از دشت قيامت باز دارند و چون هر كس كوى ديگر شود ياد آن
 فريق فى الجنة و فريق فى السعير چون هر كس با خانه ديگر شوند ياد آن ان الا برار
 لعقيم و ان الجار لى حليم روز عید هر چه از خدای خواهد دهد **قال الله تعالى**
 لم يمسسك فى يوم القعيد ما تحتاج الى السنة **قال** صلوات الله عليه وسلم من
 سح براس لیتيم و يوم القعيد فانه برئى من الذنوب **مسح براس لیتيم و يوم القعيد**
مسح براس لیتيم و فليجتران من قراهذه السورة كان له يوم جميع الاثم و طهرتاه
 و الدنيا و قال جعفر الصادق من قراهذه السورة كان فى دار الايمان فى الجنة
 و ان فيها اسماء الله سبعين موضعا من قراهذه سبعين مرة و قال كعب
 الاحبار قيمة الثورية هذه السورة و تمت بالمحمد الذى لم يخذل و ما تضبيره

في السلام
 الذن على
 مكر

سلام کرد او که بر روان نوح یا نوح علیه السلام بنا بر روان مسطوی و قل الحمد لله و
سلام علی عباد بر روان جبریل بن حسن علیه السلام بر روان ملک الموت یقولوا سلام
علیکم بر روان یونس و لا حیة فی حیتة فیتوا حبس منی و در و عمار بر روان رسول
خازن جنات سلام علیکم طیبتم بر روان فرشتگان و اللذان یصلون علیهم من کل ابر
سلام علیکم بر روان اهل و خویشان لا یسمعون فیها العوا و لا ماتوا الا فی سلام لا
بر روان جبرائیل علیه السلام هم سلام و واسطه سلام قولان زرت بر حیم
جاءت علیهم نوح یا زید هر که اندر زد یک شود که سلام علیک راه و ادر
جود علیهم هم چنین و الا قد ثبت سلام کند و بدیده من کورتک و قیات
در اند و شرط اریک چون گذاشتی **یا امام** یا هد افقوه همی کند بشرایمان
و منفق بانان جهان بری قال الله تعا و ایت مؤمنان قد عمل الصالحات
فیکونهم که ایمان آرد میگوید هر که بر دین آرد مغفرت
به آئینه مانند کرد گفت فیها اصباح المصباح فی بحاجة ایمان تو آئینه ما
روزی که خرواری آئینه همی بر افشند این بیت گفت اگر خبر آید همی آئینه
از و چیز که باید داشت از باد و از نسک باد و یو جهد بشکافد نسک بوی باز
آید بشکند همین معرفت از نسک جفا که مار و از باد شقاوت روایت
کند از جعفر صادق که در امونان به رخت رسد گویند این قد
و عن الله شالی المور علی آتایه فلو انعمه فلو انما قالوا انکم وجدتم حرها

فی الدنيا قال کیف ذلک قال الناس فیما یوم و هم قائمون الناس یطوبون و انتم یخافون
و ذکر علیکم بالجزء الله بایم و شوق الیکم لایزال یزید و انی لا یجوزکم و و صلاکم
و انی عمار یعبید اوی لا هدر الفایذینی و بینکم بیات شعری العطار ید
سلام علیکم لا سلام مودع و کن سلام لایزال جدید آید سلام بهتر آید مان
ایستخ من و اسریدانه آید آمدن بر آید مانه آید شاتر اندر آید مان
آید ملو استاندانه وین وین و هدی بنماندانه و ز داغ قطعتم رها ندانه
آید بود سگ معینانه فرخنده بود روزی بینم مانه آید فرشت بر شسم ان
آید خدایا بر بینم مانه **مجلس و قیامه حال و معده طایح المکمل**
الا حق فی ریه قال عبد الله بن عباس و عنده خزانة فی ریه یعلما الا هو یسیر فی ریه
و الثمار و الثبات و زوال الخمر و نزول العذاب لا یعلم احد الا هو و یعلم ما فی البصر و البصر
البر من عدد الحیوانات و التباع و الحیود و الانعام و فی البحر من اللؤلؤ و المرجار و
الیمینان و اختلف اهل التفسیر فی الغیب قال بعضهم علم الغیب و یعلم ما فی القلوب
من الخیر و الشر و قال بعضهم انما العلم بالشفاعة و العلم بالشق و التبیید و قال
بعضهم الغیب اریق و هو یعلم من ان یرزق و قال الله تعالى لو علم شیء من الغیب
شیء من العلم فی واحد و اجهل الکینة و اعلم ان رزق و اجهل فی مکان الرزق
و انتم جدید قول معروف کفته است بر روان اهل شاتر و عنده مفتح الغیب فلیح
انما یعلم ما فی البصر و البصر من الغیب من السموات و الارض فی قلب من الغیبات

جلسه و قیامه
مجلس و قیامه
۱۹
فی القیامه

و ما تسقط من وزنها لا يعلمها يعني الخواطر والاحبة في طلبها لا يصح من الاما اذ
 ولا طب ولا يامن من اختلاف العبارات اللسان والاشارة اليها **وكنى**
 عن مامون الخليفة انه رأى ملكا لوت في المنام فقال له كبريتي من عمري فاشاد اليه
 ملكا لوت بمجلس صايع فلما استقط جمع العلماء فسلمهم من ذلك فقال بعضهم عسا
 نة لك حنة ايام وقال بعضهم حنة اشهر من بعضهم حنة من ذلك
 فقال ابن سليمان معناه حنة اشياء لا يعلمها الا الله وهو خالق ان الله عده
 علم الساعة وينزل الغيث ويعلم ما في الارحام وما قد سمعنا من انكسار وما قد
 نصر في ارض قوت عده لغمة لا يعلم احد الا الله وعنده مفاتيح الغيب وحكي ان
 سليمان عليه السلام امر اجساد محبة الجن اليه وقال احضروا لي اهل الارض
 اشكوا ارج قران في الطريق فاجاب سليمان فسله عنها فقال راي رجل اوسى سكا فاما احدا
 صدق سبع سنين وهو ميت لثلاثة ايام **والفان** ضحك من طيب يامر الناس بالادوية
 وكات له علة قد عمر عن دونه **والفان** ضحك من تنجم بخير الناس بها الهدي وكات
 تحت مصلاة كنز له **والفان** ضحك من رجل خرج من مجلس لفق لمجلس العلم واخرج
 من مجلس لفق لمجلس لفق فاعطوا احدا لحة وواحد لقة وفي الخبر ان الله امر
 موسى وهرون بدفن فرعون فاما في الطريق فاكلوا الخبز فاما لا يارب ولا يؤذوا ياكلون
 الخبز واما يؤذوا ياكلون الخبز فاما في الطريق فاكلوا الخبز فاما لا يارب ولا يؤذوا ياكلون
 الخبز فاما لا يارب ولا يؤذوا ياكلون الخبز فاما لا يارب ولا يؤذوا ياكلون الخبز

وعنده مفاتيح خزائن خورشيد ونيشان
 داد مفاتيح بخت فرازون داد و مفاتيح دوزخ فاما الله اديكيرا انفسه ونيشان
 اكله واما اكرهه پنداشند ورايشان خواهد داد فلان داد جواد مراد فرديني
 بدند كنه فزوده عده فلان داد كه فاما بل دادي فزوخ ندادي كه انك ايمان فاكناه
 دادي فراهم ندادي كه انك فزاد دادي فرا موي ندادي كه انك فاما فلان دادي
 فرا عده ندادي كه فاما فلان دادي كه انك لا تندي من حيث خدای عده بل كنت
 كليد دلا فرا كن دهم ودارم از خواهم كه خواهم از انم كه خواهم وعده مفاتيح
 انيب لا يعلمها الا الله **الحكاية** لاجلها صدق در مصداق ابراهيم تدعير من
 كرد چون ضام بخوردند گفتند فراهم ايد گفت كه از ما حاجتي خواه كه بسار از رنج گرفت
 گفتند ابراهيم از ما حاجتي خواه ابراهيم گفت حاجت من آنست كه خدای ايجود كنيد ايشان
 ايد زمانه نكشند داشت بود حاجت روا كنيم بعد ان كنتم بكنم اين جود انكه بركريم اين
 جود چهار صد و يكويك بار بر زمين سر نهادند ابراهيم ايشان سر زمين نهاد و گفت يا
 ابراهيم من است كه بدرگاه آوردم اگر ادي كه بار ايد داد ابراهيم و آن كليد غيب دست
 و در دلايشان بار كن كه گفته وعده مفاتيح انيب ندوخت آن چهار صد و يكويك بار
 از جود بركشند و سلمان شدند بر دل كا و مهرت و بر دل مومن بهر و فراق بيارت
 بيان انك كي بر دل وي مهرود و بيان كي بر دل وي مهرود چون كليد مهرتند مهرتند
 و مهرتند **الحكاية** دكلى بر كان اذ باو هر كه بطعام حاجت بوري

از وقت بیدار آمدی ز غیب و حق گشته شد طعام بیدار نیامد عجب داشتند
 چهار دلت اندر پایوان وی بود ندانید شند طرح مافی لیبی بظلمت مافی الغیب
 اندر جیبی آری بیفتن تا آلتی اندر غیب است بیدار آید بیکد طعام بیدار آمد و عنده
 مفاتیح الغیب لا یسلما الا هو **و در حکایت** که دو مرد سفر شدند در گشته شدند یکی
 بطلب آب و آن رفت و یکی صبر کرد طلب کرد زمین بدست همی شورید بدره درم یافت ندان
 شنید و بنشسته بود بر آن بدره صبر و لحظه تطوف بیدار رسول را صلح و دفع
 بود یکی فتح ظاهر و یکی فتح باطن فتح ظاهر اخفاک فتح باطن دفع باطن شرح لک
 صدرت گفته اند فتح قلب بعبودت بود چنانک حکایت بر هم دم است که کنیز کرد فروی
 گفت شربت بکاش لود مسروراً قاصبت فحبت مولای محموداً و اخفاک فی
 الغیب قال بعضهم الغیب علم القلوب و قبل علم الغیب لتعاده و التثاق و یقال الغیب
 الرحمة یعنی هو علم میستی الرحمة و یقال الغیب لزرق و هو علم مرای برزق **و در حکایت**
 که روحی صوفیان اندر بصورت زرد و بوالقسم چندان آمدند و اندر زردیک حسن بصری بود
 گفتند ایها الشیخ ما را سئلی افتاده است جواب تو وی اشاره کرد بجعفر خلای گفت از
 وی پرسید و جعفر شاکر بوالقسم چید بود و بوالقسم شاکر در سقایی بود جعفر را گفتند
 ایها الشیخ هل نطلب لزرق فقال اذا علمتم ان الرزق فی ی موضع فاطلبوه روزی
 جویم است اگر دانید که روزی تمام اندر کدام جایگاه است بجوید گفتند هل نسل الله لزرق
 از خدا روزی جویم گفت او اعلم ان الله نسیم فی وقت التعمق فذكر و گفتند از خدا روزی

خواهم گفت اگر دانید که اندر روز قیمت روزی شمارا موش کرده است یا ادرهید
 گفتند هل نخل الیتا و بصر حتی اقی الینا الرزق اندر خانه شویم یا صبر کنیم تا روزی زردیک
 ما آید گفت از اردتم تجربه خبر بویه و تجربه و الشک واحد و الشک و الکفر واحد اگر خرا عید
 که باز نمایند یا ز نمایند و از نمودن خدا و شک یکما است و شک و کفر یکی است گفتند ما
 الحيلة گفت الحيلة شئ الحيلة گفت حيلة است که دست از حیل بداری ایشان بوالقسم
 چند را حکایت کردند که شاکر دوجعفر جوابی داد بوالقسم بخت نزد یک جعفر آمد شاکر
 خویش و بوسه بر سر دوی و داد و گفت یا جعفر اعطاک الله الجنة لفاد حنای را
 حنة خلد و هاد نام خلدی زین بر نهادند بجعفر اکنون گوید جعفر خلد اصل بن بوده
 چنین جواب داد و بعضی وینکه مفاتیح الغیب مفاتیح الجنة بشتار دهد که خواهد
 و کلید بشت بدان دهد که خواهد تا قال صلح مفاتیح الجنة لا اله الا الله کلید بشت است
 بنده گوید لا اله الا الله اگر کسی بوالکند گوید منافق بیز این کلید دارد بر چون در بشت
 نیت جواب کلید بدست دوتن بود یا بدست خدا و ندخانه بدست دزد اگر کلید خداوند
 خانه دارد خانه ویرا و هر چه اندر خانه ویرا بود و اگر اندر دست دزدی او بدست بزند
 و عذاب کنند و عذاب کنند این گفتار کلید مونسیت بهشت آن وی بود و هر چه اندر بشت
 آوی بوده اگر کلید بدست منافق بود وی دزد بود و در قطعیت و عفت لازم آید قال الله تع
 و عنده مفاتیح الغیب گفته بدان کلید دست و کلید دو خانه را از دست
 کلید آن نزد یک تو قال صلح مفاتیح الجنة لا اله الا الله و خانه مولی را نزد یک تو قرار

و کلید آن خانه نزد پسر خدای قاسم الله وعنده مفاتیح الغیب یعنی مفاتیح القلوب
 حکایت حسن بصری می گذشت اندر صبر قوی دادید اندر پندار پرستیدن کوری می
 شدند و نیز اندر شد از موافقت آن کور می گفت بن خاه کار دل پر ز کار و دیای عذار
 حسرت گفت یا قوم اکتبه فانه حكمة **پس حسرت** اید حقان عظمایان که گفت باد کار باش
 و کار باش و ساخته کار باش و پسند کار باش و بزند کار باش **حسرت** فردا یا
 دهقان گفت اید کار باش بر کارگاه کار باش وین ساخته کار باش کور را پسند کار
 کار باش فضا را بریده کار باش نیار این بگفت و بنا کرد حسرت گفت از چه می آید گفت از این
 بار و زحمتی کار و در توشه ناپسار و از خشم ملک جبار **حسرت** روی زمین نهاد گفت
 ارحل یا اگر فضا کرده باو آشتی کن آن کلید وی برست که گفتی وعده مفاتیح الغیب که
 ساعت دعا کرد آن دهقان گفت یا شیخ زد فی القادح ففقد حوله القتل حسن
 دعایش کرده دهقان سمان شد و برسد از این جهان بیرون شد وعده مفاتیح الغیب
پس خلیلی عمل بر نما و سمعنا با کرم بر بولی تثنی العبدی آن دوزخ را غیبه و عقاب
 صولت علی خلق ملک الوعدی **انعم** انت من خدای فرید کارم روزی و پرور کارم
 و معبود از خرید کارم دانند اعلان و اسرارم و افرینهار دارم شفا از غم کارم
 عاف از زار دارم رها شد از عذاب دارم آراینده دارم بجزای من دارم عاف و
 مرر دارم دانند نهان و آشکارم عطا رهنده دیدارم وعده مفاتیح الغیب
ایمان ایمنه اولی جل جلاله در غیب بر تو نهان کرد تا ندانی که وی چه کرد و چه

کند عار اغیبت فلا یظهر غیب لعدا استاد ابو علی دقاق گفتی پسر خدا ن غدای که
 هر چه اتو کردی تو رد بنده چه دادند که باز او چه خواهد تا کنین غیب بر نماید
 آیا که اظهار شود استاد ابو علی دقاق گفتی آن کسی که کوفتند همی پرورد بدست
 خورشید آب و علف همی دهد نواخته همی دارد چون خدا وندازد و راید بشوی باز دود
 پیش تبصر کند بدان نواختن وی کرد چه دادند که اندر غیب وی خداوند جاست که پرورد
 از بهاشتن است **نکته** زمستان بود دست پای وی به بندند کار در بر حلقوی بمالد
 استاد ابو علی دقاق گفتی اگر زوان داری دو سخن بگویدی یکی گوید اگر چنین خواستی کرد
 بدان نیکوی جرا داشتی و دیگر گویدی که همین به بندم از نزد نبندم **پس**
 ندانم که از چه بود این کل من اندوه و غم هم بود حاصل من خدای قلم
 ما را از غیب دور کرد و کاهان ما مغفور کرد و الحمد لله وحده
مجلس فی مولد خدای عز و جل از حضرت امام محمد تقی علیه السلام عبدالله بن عباس فی مولد
 امیر اکرم نغمه و خفیه معناه ادعوا بکم ملائمة و ستر و يقال تعفوا عنکم
 و خفیه ای خوف و لا تقصدوا فی الارض بعدا صلاحيها یعنی لا تقبلوا فی الارض الملعونة
 والدعوة الى غیر الله و اصلاح الارض بالطاعة والدعوة الى الله و ادعوه خوفا و طمعا
 ای خوفنا من عقاب و طمعا فی ثوابه از رحمت الله قریب من الحسین آن رحمت الله قریب
 الى المؤمنین و یقال ای الحسین بقول و التحمل و قيل الرحمة علی ثلاثة اشياء قسم
 مشرکین المؤمن و الکافر کافرة و الذی قال الله تعالی خبر عن اهل بیت علیه السلام

طاهر
 مجلس
 فی الرحمة

چیز قال وارزق الله من الثمرات من أين منهم بالله واليوم الآخر قال ومن كفر فانتقمه
 قليلا ثم اضطره الى عذاب النار وقسم خاضع لا ذوليا كالجنة قال خالصته يوم القيمة
وَقِيلَ ان الله تعالى قال الجنة انت رحمتي ارحم من حيث وثقت وقال النار انت عذابي
 انتقم من حيث وثقت **وَقِيلَ** فالمشيئة بمعنى التكرار في الدنيا المؤقتة والتوفيق
 يومئذ ما شاء ولكن يكون له عناية بعلوم وبرصصا وانغم اصلية كابي بكر
 عمر رضي الله عنهما قال الله تعالى ان رحمة الله قريب من المحنين **بذلك احسان** برده
 وجه است اود احسان به بنده كذا بطريق خدای غلامی برین اسم وجهه الله و
 هو محسن اي اخلصه لله و هو موحد **وم احسان** بارسل خدای قال الله تع لقد كانا
 اكرم في رسول الله اسوة حسنة **اقذ احسن** **بسم احسان** اكا بظلال الله تعالى
 فاستبرعنا ربي الذين يستمعون اقوال فيسمعون احسنه **جاء احسان** باصحاب
 رسول صلعم قال الله تع والذين يتبعونم باحسان **عج احسان** باماور ويدر قد الله تع
 و الا الذين احسانا **ش احسان** باخلق خدای قال الله تعالي وقولوا الناس حسنا
عفت احسان باطمان قال الله تعالي والعاقرين عن قانس والله يحب المحسنين **هت احسان**
 احسان با درویشان قال الله تع واحسنوا ان الله يحب المحسنين **هم احسان** با خویش
 قال الله تعالي ان احسنتم احسنتم لا تقمکم **هم احسان** با اهل کمال قال الله
 تع واحسن كما تسلكه ايك عزمه ايتها لاهم بجای آرد ان رحمة الله قريب من
 المحسنين واصل احسان نذر عت برتر که بود چنانکه می بودی تا کرد شافعی رحمة الله

جج شده بودم بمتا خواستم که کو سپندی خرم قرا با مجوزی کو سپند همی آورده ویرا
 کفتم یا مجوزه بکم هذا العنزة قالت بدینا بر قلت لها احسنی ای کفتم نیکی کن
 یعنی از بها چیزی کم کن قال فتركت الشاة ومرت قلت لها يا فلانة جلا برقی تا
 بهادهم لا مجوز کفتم نه همی کو یا احسنی ای کفتم مراد من آن بود که بها کم کنی کفتم
 نکفتمی ارفقی کفتمی احسنی ولاحسان عندا ترک اکل کفتم دل من خوش شد کفتم
 ای بار خدایا مخلوق احسان همی اندک هم بکدارد وانت محسن علی الحقيقة چه
 اگر هر حق که تر بر بنده است هم بکداری وقيل الاحسان احسانان
 احسان السيد مع العبد واحسان العبد مع السيد فاحسان العبد مع السيد
 ان لا يختار على خدمت سيد خدمته اخرى واحسان السيد مع العبد ان
 يعفقه من رقا العبودية **الاحسان في الناس** روى عامر بن ربيعة عن النبي صلعم
 انه قال اذا مات العبد وعلم الله منه شرا فيقول اناس خير قال الله تعالي
 تلايكنه قبلت شهادة عبادي على عبدی وعلی فيه غفرت له وعن ابو هريرة
 عن النبي صلعم انه قال ان لله تعالي مائة رحمة وانما ازل رحمة واحدة بين الارض
 والجن والناس والهوام فيها يفاطفون وبها يتراحون وبها يفاطف الوحوش على راسها
 واخر تسعة وتسعين رحمة ليرحم بها عباده يوم القيمة وقال رسول الله صلعم كما
 لاصحابه ما تقولون في رجل يقتل في سبيل الله قاتوا الله ورسوله اعلم قال صلعم الجنة
 ان شاء الله ما تقولون في رجل مات فقام رجلا وقال لا اعلم الا خيرا قالوا الله
 قاتل الله م

ورسول اعلم قال الجنة ارث الله قال ما تقولون في رجل مات فقام رجلا
 قال لا اعلم الا **الله** شتر اقولوا ان الله صلي الله عليه وسلم بل عبد مذنب والله غفور
 رحيم وقال **صلي الله عليه وسلم لعن الله المقتلين** لما قيل من هم يا رسول الله
 قال الذين يقتلون العباد من رحمته الله وقال **صلي الله عليه وسلم** لو ان العباد لم
 يذنبوا لخلق الله عبدا يذنبون فيغفر لهم **الرحمة** **والانذار** جهار چند
 دريای جهاد چيست تن دريای شهوت است کور دريای امت است مرگ دريای
 عقوبت است رحمت پادشاه دريای مصيبت است شب مراح رسول گفت مسلم هر
 آنکه که بريدم غفلت تبسيع و تهليل رخاسته بود چون بهر آن هفتم رسيدم اهل
 آن هفتم خاموش بودند هيچ آوازي نداشتند بجز ميل ماخذ انکان اين چيست دين
 صميم گفت يا محمد مقام هيبت است ز حالگاه است که صد هزار طاعت مطيعان اجنب
 اين مقام آند نيست شود رسول اعلم گفت من از هيبت اين مقام بيفتادم از روقت
 جبريل از مقام حق جل جلاله گفت پادشاه همی کويد جنايت اين مقام هيبت که صد
 هزار طاعت در جنب اين مقام نيست شود فردا اندر قيامت بساط رحمت و اکتر اند
 و صد هفتاد مصيبت در جنب اين بساط نيست شود **نکته** اندر قيامت علم مطيعان
 بپادشاه اندر زيارت علم مطيعان برود همچنين متقيان همچنين متوکلان همچنان
 شاکران و صابران و زاهدان و علويان و علملان و علانان و جميع الاصناف همي رود
 و هر اندر قيامت بمانند از پيش ناري مصيبت از پيش ناري مصيبت از پيش ناري

مصيبت از جبه ناري مصيبت پادشاه جل جلاله بهتر از ذکر اينها را سوال کند
 کويد من اتم ايشان کويد يا رخصا يا عاصيان تريم عاصيانيم پادشاه جل جلاله
 کويد روا بود اگر شما عاصيان تريم عاصيان اي من رحم تريم رحيمان قال **كان**
الاستاذ ابو منصور بن مهرازي يقول الله تع في وسط القيمة ذهبت شفاعة اثنافين و
 شفاعة الانياء و الميرلين و شفاعة الانبياء و بقيت شفاعة رحم الراحمين
 اذهبوا الى الجنة فقد غفر لكم يا هؤلاء العصاة تمت جفاهم و انشايد **خاتمه**
 دکان و آندنان کر سه داشيد سيرا و انار خيه کار طيبه درو فرود شد در سنگي
 درم داروی وی پهلوار شايده در ست را باد اوجه کار موی دمت افتاد رحمت
 عاصي را شايده مطيع را آن چه کار روی من صلي الله عليه وسلم ان الله قد غفر
 بالحق بينا ان الله ارحم بعباده المؤمنين من الوالدة السقيمة و ولدها ان خدای که صاحب
 کفر را ايمان داد بار امانت بی و دعه در میان نه مرهم را بيبي در رحمت تقارب
 در میان نه جبه عجب مصيبت عاصي پيامر ز طاعت اندر میان نه
 زرع لك الجنة في قرأدي **فليست لها صد حتى اتمات** فان زرع يخصد كل عام
 و جنة ليس يخصد في حياتي **النبا** يا عند في الجنة اني صلي الله عليه وسلم رحم
 برحم عليه هر که رحمت نکند بر وی رحمت نکند اگر خواهی بر تو رحمت کنند تو نیز بر خلق
 خدا رحمت کن پس اگر خلق رحمت کنی بر تن پياده خویش رحمت کن و نظر من اهدمت
 لعن عليكم انتمكم لا يفر من ضل اذا اهديتم اير المؤمنين على هروزي پوشه است

خویش بر کشید و گفتی ایچند یا عظیم در اینجا کیف تصویر نما جنتیم با پوست ضعیف
 یا گوشت و استخوان ضعیف کار چنان کن که با عذاب خدا طاق دارد **و انما حشرکم**
 آن بر رحمت منه و بیم از نیست عمار طمع از خلق برد آو غر بردار نیز گفته اند امن از
 همت برداریم از نیست بردار و از دل بردار و از زن بردار و از خلق بردار و
 دست بخدای بردار و رخت از خزینه بردار روز قیامت خدای عزوجل باند شمار کند
 آن بنده مستوجب عقوبت رده از دستانه و تعالی نماید و بر آید زخ بریده و زبانه
 اند و کایرید که بدو رخ بندد قیامت که می رود اندوه مصطفی را بپسند ستان
 فرشتگان باز کند بگزیدش رسول خود صلم و بدیاشع کاه کارن یا سارا قیامت شمع
 روی زمین یا غنم یا غنم من عاصم زانده تو شمار بگردم بر من حاصل آمد مستوجب و رخ
 شده ام مراد شاه بدو رخ فرستاد مرا بخدا و خدایت کن رسول صلم اندر وسط قیامت
 بنشیند و آن عاصی دستند دارد و می بخند و آن زبایکان ایستاده از یاد شاه نداید
 که آن بنده عاصی باز گردانید و رسول را بیدار عاصی تمامت نداید که آن عاصی را
 اندر بساط از دهمید و خدو برد و بساط بدارد بداند و عاصی را بار دهند جبار
 آسمان و زمین کوبد یا فلان یاد دارد که از خلق کاه پیوستیدی و از من نوشیدیدی از
 خلق شرم داشتی و از من داشتی امر من با داشتی من رختاب کردی کاهان بنده
 بسیار وی هم دهد و وی کوبید یا دارم اند و خبر است که یکبار آواز بلند کردی بار
 خدایا دارم خداوند هزده هزار عالم کوبید بنده آواز بردار که بخد برد و بساط طشت

اکون بشود که توبه کرده توفار عمو ده تا من همی آمزدم و از رغبت رحمت خداوند
 حجاز و تعالی قال الله تعالی ان رحم الله قریب من الحسین یا هند او که در شیر باید
 کند بگریه ماد را رحمت کند شیر دهد و از رحمت باید بگری تا پیش سر زدن چشم
 بنالغان مرد گشت **السن یضحک والاحسان یخزق** و اما صحیحها و دو محزون
انما یستقیم آویخته جرم و کاهان گشتم عزم بشد و اسیر تاوان گشتم
 یارب زکمه کنون پیشمان گشتم **الحاکم من کنون مسلمان گشتم** یارب ما را از کاه دور کن
محلی قریه تعالی انما حشرکم انفسه و قال بن عباس عاصی عاصی عاصی عاصی
 عناه لیغادرنا و کمدیته قال یارب انظر لیک طمع فی از ویزه قال الله تعالی ان زانی
 یعنی لا تقدر ان زانی فی الدنیا و لکن انظر الی البیت فاما سفر کاه صوف زانی فطعک زانی
 فلما تجزیه لیل جعله و کاه تجزیه لیل جعله و کاه قطعاً قطعاً و خرق رگای یعنی
 ما را علی وجه الارض خر موسی معقاً منشیاً علیه فلما افاق من ذلک قال سبحانک رب
 الیک مشرقة انت رجعت و ثبت الیک من مشقة الرقیه فی الدنیا و الدنیا و الدنیا
 المصدقین بانک لا تری فی ذل الدنیا و هذه الایة من اول الدلیل علی جواز رقیه الله
 لما انزل الله تعالی هذه الایة انما یستقیم رسول فقد مواینیدی بخونیک صدقه لم یفعل
 احد من الاحباب ما امر الله مع من اعطاه الصدقة قبل لنا جاعة الا علی رسول الله عت
 فلما سئل رسول الله صلعم عن سائل و تصدقت بمشقة دراهم اکل مشقة درهم قلت
 یا رسول الله کیف امر الله قال بالصدق والوفاء قلت ما سئل الله قال انما عافی فی

۲۱
 ۲۲
 ۲۳

الذين قلت فاصنع لهما قالا كل حلالا وكل حلالا قلت ما الحيلة قال قلت
 الحيلة قلت وما على قالا امر الله ورسوله قلت وما الحق قالا الاسلام والقرآن والولاية
 حين انتهى اليك وما بعد هو الغلبة قلت فما الراحة قلت قال الجنة قلت فما السرور
 قال الروية قلت فما النضاد قالا اظهار الكفر قلت قالا الوفاء قال شهادة ان لا اله الا
 الله وسوالين ده كان يردك لفت فما السرور شادي حيث كنت ديدار يا دشاه
 اثبات كود در رويت من كذا الروية فقد خالف موسى ومحمد عليهما السلام واليك مل دوت الله
 تعالى قوله تعالى الذين احسنوا الحسن وزياده قال ابن عباس الذين احسنوا
 وحدوا ولا اله الا الله الحسن ائمة النظر الى الله تعالى لا كيف ومن حيث ينبغي
 سلم والذين احسنوا الحسن وزياده قالا دخل اهل الجنة الجنة واهل النار النار
 نادى يا اهل الجنة ان لكم عند الله موعدا قالوا وما هو البيضة وجوهنا ونفوسنا
 وادخلنا الجنة واجاز النار فكشف الحجاب فيظنون الى حق قالا
 هو الله فوالذي بعثني الحق شيئا اعطاه الله شيئا هو احب اليهم واقر لا عينهم
 من النظر اليه ومن احسن بصيرة قال لو يعلم العابدون انهم لا يرون ربهم في القيمة
 لكانت قلوبهم في الدنيا عما ومن تشبه ودون ان الخلق كالم حشر وعيا نام قبله
 ولهذا قال لا نظار الى حبيب وصدرى غيرة متى على الحبيب ياي عباد الله يهلول
 الجنون والصبيان رومهم بالحجارة قتال الصبيان ليرضونه قالا لان الجنون يزعم
 ان الله يرى جبهة فقال له عطاء ما نقول يا بهلول فقال ما فقدت من ذنوبه ولو

مقدمه ما عرفت فقال انت انت محبون وليس هذا كلام الجنان قالا
 محبون من سواه صاحب سر مولاه انما محبون من مصيبت ما انما محبون من معرفته جمع
 محبون من محبة في قول راي بعض الساجدين في انعام الله وحمل الجنة قلا رجل على ما يده و
 ملك بطعمه وملك مسقيه وواحد يقول كل من لم اكل من اجله والملك لا خير يقول لا شرب من
 لم يشرب لاجله ورايت رجلا يظن بمحو الشرب قد استغنى عن حورها ونصورها واثجارها
 وثمارها فاشتا ارضوان من تذييل ملك وشقيه ملك فقال اذا اذ شتماني مات
 جانيما عطشا فاحسن الله مع ملكين حتى يقول لكل وان شرب قلت من لا خير قالا ذلك
 معروف كثر من مات شتا قالا الله تعالى فاما حبه الله تعالى انظر اليه قد استغنى
 عن سواه وقال كيان المحبون راقا راسه نحو قلة الدنيا يقول يا حبيب اهلوت من الدنيا
 اريد اليوم زيارا قالا انت سوي وشيتي ومناي كذا بالقلب نيت سواك
 يا عيني وشيتي ورجائي طلا شوقتي ليكول لفاكا ليس همي من الجنان لتي
 غير ان اريد بها لا اراكا خدائي عز وجل همه غاهاى خبر ان اجابت كذا الادعاء جهل
 رسول اجابت نكرو دقا نوح اندر فرزندى كنان كه گفتان آبي من اهل ارب ورا
 نجاه ده از غيبت انيس من اهل الجبراته على غير صالح معناه اشره ولم يؤمن كعا زاهد
 كرد دقا ابراهيم اجابت نكرو اندر حديث پدرى آزر كه گفت ساستغفر لك
 رقي ونيز گفت لا ستغفرون لك وير بر كغزارى جهان بيرون بر اندر عذابجا ويدماد
 دقا مصطفى اجابت نكرو اندر هدايت وي عم وي وطالب كه گفت لا هدى من اجبت

وتره **نکته** برد موسی بگذشت که این اندرین جهان کس را این اشتیاق هست
 اندر موسی **نکته** یکی ندای شنید نظر الی الجبل اید را آید همه کوهها عالم دید بر سر کوه موسی
 ایشان را عصا اندر دست و قبلی اندر پا و کلاه اندر سر هر کفند از نظر الی الجبل
 تو ندانستی که مشتاق ما تو یار از زمین بسیارند که ما خود می بینیم **نکته**
 نظر الی ما قطع موسی عن آتیه الاظره الی الجبل **نکته** و قال الخید ناب من جبال
 الی عالم محمد قلبه لافه روی اظهار که ها انا زین یدک فالجبال الجبل
 ان ترانی لا بدای و بهای و خواهدی و بیانی فایک لا تحمل فوجلا و سلطانی
 و کن نظر الی الجبل اشترای قدرتی و امتنانی فالجبل یب الجبل صا رابع قطع کذاک
 صا رطب موسی اربع قطع قطعه سقطت فی بحر الحیة و قطعه فی رومته الحیة
 و قطعه فی روی القدر و قطعه فی بیان رومته الحیة صا ح لسان الخیار سبحانک
 بت ایکن اسنان الخیار فی غروف و الخالقات رابعة اشوق الخیار لا فی طما
 و شایا و کن الی زیارة الحسن و خوف من لیران لامن زقومها و کن من قطعه الرحمن
نکته گفت که زیارة بن ابی و فی اندر زرد یک جهودی شد و ان جهود
 اندر نزع بود فخر علیہ السلام ان جهود گفت اگر مسلمان شود مرا چه دهد
 گفت هشت گفت خواهم گفت نماز اند و رخ گفت خورم گفت در بار خویش بدهد
 گفت من طمع بیا شدم مسلمان شد و برادر من برادر بود دیدند گفتند ما قتل
 یکن قال الله انت اذی امت بن شوق الی غائی فکذا العطاء و العطاء و الرضا و

و انساب

و القضا قلت فی القیارة عنه تراست بهما تراست لقا تراست عطا تراست
 رضا و فی لفظ آخر عهد جنتی فادخل و هذا وجهی فانظر و قال **نکته** الی عالم
 اسالك الشوق الی غائیک من غیر ضرا و مضرة و لافته مضرة اگر کسی گوید اندر روت
 ضربه بود قلنا معناه الذخنة کما دعت النساء فی روية یوسف و قطع
 ایدهن و الفشة کافتن فرم موسی عند سواطه الی رية **نکته** گوید از روت **نکته** موسی
 ازان و امانده ذکر فته فی الوسط و حال مناجاة مع الله فقا لا اری و لا یحس
 و کر انفس فی حال ذکر اگر کاف قال رسول الله صلم و اذکر ربک اذا بیت یعنی
 اذا بیت نفسك فاذکر ربک فذکر فیه عهد ذکر القضاة **نکته** فی عاصی تا
 خدای عزوجل بسبب خوف وی کرد و بر وی بلا شد **نکته** گفت اندر جلد حواس
 وی طمع اندطم و راحت بود حفظ خویش بیا فته لا در کلام الله حفظ لسان کلام
 مع اهل و الی اخذ الالواج و الرجل المشی الی الجبل و لاف و جدد الخیر و القدر
 و انقلب المعرفة چشمه حفظ خویش طلب کرد و فی نظر الیکن انک حکمت اندر منع چشم
 آن بود که گوش و زوان موضع تقر دست و موضع شرکت نیست چشم موضع شرکت
 اینج موضع تفرد بود حفظ خویش بیا فته اینج موضع شرکت بود و حفظ خویش باز ماند شرح
 اندر وقت سماع سخن کی همی شنوی و ادا در زان سخن دیگران شنوی بشتک سمع
 سمع کلام کی توانی شنید موضع تفرد بیان بود و زوان که سخن همی گوئی و یکی
 نتوان گفت اندر یک حاله و سخن بر یک زوان بود موضع تفرد بیان و مثله ایضا

که موسی

عمل اید و اما همین موضع اکثره اگر خواهی ندیکه بحال پیش من بنی بینا چیزها
 یک چیز ممکن بود این موضع شرکت بود اما کانت ^{معدن} لا عین موضع الاشتراك منع الله
 عنها الزیوة فقال کن زانی لانه فرد متفرده واحد متوحد لا شریک لیکن
 فرد الفرد قوله لا شریک عبادة رب واحد **الشیاحان** نه هرک چیزی خوا
 نیافت انقدر هست موسی گفته بود واسطه عتک نفسی بخوات و نیافت قال
 ان زانی نه هر که به رفت شریک یافت نه هر که رسید مراد وی حاصل شد و علی
 موسی علیه السلام بالنسبة مع الله و رساله الرجال الخ الی آخرها بحشم بقران
 سمیت نکرسته طبع درایه خداوندی این **هه** که در می تو بود و خدا بود
 چون با تو بود امیر و سالار بود افضل غایت میار بود از هر که درون نور را بود
 خدای عزوجل را خدا و دعت کلام و اندر و جهان باقیست **کناد**
عشر وقوله عا و قد اخذ من عندهم من طهور من حری و غیره تفسیر
 قال عبد الله بن عباس ما اخذ ربك وقد اخذ ربك يا محمد يوم الیثاق من بنی آدم من طهورهم
 زیتهم فيه تقدیم و اخیر معناه اخذ ذیبتهم و اهدهم علی انفسهم استنطقهم الت
 ربهم قالوا لم شهدنا علینا و قد اخذ الله لئلا یكفر شهدوا علیهم و قالوا لیسوا بکفیر
 علی بعض النکلا نقول انهم ایاکما عن هذا غایلی بنی عن الیثاق قال
 لندی کان الیثاق فی السماء و قال بعضهم فی الجنة و قال ابن عباس بن مکه و
 الطایف **من الحس** بداند الیثاق و عهد اندر و آن هفت است و الیثاق باعلاء

۲۲
 الیثاق
 عا و قد اخذ

جهودان اندکفتی **دوم** الیثاق با بنی اسرائیل اندر قبول توریة **سیر** الیثاق مردان از بهر
جهاد الیثاق یعقوب با اولاد خویش **سیر** الیثاق خدای عزوجل با اولاد یعقوب اندر قامت
 صلوة و اعطاء زکوة **سیر** الیثاق خدای عزوجل اجملة انبیا از بهر سولما محمد صلم **عشر**
 الیثاق ذریة فاما الیثاق باعلاء جهودان و اخذ الله الیثاق اذین اذوا کتاب
 البیینة للناس و لا یکنون قبیذ و ورا ظهورهم و عهد و الیثاق اذین اذوا جهودان
 انک حق ظهور کنید و نعت محمد توریة بنان کنید قال الله تع قبیذ و ورا ظهورهم
 و بر پشت کردند و بنان کردند و بچهارارش کراسد و بچهاردم سیم خنجل کردند و یک
 خنجل بمهد و الیثاق **دوم** الیثاق بنی اسرائیل اندر قبول توریة قال الله تع و اخذ الیثاقکم
 و رضنا فوقکم لظهور خذ و اما آیتناکم بقوة و اذکروا ما فیہ لعنکم نقول موسی از
 طریقت آمد و دوازده سبط قوم وی بود هر سبطی هفتاد هزار مرد همتها و هر و
 یوشع بن نون و کالون بن یوقیا برضا بر شدند و موسی تشدید کنان را چنان می خواند
 و کوهی از بنی فلسطین جبریل بر کنده چندانک لشکر که موسی بیاورده بود و بر
 ایتان بداشته و همی گفت خذ و اما آیتناکم بقوة یعنی بخد و مواظبة النفس و اذکروا ما
 فیہ و اعلوا ما فیہ از کوه گفتند سمعنا و اطعنا معناه و لولا محاقه لجبل امینا
 این الیثاق قبول توریة بود **سیر** الیثاق مردان از بهر ندان قال الله تع و کیف اتخذونه
 و قد انقضی بضمکم الی بعض و اخذتکم میثاقا غلیظا ان عهد جدید بود الحلاق مران
 مره بعد مره السنة الحلاق بست دهید کافا قال الله تع و انقضی بضمکم الی بعض یعنی

فی حال ظهور قبل مجامعت و نیز از عهد جدید بود فامانک معروف و تشریح ایشان بگو
 نگاه دارد و میگوید که من تمام بهیید ارب اسناد معروف بگویم بود و در این
 المعروف صحبت نکردن تشریح احسان بگویم بود و آنرا انشاء صدقاته
 هدیه هبه و دیگر و لا تقارون انضیقوا علیهم انکه گفت فار بن اکم بن شی
 نفسا ذکوه هیا بریا **چهارم** میثاق یعقوب با ولاد خویش ز بهر بناسین
 انرا که معکم حتی توفون موثقان الله نشان میباید که این عهد جدید بود که
 یعقوب کرد با فرزندان گفت انکه بخت خدای هیچ میثاق صحبت تر این نیست که گفت
 بنی یعقوب فرستاده آخر زمان خداوند تاج و علمه و حوض و هرا و وزعزم و سقایه
 خداوند حوض نور و مقام محمود و شفاعت موجود و لوا معقود بنی یعقوب و
 انش آن که ایشان صفها باشند چون صفها و فرشتگان و ایشان را دوی باشد
 چون دوی فرشتگان و ویرا راند کی مدتی که و کی فاروق الدی یزقین الحق و
 الباطل و واحد قینی ذی نورین نور فی دنیا و نور فی اقبیه و واحد قینی المرتضی
 فی الدنیا و الاخری فی اخره گفت بنی ایشان نشان میباید که هم میباید که بریم
 نیازی فائز بر آن محمد و آنته شما ازین عهد و مته او بزی ایشان بدین میثاق و
 عهد سوگند خوردند که این ایمن را با زاریم و اینا و در **چهارم** میثاق خدای عزوجل
 با بنی اسرائیل در اقامت صلوة و ایثار زکوة قال الله تع و اذا خذ الله میثاق بنی اسرائیل
 و بعتنا منهم اثنی عشر نقیبا و قال الله انکم لن اتقوا الصلوة و اتیتهم الزکوة نظیر

و اذا خذ الله میثاق بنی اسرائیل لا تعبدون الا الله و بالوالدین احسانا
 میثاق بنو قلاعه تع و اذا خذ الله میثاق البیتین لما اتیتکم صدقهما و بیت هزار
 و چهار صد سیاه و میثاق کرد بنی یثار و ارواح ایشان را و گفت لما اتیتکم من کتاب و حکم
هفتم میثاق ذریه قال الله تع و اذا خذ ربک من بنی آدم من ظهورهم ذریتهم و انقصه
 بطولها فی النش و الاشارات و قال عمر بن الخطاب عنده سمعت رسول الله صلوات الله علیه
 اخرج الله ذریه آدم من ظهوره قال هؤلاء فی الجنة و هؤلاء فی النار و هؤلاء
 فقال رجل یا رسول الله فیم العمل قال العمل کل یسر لما خلوا و من سعید بن جبیر
 عن النبی صلی الله علیه و سلم انه قال اتی رجلنا عجمه و بیضا و ابن عیینه فقال
 یا ربین هذا قال ذاک ولد من ذریتک اسمه اود قال فکم عمره قال ستین سنة قال
 هب لعمری عمری اربعین سنة فلما انقضى عمره فقال یا ربی من عمری اربعین سنة
 قال اعطینها و لذلک قال یحیی و جدد ذریته و من ذریته فائمه
 عمره الف سنة و ان عمره اود مایه سنة لأجل هذا قال فی کتابنا فاکتوه و لیکتب بکم
 کاتب العدل و قال و استشهدوا شهیدین من رجالکم **الثک و الاشارة**
 منورین مهر نگفتن ان الله تعالی لما اخرج من صلب آدم مثل الدرة الخفیفه
 چون مورسرخ چون هم حاضر شدند گفت دایند که من شما را اینجا حاضر
 کردم مرا شما عهد و میثاقی است گفتند این چیست گفت است برکم نفعا و
 اجمعین لی بعضی علی الحقیقة و بعضی علی التواضعه فرشتگان گفتند ای بار خدای

آدم

ذریه آدم

این همه خلق بجا خواهند بود چنانکه گفت من این قوم را بر سه گروه بکنم یکبار خدایم
 گروهی را اندر صلابت و او را خام انهار همی دادم و گروهی را بر روی زمین همی دادم
 گروهی را اندر زیر زمین همی دادم و فرشتگان گفتند ای خدای که بر روی زمین
 باشد و اندک اندر زیر زمین باشد گفت دانست که در خاک و چگونه کند خدای
 عزوجل گفت ای خلق خیم الغفل من غفلتی اندر ایشان بیا فریم غفلتی از غفلت
 من که کسی بود ایشان که پدید و ما دور و فرزند را اندر زمین زیر کند
 و سالی بروی بگذرد که مرگد یا نکند و هذه الغفلة من الله رحمة من منی
 بر دامت آدم بداشت تا در بهشت روند و حق بر جی آدم بداشت تا در دوزخ رود
 آنکه گفت ای خدای این صفت و بدست راست من که اند خدای عزوجل
 گفت آینه احمد من ایشان را تو بخردیم آدم گفت ای خدای هر که چیزی بخرد
 قبالة و گواه بود و بها بود و لال بود آینه احمد را خریدی قبالة چیست و گواهیست
 و دلا لکیت و بها چیست گفت آینه احمد را تو بخردیم از تو قبالة قرآن گواه فرشتگان
 دلا لاصطقی بها نشت و و خکار تو خریدار من این نیکو قبالة بود
تو که کل العالمین میانی • ما ضرری تو گشت انت مساعی •
 یا رب بکنم هیچ غنیت مرا • آهنگ غنیا و غنیت مرا • از روز زنجیریت مرا •
 یا رب بکنم هیچ وفایت مرا • سراسر جز خفایت مرا • منزه بود هیچ بهائیت مرا •
 یا رب که روز جزو و انیت مرا • **جلسه چهارم در بیان احوال و احوال دنیا**

۲ الدنيا
برین

ما از لثام من التماره • **عبد الله بن عباس** رحمه الله انما مثل الحياة الدنيا
 فی بقاءها و فناءها کما از لثام من التماره لظن از لثام من الحجاب فانخلط به نبات الارض
 یعنی نبات الارض علی کل اقسام الانعام المحبوبة القادرات و الحشائش حتی اذا
 اخذت الارض خضرها یعنی زمینها و ازیت بالاحمر و الاصفر و الاخضر و ظن
 اهلها الخزون انهم قادرون علیها علی غلاتها اینها امرافتها ایلا و نهان را
 فافند زروع از زمین ففعلنا ما حصد الحصد التیفکانه من بالاسر
 یکن الاسر کذلک تفصل الايات هكذا بین الايات یعنی آیات القرآن و فناء
 الدنيا لقیم یقعدون فی امر الدنيا و الآخرة فان قيل لما ذاب الدنيا الماء
 قيل لان قلیل الماء یفیع و کثیره یضر کذلک ایضا غلظها کثیره و کثیره یفنی بقیه بقیه اند
 هر که بطنع آب قصد الاکند با لا قصد شیب کند طبع وی جفاست
 همچنان هر که دنیا قصد بزرگدست کند همه قصد خبیان و اکسان کند
 و ایضا شبه الدنيا الماء فقال مثل الحیوة الدنيا کما از لثام من التماره از ان
 ماند آب که از این جناب سوا می آید که راه وادی دیگر جانب بیرون شود
 تر از آن منفعت بود طهارت و غلظت و خوردر و هوید و هو می شود همه
 منفعت هیچ مضرة نه کن اگر از یک جناب هم آید بپوشیده کنی بنام دهمی تو بکر
 سوبه شود آب غلبه کند جمله سری وی و بران کند همه مضرة هیچ منفعت نه
 دنیا به از ان آب ماند اگر جمع بود که از ان منع بود ازین سوی همی لری بدیکر سوی

نقته همی گشت دنیا و درین حاصل کمال حاصل من انق در حال علیها له
 کان کن انق سبعین درهما فی سبیل الله و اگر دنیا جمع کنی و جامع من کنی از یک سوی جمع کنی
 و از دیگر سوی ده ایمان و بران کند همچنانکه آن آب که سر می ری آن کند و ایضا
 شبه دنیا مال لا لان الله یصلح لاد ابداً و کذا لک دنیا یصلح لاد اقیمة کما قال
 عیسی بن مریم لادنا فطره فاعبروها ولا تمروها و فی الحقیقة لادنا خا نوت
 المؤمنین و اهل النار و درین امور و اعمال الصالحة بضاعتهن و جنة الخلد
 اراهم و ان لا یخسرهم بوی که صدق را برسد ندکه از مثل دنیا چیزی بوی
 افت ما دنیا الا کل را می و یا احسن فاذا استیقظ من نومہ لم یکن سیدہ شیئا
 علی راضی الله عنه گفتند از دنیا چیزی بوی گفت مخرج خواهی یا شرح گفتند
 مخرج و مختصر در بعضی بوی گفت حلها حساب و حررها عذاب شافق گفتند
 از دنیا چیزی بوی گفت لا دنیا دار المم و العقبی دار المرقع و ان من مرکم
 لم یفرکم و قال و همین شبه صحبت را هفتاد و نه ساله است
 نه شیا ثم مثلته عن دنیا فقال دنیا کتة اشیاء کما قال الله و لیس فی الشیء
 و کسبا و اقیف و کفلا انعام و رهرة الیوم فالوجه فکرت و هذا فاردت ان
 ازید علیه شیئا فافذرة علی ذلك **نری المخلص** **مربط** از دعا از قرآن
 یاد کرده است اندر وقت دنیا و دنیا داران اگر از ان کیستی سزا شستی که طالبان
 دنیا و ساز دنیا گناه کنند و قال الله تعالی من کان یرید انما جلة

جعلنا له فیها ما نشاء لمن یرید ثم جعلنا له جهنم یصلها مذموم ما مدحور
 خدای عز و جل گفت هر که دنیا خواهد گفت میکلها دنیا دار اندر ارادة
 بت نه اندر ملک سرخان یرید انما جلة یک حبه ندارد لکن اندر دل و است
 آن دارد داخل بود اندر مدت و این باریک سبلی است اگر خواهد عجلنا له
 فیها ما نشاء لمن یرید بدیم و یا از دنیا چیزی نه چندانی که و فخوا
 و نه آن را که خواهد ما نشاء لمن یرید چندانک خواهیم آینه که خواهیم چون
 دادم دنیا بخوات خورش نه بخوات ولی که او ی حکم اندران جهان شد
 جعلنا له جهنم یصلها مذموم ما اندر قیامت جای جهنم خواهد بود اندر جهنم
 شود مذموم ما که عید مذموم ما بعد از حقه الله از رحمت دور کرد اگر ان یک
 من کان یشقی پیش منداستی بکواشتن دنیا دوم من کان یرید الحیوة الدنیا
 و زینتها نوقا لهم اعمالهم و هم فیها لا یخسرون اولئک الذین لیس لهم فی الآخرة
 الا النار و حبط ما صنعوا فیها و اهل ما کانوا یملون گفت هر که دنیا خواهد
 هم اندر شست و شست و زینت آن خواهد نقص کنم لیکن و را اندر قیامت
 حبه بود اولئک الذین لیس لهم فی الآخرة الا النار و را اندران جهان
 هیچ چیزی نبود مگر آتش و دوزخ و حبط ما صنعوا فیها و هر پنج که از هر
 دنیا برده بود حبطه و اهل کنم و فلسه قیامت آید و اندر دوزخ در آید
 سیم من کان یرید حرث الآخرة نذله فی حرثه و من کان یرید حرث

الدنيا فوته منها وماله في الآخرة من نصيب كفت هر که از جهان خواهد ماویر
توفیق پرورش جهان دهم و طاعت بروی میسر کنیم و هر که دشا خواهد
نوت منها بدیم ویرا از ان دنیا چیزی وکن بروی خوان که ویرا نذر قیامت چه
بود خواهد بود و ماله و الآخرة من نصیب ویرا از ثواب آن جهان هیچ نصیب نبود
فردا که کسی عطای بدوی زهره عطاها بد نصیب بود اندر مذمت دنیا هیچ سخن
توان گفتن تمام تر این سه من کان **سید** بدلت دیار اده عیب است
اول خدا عز وجل آن را دشمن دارد قال صلوات الله علیه من غلب على الدنيا مند خلفها بفضاها
دوم عیب عزرا نزل آیمت امت و ملکت و راحت آن اعز و محنت آن آیمت است
که روی که مکتوب و التوریه مسکینان آدم لایتم له سرور يوم ولا یامن علی وجهه
ساعة **سید** شرکا دنیا خبیثان اند چون کافران که قیل لواحد من زکات دنیا
قال الخاسر شرکائها و لیسعة زلفها و سوء ما قترها **سید** عیب چند انک ازین
جهان فرایری از ثواب آن جهان که شود که قال افضل بن عیاض لا یعطى شی من
الدنيا الا وینقص من الآخرة قوله لا تاخذ الا من کیل فان شئت فاقبل وان شئت
فاکثر **سید** آنست که ضد آخرة است فی کل حال عموما و کیدا و رسول الله علیه
از دست دنیا الا اضرب فی الآخرة و رسول صلوات الله علیه ما مثل دنیا و الآخرة الا کففتی
المیزان چند انک یک پله بکران دیگر سبک شود **سید** آنست که گفته اند دنیا
لاخرة عن الاولیا و ماله و ماله لا اله الا الله کار و عیون الله تعالی لا اذا احببت عبدا

نوعیه الدنیای
سید اعلم ان دایمها الشیطان و داعی الآخرة از حق بدو جزیه یعنی الدنیا
والله یدعون الی الاسلام **سید** الدنیا دینیه فانیة کما قال ما عندکم
ینفذ و ما عند الله باقی و عیت الدنیا لذاتها **سید** عیونها عذاب
قال انما شرها لیهان دلیل و طالب الآخرة غیر خلیل ینده عیب ارده که گفته شد
قال الله انما مثل الحیوة الدنیا کما و انزلناه من السماء استاد ابو سبیل سبیلون گوید
رحمة الله علیه که روزی عیسی علیه السلام بر کسی گذشت انکس بخت بود دست و پا
در از کرده و خوابش و برده پای بر خفته زد گفت انیة و اخذم ربک مقام ذلک
الرجل و قال یا عیسی قد فرغت من العبادة عیسی علیه السلام کیف یكون هذا از عبادة کی
فارغ شده که گفت یا روح الله اعزک عز اذا الخلق و ترک الدنیا لاهلها مات
رجح خلق بداشتند و دنیا با اهل دنیا بگذشت عیسی گفت خوش بختی بداخته از عبادة
ازین نیکوتر طاعتی بود که تو کردی **سید** کردوست منی در بلا ده
بهرجه منت و هم رضاده من فم و دوست فرد خواهم عزیز من و توهم ففاده
الاجتناب عن الآخرة روی ابوهریره عن النبی صلوات الله علیه قال غرق فی سبیل الله و رواحه
خیر من الدنیا و ما فیها و روی عن النبی صلوات الله علیه قال ما عبد الله افضل من ازهد فی الدنیا
وقیل یا رسول الله من ازهد انما من لم یسئل لنفسه را الی الی و زاد فضل الدنیا و آخر
ما یبقی علی ما یقی و لم یسئل لنفسه و عذبه فی الموت و الله فی صیه السلام
انه قد ما ادرك البوہ او اماله حتی در سؤل الا بالزهد فی الدنیا و جاء رجل الی النبی

صلح مناد ای علی بن ابی طالب و یحیی بن اسماعیل از همدیگر در دنیا بخت الله از همدیگر
 بختی فی ابی الناس بختی الناس و قال بنی علی علیه السلام لم یسأل الله فی الدنیا
 تحریم احلال ولا اضاغة المال لکن از همدیگر و القیاس الرضا بالقضاء و القبر علی کسایب
 و الناس من الناس علی صلح خیار کم عند الله از همدیگر فی الدنیا و اربعکم فی الآخرة و قد
 صلح لا تسألون لاجل الآخرة الدنیا و لا لصلی و لم اومیکم عباد الله ان
 تحبوا اما حب الله و بعضوا اما بعض الله و الله لایحب الدنیا و زهد فیها و یحب الآخرة
 و یغنیها زهدا ایر قنوسین علی باب و باب فی الله من طوبی الیه دین و الدنیا
و الآخرة فی الآخرة اولک قوم اتخذوا مساجد الله بباطل و تراها و تراها و ما و هها
طهور و الاقران شعار و الدعاء و نارا و قال علی بن ابی طالب صلو الله علیه مثل طایر
الدنیا کثل شارب من البحر کما ازاد شربا ازاد و عطشا حتی یقتله و قیل الدنیا دار هیم
و الآخرة دار فرج فخذوا من هرکس و لفرکس و لا تسوا استارکس و عذ من
لا یعرف قدرکم و اوحی الله لهما و صلو الله علیه و قال ان کنت تجتبی فآخرج حب
الدنیا من قلبک فان جنتها و جنتها لا یجتمعا فی قلبک الاستاد احمد الثعلبی
رحمه الله قال دخل رسول الله صلح الدنیا و ما ش فی الدنیا ثلث و ستین سنة و خرج
من الدنیا و ما فعل ثلثة ما تعهده و ما دخل الغمام و ما وضع لیه الیسنة من
زهد فی الدنیا و قیل الواحد لایحب الدنیا و هی لکن قال و ما اصنع ایا ربی
مغیر و تقالی کبیرا و سل یوسف بن ابی الدنیا عن الزهد فی الدنیا قال از همدیگر

فیما الحل الله فاما ما حرم الله فان از کنت عذبت الکتاب فی الدنیا قیل بر علی بن
مریم یصلح جز الدنیا فی رادی بر با محال تمام و القصة معروفة بدانک سرادوت
الدنیا و الجنة سرای از جهان هفت دلالهجات و بها توحید است و بدو
نفس و مال و فرو شده مواعیت و خریده مومنان و سرور دنیا و دلاله لیلست و
لا ین لهم و مشتری نیار عیان اند و بها ان ترک دینست و الله مع من یرید
الدنیا و من من یرید الآخرة شیخ شبلین آیه بشید کفنی از تقالی هر که کده می کید
از شما بقوات که دنیا خواهد و بعضی است که عقی خواهد هیچ کس نیست که مرا خواهد
یوکر صدق و اکند بم بلفت ما بلفت قال دخلت لاسلام فوجدت خلقا منصفین
منصف طاب الدنیا و منصف طاب العقی فالتزمت بینهما الموی بزرک هت ایش علی
کفند بم بلفت بلفت قال علی ابی طالبی فما اذنت ان یدخل طبعی شیئا سوی الله ان مرد
بزرک کوید ای از خدای دنیا را بدینا جوان ده و عقی را عقی جوان ده تا همه
عالم را معلوم شود که من تراهی خواهم کفنه الدنیا تا بخوی نیای و بود که بخوی و
نیای و عقی را تا بخوی نیای و بود که بخوی و نیای انما الموی را ایای بخوی هرگز
قیل مرید الدنیا فی و مرید العقی فی و مرید الموی علی مرید الدنیا منصوب و مرید
العقی متعوب و مرید الموی محبوس مرید الدنیا مرید و مرید العقی مرید و مرید الموی مرید
مرید الدنیا سیر و مرید العقی اجیر و مرید الموی امیر مرید الدنیا مغرور و مرید العقی مغفور
و مرید الموی سرور مرید الدنیا عددی و مرید العقی مردی و مرید الموی ابدی طاب الدنیا

جلت

نه هركا طاعت ونودم توفيق دادم عنده رطاعت هم ونام كن توفيق از دهم كروم
همه داني دهم ز سميت نه هركا كنتم سميت كن نگاه داشتيم تا كند عنده
 كنتم سميت بكيد كن عمت از دهم كروم هم داني او ديم هركا ما هم ديم بكر ديم
 هم داني او ديم كن ان فريده خوشي ز كزينم كه كروم هم داني سميت كروم هم داني
 كروم زه بوي تمام بك هم داني كروم راه كشت داني تمام كروم هم داني كروم
 بشا الى صراط مستقيم وقال الذين احسنوا الحسنى وزيادة اختلفوا في هذه الزيادة قال
 بعضهم هم الضعيف وما شاء الله قال الله والله بما تعملون شيئا اختلفوا لما شاء الله و
 قال بعضهم الشيء الحسنى والجنة كاسل ارجم الله تعالى وقالوا جعل الله لسان صدق
 في الآخرين بني الشيء الحسنى وقالوا جعفر بن محمد الصادق الزيادة منقولة الله ورضوانه
 قال الله ورضوانه من الله البر لانا ربعة في الجنة اكبر من الجنة سلام الله والجنة اكبر
 من الجنة صلى الله في الجنة اكبر من الجنة الكلود في الجنة اكبر من الجنة لما الله في الجنة
اكبر من الجنة وقال بعضهم زيادة تبدل الشيء الحسنى كافا قال ما ذلك يبدل الله
 شيئا هم حسنة حتى لا يستعمل لهم من الدين تستعمل على قلبه حتى يخطي بها انه ميسر الله فقط
 وقال بعضهم زيادة در الجنة من الجنة بعضا وقال بعضهم زيادة حجاب يطهر
 عليهم الحواشي والقنات وروى عشرة من الخطابة منهم ابو بكر وعمر وعلى وحذيفة انما الجنة
والنظر وجم وتبا عزة وقال بعضهم الحسنى اسم الجنة والسود اسم النار قال الله تعالى
في شان المؤمنين الذين احسنوا الحسنى وفي شان النافرين الذين اساءوا السوء يقبل

كل واحد لما في هل ربنا المؤمنون سبوح هم والآخرة قال اعظم زى فان انما كان ت
والعقوب فمن عبد وقال ابراهيم بن ادم يت مجرد الخطيئة في هوا صا
وايئت الغيا لكي ما كا فقط تقطعتي والحب ابا ثاقن النوا او سوا صا
في الانفاق عبد الخطيئة والخطيئة والخطيئة والخطيئة والخطيئة والخطيئة والخطيئة والخطيئة
داع الى العبادة والخدمة والرب داع الى العبادة والخدمة والرب داع الى العبادة والخدمة والرب
بشهاد هم رسول هم خو داع الى العبادة والخدمة والرب داع الى العبادة والخدمة والرب
واسرى سلام قال الله ع والله يدعوا الى السلام فبما النفس يدعوا الى الحكمان والشيطان
يدعوا الى الخطيئات والدنيا يشغلك من ربنا المؤمنون فدعوا الى الله عز وجل الاشيا حتى تخرج
من الدركان وهو الى الدرجات بعبادة ربنا لا ارض والشيطان وقال يحيى بما في
الظن دعاك ومن ين دعاك وابى شي دعاك وابى طريق دعاك والى ربك دعاك وما ذا دعاك
الله دعاك من دار السلام الى دار السلام دعاك من دار السلام دعاك من دار السلام دعاك
الى دار السلام دعاك من دار السلام دعاك من دار السلام دعاك من دار السلام دعاك
بما النفوس دعاك والجنة دعاك والجنة دعاك والجنة دعاك والجنة دعاك والجنة دعاك
مما لم يرض من نفسه بعبادة حتى من الجنة والمجسم ولم يرض بذلك حتى والجنة وام لم يرض
يحيى بذلك حتى لا يرى ادناه والجنة والجنة والجنة والجنة والجنة والجنة والجنة والجنة
قلت ارسل الله دعوى على عمل يخلق الجنة قال اهم لطعام وايضا السلام وروى ابو موسى لا تفرق
عن ابنى صلى الله عليه والسليم اربعة جنان من دع وجنان من ورق وجنة الفر دوس في سطها

حوض منه تنجرانها و الجنة و قال صلوات الله عليه و سلم ان في الجنة حورا
 يقال لها لبة خلفت مزارعها شيا من ثمرات الكافور و القبر و الزعفران
 و عن طينتها بناء الخمر جميع الحور لها عتاق و برقت في البحر رقة لذهب ماء
 البحر من طعم ريقها مكنوب على صدره من الجنة ان يكون له ما في ليل طاعته ربي
 و قال صلوات الله اذا احكم اهل الجنة لاهل الجنة دعا و قال فيقول له كيف
 وجدت قبيلك فيقول يا رب خير قبيل فيقول في حق الاموات و غنى لا انفقر و ملك
 لا ذوالى و جبار يكون ما اراد و اعطيك ذلك و لجميع اوليائى سلوى عظام و ردى
 مزيد و سئل رسول الله صلى الله عليه و سلم عن حشفة الجنة كيف يدخلونها فقال
 ان رزقه الاول يدخلونها على صورة القرية ابد و ثم الذين يلونهم على صورة النجوم
 و ان اهل الجنة لا يغفون و لا يبكون و لا ينزفون و يكونون على صورة ابهم آدم
 ستور و عاوان الجنة مائة درجة ما بين كل درجتين ما بين السماء و الارض
 اهلها الفردوس و من فوقها يكون العرش و منها ينجرانها الجنة الاربعة فاذا
 سلمت الجنة فسلوا الجنة الفردوس و ان حوض ما بين تقاى هذا الى عمان و ثرابه
 ابيض من اللبن و احلى من العسل و ان في الجنة سوقا ما فيها كل شئ و لا يسع
 ان فيها جميع الحور العين يرضن باصواتهن لم يسمع الخلائق مثلها يقن
 بمن الناعامت فلا بنوس و نجران ضيات فلا فخط و نحن المقيمت فلا نطق
 لحوين كان له و كان لنا **الجنة و الاشجار** يحسب من معاد و رازى كويدى نيا

خواندن مكنوسا روبرو **الجنة** كى كى كه بهشت هم خواند بياى بنه نوى **الجنة**
 كنه الخمر و ثابى فرشتگان باهاات كند از بهر حاجيان از بهر حاجيان كويدى لا يلقى بان
 حاجيان كى و سر رهنه باى بهر هه ليك زده محرم شده جا و نشتا غيرة كرا لود
 امروز با هم و اسكى هم خواند جنين هم ايند فدا كه من بهشت و و نيا و خوانم
 چون ايند امروز هم ايند از باديه و بلا با كه فدا كه من بهشت خوانم هم ايند
 از دوزخ و عتابا كنه **الجنة** على ان طاب كويدى نواقة مثل لا دعوتنا الى النار ان شئ
 ايرشاك صفوة الاجابة ايرشاك نواقات اكر ما را بدوزخ خواندى واجب بودى بيايدن
 مكلف و قد دعوتنا الى الجنة و خواننده نوى مردمان بياى ايند ما بامر الله و الله يدعوى
 الى دار السلام و عاوان من دار الجحيم الى دار الانس و عاوان من دار الغرور الى دار السوء
 و عاوان من دار القربة الى دار القربة و عاوان من دار النقا الى دار النقا و عاوان من دار النقا
 محنة و اوسطها فنة و آخرها حسرة المذاريها سلامة و اوسطها كرامة و آخرها
 زيادة **الجنة** و موله ايمان خواند و موله ايمان هر كه رسول
 اجابت كرد بايمان از شش پيرست هر كه موله اجابة كرد از قطع رست
 فلويدى الجحيم بقيت سقا كى كى الموت من يديه بطيب كى كى الموت من يديه بطيب
 پيرسده اين مولى كى است و نيز پيرسده كى پيرسده هت و نيز پيرسده كى پيرسده است و نيز پيرسده كى
 همسايه كى است و نيز پيرسده خوشست و نيز پيرسده اما اندان سراى كه باشد كى پيرسده
 كه با جند است همچنين پادشاه سراى بهشت همى بفروشد اى بار خداى اين سراى كى است

گفت عندهم سدة التقي عند حاجته المأوى اى برخدای بركت هست گفت لا يقدون
فيها الموت اى برخدای اندین سرى بشت بركت هست گفت فيها المأوى غير اسنى
اى برخدای ندر هملى كيت گفت فى مقدم صدق عند ملك مقدر وهو الاسلام عند
ربهم اى برخدای خوشست و مساكين طيبة اى برخدای اسنى ندر سرى كه باشد
گفت مع الذين انعم الله عليهم من النبيين والصدقيين اى برخدای با مجذبات فانا بهم
بناة لوجات بكلمة طيبة بقول لا اله الا الله مع الصديق بقول خريم قلت كوفى فكانت
بقول فرحتم وان قول لا اله الا الله است به اخلاصه قولوا لا اله الا الله
دو التون مصرى بالحبوب و يدنيس زمره وى گفتند خدای بزرگه كود وى گفت به
حاجت برخدای خواسته بودم ندر دار دنیا هر سه رواند كند گفتند آن چيه بود
گفت سئله ان يترقى بعض روجى ولا يعلقى الى ملائكة الموت ويدخلنى الجنة ولا يعلقى الى
رضوان وليم روجى حتى يكره بين الارواح ثم انشاء يقول
بشر اعدائى ان الموت راحتهم والموت وصلهم والموت تقرب ما يصفون غيري
ما يصفون بما فيه تقرب والله يعول دار السلام له والله يدعولين و حرب
آن خوار و دوستان دارم شير فراق و غنا زار دارم آن خرد بكا و از دارم
آن جمع توبه و ما صبا زار دارم **الصدقات** كه دنیا را بجا كند اسير شود و هر كه
نفس را بجا كند زيل شود و هر كه هوا را بجا كند غرق گردد و هر كه شيطان را بجا كند
جرق گردد و هر كه خلق را بجا كند حقير گردد و هر كه خدای را بجا كند عظيم

کرد و الله يدعول دار السلام **الصدقات** طوبى لراك بدان دعوت آید وای بزرگ انسان
دعوت باز ماند یا هفتدا اگر گویند و شهر اندر خانه فلان دعوت است صفت آن چنین
و چنین خادمان چنین فاربان چنین میران چنین نیکو وصف کند که تو بران خوان
نباشی ترا از آن جماعت بود یا هفتدشت جائى خوشست و نعم آن پیا را است
و عطا آن پیا را است و عطا ملک ندرن سر پشمار است اگر تو آجا نباشی ترا از آن چه
راحت بود جبهه کن تا از آن صفای نهانه و ایمانی كه از آن دان و ایمانی ندر و وزخ
ایمن بن الجنة و التار دار مندر لهره از آن همه و اما ندران عفویت در ماند

عجله و قوتى تالى فضل الله و رحمة الله عليه

عبد الله بن عباس عناه قل انخذ لاصحابك حتى يقولون بفضل الله القرآن لذى الرحمة به
و بر حمته الاسلام الذى رزقناه فبذلك فليفرحوا هو خير من القرآن و راء الاسلام
خير مما يجمعون فما يجمع اليهود والنصارى المشركون من الاموال نزلت هذه الآية و احكام
رسول الله صلى الله عليه و آله حين را و قوله انكفار فقتلوا فقتلهم الله بما عذبهم من القرآن و الاسلام
قال انجلي فضل الله القرآن و رحمة عليكم ان جعلكم من اهل القرآن و الله اعلم
لا حسد الا بين اثنين رجل انبى الله ما لا فهو نفيق با اصيل و اما آتتهار و جمل
ايشه الله القرآن فهو نفيق با اصيل و الهنا رقل فضل الله بالقرآن و بر حمته احبكم من اهل
القرآن ثم قال فبذلك فليفرحوا فال اهل الحقائق هذه الآية و ان على ان الايمان لك
حقيقة و لا يبدل عليك الايمان عند الشك فبذلك فليفرحوا أمرا بالفرح و عطا

عجله
و الفرح

الایمان ونها ناعن الفرج بالذیة الله ولا تفرحوا بما آتاكم لان الدنيا عارية يوم
لنا و يوم غیرنا و الايمان حقیقة فی الدنیا معناه و فی القبر معنا و فی القیمة معنا
و فی الجنة معنا کما قبل کل طاعة یرفع عن المؤمنین لا الممرة الله و الحمد لله العشر فی
جمیع القرآن مذموم الا فی موضعین و فصفة الشهداء قال الله تعالی و لا تحسبن
الذین قتلوا فی سبیل الله امواتا بل حیاء عند ربهم یرزقون و حین بمایم الله من فضله
والتاب فی هذه الآية فذلک فلیفرحوا و غیره یا جمیع ایضا القرآن مذموم فی
جمیع القرآن الا فی موضعین قوله تعالی فما ضلک فبشرنا بها بالحق **والتاب** قوله و اضح
و کبی معناه اضحی لا یضی انما و اکبی انما بالظلمة ده کوه به جبر شادی کردند
و ایشان و ان کنت **اول** منافقان چون شمارا بکفی و توکی و یقی رسید اند جگر همت
شادی را شادی کردند ان تصدیح است فرم و ان تصدیح است بفرحها لایحرم
بدان شادی را شادی عمل اسلام و مانند قال الله تعالی و لا تنقل علی احد منهم مات ابدا و لا
ثم علی غیرهم کفر با الله و رسوله و ما تو اوم کافرون **و** طابا لدنیا و عاشقان
دینا شادی کردند دنیا را اذ فحنا علیهم بواب کل شیء حتی اذا فرحوا بما اوتوا اخذناهم بغتة
آنکه اگر بفرح ایشان را نوسید شدند از رحمة خدای عزوجل **سیر** اندر غمرا و بود جهان ساختند
چون جبرن نفسی و ستوری خواست بعدد دروغ و منهن یقول الذین فی ولا تنفی عذاب
دورخ حاصل آمد الا فی القیمة سقطوا و ان جهنم لمحیطة بالکافرین **سیر**
اهل کشتی اند کشتی بیای خوشه همی را دم شادی کردند و مارا قضا شدند عذاب

و قطع حاصل کردند و فرحوا بها جاها بها ریح عاصف **و** فرحوا بالخیرة الدنیا ان قوم
که بدینا شادی کردند آنجهان بین جهان فروختند اشترای الخیرة الدنیا
بالآخره فلا یخفف عنهم اعداب و لایم یفرحون لایحرم یک ساعت عذاب ایشان بیک
نشد و کس ایشان را یاری کرد **سیر** آن که او را از حق باید باز بکنام سال فرح
سال و اذا ذقنا الانسان منا رحمة فرح بها کویده صمدین دین محمد و نعم صمد لقی
محمد نعم لا اله الا الله محمد رسول الله و جوز سال تلک بود و ازان ناید کویده بس لدین دین محمد
شادی ایشان همه نعمت بود هیچ بخدای نبود **هفتم** قوله تعالی و اذا ذقنا الناس
منا رحمة فرحوا بها هه شادی ایشان زیاده نعمة بود لایحرم بسبب نیا از خدا باز
ماندند **هشتم** قوله تعالی فرحوا بما اعدهم من لعلهم ان جهودان بدان علم جهودی
شادی کردند گفتند قلوبنا اوعیة للعلم با محمدنا علم ملکوی که ما علم تو
نشویم بدان سبب ایمان بازماندند **نهم** قوله تعالی و لا تحسبن الذین یفرحون
بما اوتوا و یحبون ان یجدوا بما لم یفعلوا انکروها انما ایشان را مستایبید دروغ شادی
کنند و دست دارند که ایشان را زاهد کویند قال الله تعالی فلا تحسبنهم بمفازة
مننا لعذاب لایحرم عذاب این را حاصل کردند برای خود **دهم** قوله تعالی
فما لقل بفضل الله و برحمته فذلک فلیفرحوا شادی بدان کنید که برسان زار
نداید بر دوش غل نداید اندر دل نکار نداید اندر پیش بت نداید چون
مسلمانان را شادی مدوح است که بر ستاج معرفت داید بر میان که خدمت داید

در این دایره چار که اگر چه پدر و مادر بود هرگز فرزندانم خویش
 نگو و رنج دارد که نام خویش بر فرزندانم نهاده از پدر و مادرم هشتاد و هشت
 جان تراهمم خویش خواندم السلام المؤمن هو معکم المصلین بالیهما الدین المؤمن سلام
 و تو مسلمان من مؤمن و تو مؤمن هو خیر ما یجمعون دیگر من ترا بهتم از هفتاد و پدر
 ترا جای آن وقت سازد که تو از عدم بوجودی و بهر که شوی تا معدوم باشی
 جای سازد من ترا خانه آن وقت ساختم که تو معدوم بودی لنک الدار الآخرة
نجعلها للذین لا یریدون علو فی الارض ولا فسادا لایة و قال لنک الدار الآخرة
 دیگر پدر و مادر ترا اندر کردی و بهر که با آیت ما آخر دهند من ترا تا بلاغت بری
 با آیت ما آخر دهم هر چه در کودکی کنی بدین مالش کنم تا آن وقت که تحت تکلیف
 اندازی هو خیر ما یجمعون دیگر من ترا بهتم از پدر و مادر پدر و مادر تا بر سر کور
 آیند اندر کور نیاید باز کردند من اندر همه حال با تو باشم و هو معکم ایما کنتم اندر
 حال در آن با تو باشم بشناییدن بشنایه اندر کور با تو باشم در وقت اندر قیامت
 با تو باشم با مزیدن معصیت اندر نماز با تو باشم با مزیدن معصیت و تیسیر
 محاسبه اندر نماز با تو باشم بقلبت و بر طاعت با تو باشم بجوازجت اندر حقه با تو باشم
 بمقا و رویت قال الله تع و هو معکم ایما کنتم هو خیر ما یجمعون نکته فضل
 خدای عز و جل ایمانست دلیل بر آن ایمان است بماند که خدای عز و جل
 گفت حبیب ایکم لا ایمان و قال لنک الدار الآخرة لنک الدار الآخرة لنک الدار الآخرة

دوست داری هر که از ایمان جدا نشانی و از خدا عز و جل نه سر که محبت را از محبوب
 جدا کند نکته مردان بخت دست پیمان اندر میان عطا ترا بجا بخت ایمان و پیمان
 عطا گفت و آیتیم احدین قطار اولاد اخذوا منه شیئا جزو زن از مرد جدا شود دست پیمان
 عطا و استانی امید است که چون جان از جدا کند ایمان عطا و استانی که گفته اند
الفضل عطاء القوت فالذین اوتوا رزقا من الله و لا یحزنون نکته ایکم لا ایمان و قال لنک الدار الآخرة
 ان یتهمک عند القضاة و ارجع ان یتهمک عند العیة و گفته اند معنی ظاهر آنست
 فتنان اندر وقت شرب یکدیگر کویند شاد باش و نور خورشید پادشاه جل جلاله شاد باش
 محبت را بهی که بدی با غاف شاد باش و نور خورشید فذلک خلیف حوائش خورشید اندر
 دنیا گفت شاد باش فذلک خلیف حوائش اندر عقی که کلو و اشربوا حیثما نزل خورشید قال الله
تعالی فضل الله و برحمته شاید و اگر بنده را شب و روز خواهد و فراموشی از بنده
 پادشاه کویند شاد باش گفت فضل خدا آن بوده اند در دنیا شاد است که بتوحید و معرفت
 و اندر عقی شاد است که بتدبیر و رویت و قال لنک الدار الآخرة لنک الدار الآخرة لنک الدار الآخرة
 من لیس فی قلبه قرار و کیف یکن للقلب قرار و فیهِ من المحبة ار القلب قد خالف احواد
 و الحب قد فارق اهلها فالقلب فی خوف و النفس فی قلق و العین فی ارق قلبه للشرع نفسه
 للخصم و عین الله و عین الله و الحیج و لاجرم ان من ترک التوکل لاجل الخیلة الذین
القدوس مقاله فی التوکل انتم المرءین طیلس علی خوف و لا یوس ایما حالات
 خدا فضل در دنیا توانست که هر تو محفوف و اندر راه در دست بر خدا بماند ایمان

مراد گفته اند احسن الخلق انت و انت اعلى خلق عظيم با شورا گفته اند
دعا گفته است يعقوب را محنة افكند ريف را برفت فكد را در انرا ملا
افكند زخار بجهت فكد كا و را يعقوب فكد جه در بعت افكند تر مارا
خزیه افكند ناموس را بجهت فكد **الحجرات** عن ابن مالك عن ابى
صلى الله عليه وسلم انه قال ان ابن اسحاق الا لام فقال ادب موبوء
يعقوب وقيل لجبريل عليه السلام هل عيت قط قال **بلى** فوضع جبريل
ابراهيم في النار قال الله تعالى يا ادر عبدى فضرته الجناح واخذته ورس وضع ابراهيم
التين على خلقه **ميسر** فقال الله لي ادر عبدى فضرته الجناح وقلبت لتبين على
خلق اسمعيل وحينئذ يوسف في السجن فقال ادر عبدى فضرته الجناح واخذته قبل
ان يلعن الى اسفها وقر رسول الله صلى الله عليه وآله ربه الجن احب الي فقال
جمعه ابراهيم فقال ما فيه احب الي وقرأ قوله ادر عبدى فضرته الجناح فقال لا
قلت يوسف ما لبث في السجن الا بثلث وقل ما قل ادر عبدى فضرته الجناح فقال لا
التين فقال اسخ المذيرين اذ بين الخطابين فقال جبريل اظهر الظاهر من قرك
الاسلام رب العالمين ويقول ما استحييت اذ استشفعت بالآدميين فوعزني وجلا
لا تبتك في السجن بضع سنين وروى انه لما رجع اليه يعقوب يوسف قال على
اي دين تركت قال على الاسلام قال لا انت التمة **الحجرات** افكند انيو
عليه السلام هرگز نماند تحت بخند مكره وقت يكی وقت كذا در چاه افكند

بخند و گفت من لعب فخذت موليه فبابة الحب ماوية **دوم** آن وقت كه علي نهاد
بخند و گفت من لخدم مولاه مطلقا قيد مطلقا **سوم** آن وقت كه ماری را ببع
هرگز بخندید و قال من لم ير صبر مولاه ناد عليه موله و گفت سه جابا خود زیست و
اندر آینه تزیینت خود را کردید گفت لو كنت عبد الحان ثقی فلا اخذی عز وجل تقدیر و
تا ویرایشیت دوم بزد خند **دوم** روزی صبر خیز گزینت گفت چون ما را کس
من خدای عز وجل ویران ندان نیک کرد قال اذكرني عند ذلك **سوم** با قوه خرد
گفت لا طبع للنساء فابتلاه الله المصنوع قال الله و هت بها **الحجرات** چهار زن غیر را
دوست داشت معرفت یافتند زلفایوسف را دوست داشت معرفت یافت ایسه
موسی را دوست داشت معرفت یافت **لجین** ملها را دوست داشت معرفت یافت
خدیجه مصطفی را دوست داشت معرفت یافت حب کوی هفتاد سالست تا خدا را
دوست داری طبیعت و فرقت ای قبل الطارة الفواق المشری واحد و اب
هزار هزار نظاره بود بر یوسف اندر وقت مع کز خرباری بود نه هر **سوم** بعلین
خدیجه بود از صدها نظاره خرباری بود فلما ان جاء النبی **الحجرات** یعقوب
بفارق از دوده بر پاره ایت از چهار چیز یافت از قرآن هذا القرآن یهدی لای حی
اقوم و بیشتر المؤمنین از رسول و بشرتم نین با انهم من الله فضل کبر انفس
عباد الذین یتمعون اقول میتعون احسنه از پیشکان احوال مرک و ابشر و
الحجرات از خدای جهان بخواطه بیشتر هم بهم بر حمتنه و رضوان و جنات

و سیم در دم و دنیا بودی رنج و طلب تو خدای عزوجل ز نزدیک تو آمد که در آن جز
 خدای نیت اعلم ان الله تعالى وکل عترة من خلقه علی عترة وفضلها میده
 نقش بنده **در دست** اندر رحم بدست ملاطفت است و خالق خدای و الهام و الهایت
 ملهم و معرف خدای دعوت بدست بفرمان و هادی خدای و نصیحت بدست
 و اعطان و مؤلف قلوب خدای و محض روح بدست **ایمان** و میرنده خدای و
 سوال مکرر و کثیر بدست و ملقن خدای و بصورت دیدن بدست سیفیل و باعث خدا
 و روزی کل میکایل و رازق خدای و حو و درون بحیر و معلم خدای شفاعت
 بدست رسول و آموزنده خدای قال الله تعالی **یا ایها الذین آمنوا** یاو گفت اند
 میزان قال الله تعالی و نضع کوزیز القسط لیوم القيمة فلا تظلم نفس شیئا و ان کان مثقال
 حبة من خردا یتنبأ بها و ان فیها حاسبین چون ترازوی عدل بنیم کردیم و بنجیم اندر
 ترازوی سندان دانند بود اگر یک سندان بخیزد بران توازن ده و ان مقدار
 بنجیم **در دست** یاو گفت اندر نفی ظلم از خویشان قال الله تعالی لا یظلم
 شیئ الذی بلانما اندر قیامت بمثقال یکذره از ما ظلم نبود بر خلق چرا و ما انما یظلم
 للعبيد **که** من ستم کار نیم بر بندگان **الاحبار** روی بر عسر
 قال رسول الله انما الظلم یها الناس فانه ظلمات یوم القيمة و قال صلعم انقوا دعوة
 ایستم و دعوه المظلوم و قال صلعم انقوا دعوة المظلوم ولو کان کافرا و قال صلعم
 انقوا دعوة من لا اضله الا الله و قال صلعم **من مات من غیره سلطان**

قبر بدست

طالع فهو شهید و قال **الانوار** من تسمی فی وجه طالع او وسیع له فی
 مجلسه او بالو عطا یه فقد قطع عن نفسه حبیل الاسلام و فی الحبس عن الله تعالى
 ان قال اذا اعطانی من یعرفنی سلط علیه من لا یعرفنی **الانوار** از استاد
 ابو منصور هر از حکایت کنند که امیر ابو الحسن بسلام عبدالله بنی آمد امیری بود بزرگ
 و این را هدی بود که روی اندکی بسیار بود است بهر روی سبب جزا اندر شد عبدالله
 بنی روی کرد اندر امیر گفت ایها الشیخ با میدی نزدیک تو آمده ام مرا یدیده
 عبدالله بنی گفت یا عبدالله قرن دانی گفت دامن گفت مفضل دانی گفت دامن گفت
 و یل المطففین دانی گفت دامن گفت دانی که معنی بن حبه بود گفت نه گفت
 خدای عزوجل و مع کرده است آنرا که چیزی وی و از آنس فرایدستد زیاده فرا
 شاند آنکس را که زیاده بستاند و یل بود آنکس را که چیزی بر کسی نبود بستاند چه بود
 گفت امیر ابو الحسن از آنرا که بدست عبدالله بنی بانک بر روی زد گفت از نزدیک من
 بیرون شو ما تم باز نماند بر عروسی کرده و ی خواهر و یون آمد از پیش وی و
 گفت ای بار خدای دانی که این تواضع من و از بهر تو کردم و این خواری و پیرن از
 بهر تو کرد بکشیدم برین رحمت کن عبدالله بنی را بگفتند که وی هیچ گوید و از نزدیک
 خویش خواند و نیز پند داد از هر صد هزار دینار با خدا و ندان داد و عادل است که مثل
 عمل وی اندر جهان معروف است **الانوار** کا فظالم است و اخدا و خدا عادل است
 باوی کا فظلم کند خدا باوی عمل کند امید است که مؤمن اندر ایمان عمل کند خدای عزوجل

از کرد و بر سر آورد و فقال له اليس وجب هذا الحسن والجمال وحيثما بها الاجتماع
فتمت بها عافيت المرأة سيدتها التي وپوشيد فرج حوش من قبل قطع بها السكن
بدست جبهه برامع زد و فرج پوشيد دست جبهه نيز برید وجامعها فلما فرغ قالت
المرأة فضلك الله كما نصحتني وعسك لئلا فصاح الرجل مبيحة وهربا الى الجبال
وناح وكيمة ثم اتى ابي بكر رضي الله عنه فاجاز به ببيعة فقا ستم عني
حتى لا يجرى بك واما ابى بكر رضي الله عنه وعل روى الله عنهم وقالوا له مثل ما قال
ابى بكر فاق ابي بكر رضي الله عنه وخرج الى الجبال يصبح اربابين يوما ويقولوا وانا انار النار
فما جبريل عليه السلام انقسم هذه الآية في عبادي في انا لعنوا ارحم اطلبه
وشره يغفر في وحي وخرجه في غفور رحيم **قريب الجاهل** خدای عزوجل ایچ بیجا مسر
از به عاصیان عتاب کرد اول و نوح عتاب کرد که قوم را عذاب خواست
گفت و عود عليهم لا اتم كن خالقهم ورا في قسم الله عذوبت كرد بفرزند
با ابراهيم عتاب کرد که آسمان بود عاصی گفت اللهم هلك هلاك رد هيمان باز جهازم گفت
اللهم هلك خدای عزوجل گفت و تدارو دایا ابراهيم اقول الجاهل ما في ما را بنده عابد
اگر که و می مصیبتی کند من ورا عذاب کنم مرا اذرعام هیچ کس نبودی که خدای تو بودی
ثم ابتلى ذبح ابنه اضحى عليه السلام **عقاب** کرد از بهر فرعون که گفت
انت انا لا اله الا الذي انتبه بنوا اسرائيل وامن الملين جبريل ووشی اذ در دهن
وی افکند گفت الآن وقد عصيت فل گفت جبر خواسی از وی گفت ترמידم از ارم تو گفت

بعزة من اكر تمام بگفتی آسمان صد ساله را دعوی خدای غفور دمی و با موسی اذ بهت
يك تحت بشاند و با ایشان دیگر را مت کردی **جهازم** عتاب کرد با موسی از بهر قار
گفت پس عزم نهفتاد از زنها خواست ندای بعزة من اكر يكار فراموشی زنها رنجات
داد و با وی شتی کردی **جهازم** رسول الله صلعم سه بار عتاب کرد از بهر عاصیان که جهازم
نظر را الذين يدعون ربهم بالغداة والعشي والقصة **قريب الجاهل** و انقصه **جهمنا**
بنی عبادی انا الغفور الرحيم **الانذار اولاد** و روى عن قال رسول الله
صلعم مثل مني مثل اطل لا يدري ولا خيرام آخر و روى عن النبي صلى الله عليه وآله قال اذا
مات اعد و يعلم الله منه شتر فيقول الله خير قال الله تعالى لا اكن قبلت شهادة
عبادى على عبدى غفرت له على فيه هذا غاية الكرم من ربنا اكرم وقال صلعم
ان العاقل لا يخرج الى جهنم افرى ان الله تعالى العابد القانط المتقون فلا ضل عليه
ما من حافظين يرفعان الله تعالى ما حفظ من عمل الله بدفع الله تعالى اول التحسينه
خير و آخره خير لا اله الا الله لا اله الا الله شهدوا ملائكتي اني قد غفرت اعدى ما بين طرفي
الصحيفة **الانذار** من علي بن ابي طالب رضي الله عنه قال لو ان الله تعالى يقول لك
فانقصة عبدى فقد قلت وان قال يا ابن آدم فقد هلكت فان اضاف لك انقصه
فطوبى وان اضاف لك ان يلك فولاك اگر اذ قيات ندای شنود ای و زدم بدان عابد
بر خطاست و اگر کوید بنده من بد که سخی و حتی و در زندان بشکستی و در دشت
بندستی کسی را اهل اشاره کوید و لا و لا سعدت بشی رب کافی و رسول وافی و کتاب

ولا قلبك جاني في عبادي في انا العفو الرحيم عفو رستاد بود بوالقسم
 جنيد وزي بدر سرى خليفه بگشت برده ديدنيكوز در سرى خليفه آويخته
 گفت هذا ستر حسن ولكن نراه احسن من هذا اندر قصه ابراهيم عليك حديث
 ضيف ابراهيم المكين ابراهيم هماره ندانست كرامت و جكوي من مومن را كه مراد اند
 مهمان ايدكم كرامتكم **بني عبادي** في انا العفو الرحيم الميسل اندر آتش دعوي
 كرد الميزنه خلقني من نار و خلقه من طين طرون نندزين دعوي كرد او تبه
 علي علم عندي فزون اندر آتش دعوي كرد ايسل لك صديقه الانهار بترى من تحت
 مولى ندر بنده عاصي دعوي كرد **بني عبادي** الميسل اندر آتش دعوي كرد عاقبتش آتش
 كردم لغتم آيت آتش وايت تو هم چنين من ندر بنده عاصي مومن دعوي كرده ام حجاب
 از چشم وي بردارم كوم ايت نو ايت من **الصلوات** يا هذا صحح التبه ثم
 ثم خدا اليك صحح العبودية ثم خذ الجنة اسناد او علي فان كويد بندي في زمان روايت
 و خدا ودي كامكاري اندر حكاييت كه جا آواز و دي همي آمد سني زشتايي
 و آن در خانه شد گفت خدا و ناي خانه بنده است گفتند آزاد مت گفت
 دانستم بنده چنين كند سه تن بدو سخن تو به كردند اگر بنده بشر بنده كان
 و اگر مقبري اندر بندي آن بيت بگوي كه بواقعا هيئت گفت **الهي لا تغدني غاني**
 مقبر الذي هو كان بي قلم نزل في الخطايا و انت علي ذو فضل ومن
 اذا فكرت في ذنبي عليها عضضت انا لي و طقت بي فكل الناس بخير اذني

لست اخلق ان لم تغف عني و مالي حيلة الا رجائي عفو ان عفو و حسن خلق
مجلس في قوله تعالى وان خي تركك الى الخلق تفسيره
 عبدالله بن عباس رضي الله عنهما في قوله تعالى فانك انما تترك الخلق في الجبال يوشا
 سكتا ومن تترك وعلى الامر لا تجار و ما يعرفون يبنون ثم كل من كل القري يعني من
 بغض القري و لو ان القري اختارت كما قال الله لا ابراهيم ثم جعل كل جبل من
 جزوا يعني على اربعة الجبال فكل جبل يك ذلك فاما جدي و تترك سحر مند لا متوا ضعا
 يخرج من بطونها ثمار مختلف لونه احمر و اصفر و يفر فيه شفا للناس من لذه
 و يقال فيه شفا للناس في القران بيان تناسل في ذلك لانه علامة و عجرة القوم يغفرون
 فيما خلقت قال **علي رضي الله عنه** قال من صابته علة فاليها خد من امرته ثلث
 دراهم من مهرها و يثري بها علة ثم يكسب سورة يترجمها المطر و ينزل في شفا الله
 تع لان الله قال للمهر ذكوه هيا مريا و المطر باركا قال و از ثامن لعل ماء
 باركا و للعسل فيه شفا للناس جميع له الهني و المربي و الشفا و المبارك
 و كتب ملك اروم الى معوية بن ابي سفيان فساله عن النبي و عن الذي ينزل الله
 غيره و عن مفتاح الصلوة و عن اربعة لم يكونوا في صلاب الرجال ولا في ارحام النساء
 و فيهم الروح و عن رجل الذي لا اية و عن البقرة التي طلعت عليها الشمس ثم لم تطلع
 بعدها و عن الشجرة التي نبتت من عذراء و عن النبي الذي ينفس من عير روح و عن رسول
 لا من الجن و لا من الانس و عن قبر بارك بصلاحها و عن اشبن لا انك لها و عن

علي

سورة خاليه عن سبعة احرف ومن شئین حکما وروح فيما ومن شئین
 يزیدان وينقصان ومن شئ اوحى اليه لامن الجن ولا من الانس ولا من ملائكة فقلت
 معاوية هذه المسائل اربع عاشر وسدس عنك فاجابه وقال اما التي قالها
 قال سمع وجعلنا من الماء كل شئ حي ولا شئ فالتفت اليه والذى لا يقبل الله غيره
 شهادة ان لا اله الا الله ومفتاح الصلوة التكبير واما الاربعة الذين لم يكونوا
 في صلابه الابهاء ولا في رحام الامهات وفيهم روح فادم وحواء وعصى موسى وكسرى
 اسمعيل واما الرجل الذي لا باب له في الجنة واما البقرة التي طلعت عليه الشمس
 ثم لم تطلع بعدها فالبحرین الفلق لموسى عليه السلام والنجرة التي نبتت من غيرة فاليقين
 فهو يوسف عليه السلام واما النبي الذي نفس من غير دوح فالصبح قاله الله تعالى فاصبح
 بنفس واما الرسول لامن الجن ولا من الانس لغرب فبعث الله عزرا واما القبر الذي
 سار صاحبه حوت يوسف عليه السلام واما الاثنين الذي لا مات ههما فالشمس والقمر
 واما السورة الخالية عن سبعة احرف فائمة الكتاب واما شيان حكما ولا
 روح فيهما فاشما والارض والثلاثا ثانيا لما يعين واما اثنيان يزیدان وينقصان
 فالليل والنهار واما الذي اوحى اليه لامن الجن ولا من الانس ولا من ملائكة
 فالحل قاله الله تعالى ووحى ربك الى التحل فبعث جواب هذه المسائل الى قاهر روم
 فقال لا يعلم هذا الا بنى اورجل من اهل بيت النبوة **اشك في الامارات**
 بدانك ايزد تعالى وچه چیز خطیر اندر وچه چیز حقیر نهاده اندرة اظهار شد

سیم وزر خطیر اندر سنک حقیر نهاده اریسم خطیر اندر وود حقیر نهاده شد
 خطیر نهاده اندر طبی حقیر نهاده غیر خطیر اندر وحقیر نهاده اندر خطیر اندر صد
 حقیر نهاده وروح خطیر اندر نفس حقیر نهاده ذکر خطیر اندر نشان حقیر نهاده معرفت
 خطیر اندر وحقیر نهاده اکین خطیر اندر محل حقیر نهاده لیمیش تعبیدین الاغیا
 والاقتدار لاین تعبید الاستجار انکه پادشاه جل جلاله بدان صدق بی قیمت
 نکرد بدان نولو باقیمت نکرد بدان آهوی بی قیمت نکرد بدان مشک باقیمت نکرد بدان
 منج قیمت نکرد بدان انکین باقیمت نکرد وجمیعه همچنین بدان در بر غفلت نکرد
 بدان معرفت باقیمت نکرد **نکته** گفته اند طيور اندر دنیا بسیار است چرا آن محل را
 این هدیه داد گفت لاجل تواضعه تا عبرت بگیری متواضع باشی من تواضع لله
 رفعه ومن کبر وضعه لله ونیز گفته اند لاجل کده حلالا تا عبرت بگیری حلال غوری
 که احمد بر کویان گوید دانی آن خور که داری چنان نما که باشی **نکته اندر**
 نخل آرد قدرت نمی از وی زهر نمی زوی شفا و باز هر حاجری میان آن نه ناز هر
 باکین نیامیزد واکین از هر همچنین در یای معصیت دل در یای معرفت
 حاجری میان آن نه تا معصیت با معرفت نیامیزد و معرفت با معصیت بیسه
 چیز بود نخل را این ادب مغللات مکن لکن آن اخذی من الجا ایو **ادوم خورده**
 پاکر ثم کل من کل الثمران از آن خور که آن بری بود از حدت و در باش **سیم تا وضع** فرمود
 فاسکلی بکل ربك ولا متواضعا متواضعا باش گفت اگر مسکن با کرداری و طبعی که

۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰

داری و بتواضع باشی که هر چه از دهان تو بیرون آید شفاء خلق بود و به
 شفاء الناس چنانست که گفتی یا و اعتقاد کن یک داری و طبع حلال خوری و با
 خلق متواضع باشی گفت که از زبان بنیاد شفاء خلق بود الکلام از اخرج عن علی و
 فی القلب **شیخات** بدانت نخل رطل سعدن فرمود ترا نیز رطل سعدن و مستقر فرمود
 خالد بن قهاحت مستقر و مقاماً سارق مستقر و مقاماً و نظر نفس ما قدرت
 لغد و موتن را دنیا سعدن و مقام نیت فاتها دار فقله و زوال فله یعنی اگر کن
 الیها بل یعنی الاستعداد در آخره چنانکه عمر بن عبدالعزیز گفت عمل الیوم اند فاق
 الیوم علی الاحساب و غدا احساب لا عمل بر خیر کار کن که پیش روز کار نیت آنجا که
 روز کار فراخت کار نیت یا همد اند جوابی هستی اند پیری هستی خدایا کی برستی
 بازای بازای که آرزو مند منی در معرفت شهادت بند منی تو غیور عارف خرد مند منی
 تو معیوب و کن رسید منی **عجل رب تعالی تعالی تعالی لا تعجل الایاه**
یا رب تعالی تفسیر قال عبد الله بن عباس قصی ربك یعنی امر ربك و قضی ربك
 لا تعجل الایاه الا و احد الایاه و اول الدین احساناً ربانها انما یبلغ عند الکبر
 احدها احد الابون او کلاهما کلا الابون فلا تقل لهما اب کلاهما رباً و لا تسمها و لا
 تملهما فی الکلام و قل لهما قولا کریماً حسناً و احفظهما جناح الذین الرحمة کن
 بهما رحیماً و قل رب اجمعهما ان کا ناسلین کاریا فی صغیر عالمای فی الصغر فلا تقل
 لهما ای قبل لان الکلام البار و قیل ان تعذر الکلام التمسح و مل رب ارحمهما

کاش

از کاسلین زیاده را نبود کافر را دعا کردن چون مصطفی صلوات الله علیه و سلم از مدینه
 بمکه آمد روز فتح یاران گفتند بس که در پیدان و مادران روم دعا کنیم ایشان را مصطفی
 صلوات الله علیه ادوی خواست که استغفار کند با او خویش را آیت آمد ما کان للنبی و
 الذین آمنوا ان یستغفروا للمذنبین روا بود رسول و موتن را که استغفار و دعا
 کند با او مشرب ایشان محبت کردند گفتند چاره بود ابرهیم و علیه السلام از پر در شرک را
 و عدل استغفار کرد و قال سلام علیک یا استغفرک ربی اندرجوب ایشان آیت آمد و ما
 کان استغفار ابرهیم لایبیه لامر موع و عدها آیه یعنی بان آمن فلما تبین له انه
 عدو لله تبرأ منه و نیز آیه آمد به چیزی که ابرهیم کرد افتد کنید الایهین یک خیر
 قد کانت لکم سورة حسنة فی ابرهیم و الذین معه از قالوا لقومهم **ادعواهم** اما
 برآء منکم و ما تعبدون من دون الله کفرنا کم و بدایینا و بینکم العداوة و البغضاء ابداً
 حتی تروا منوال الله و حق الاقوال ابرهیم لایبیه لا استغفره فان دین بیدایت افتد امکید
 بری **الاجابة فی الامار** و مع انق ذل رسول الله صلوات الله علیه و سلم فیلعل البکر ماشاء ان یمل من
 دخل النار و الیعل العاق ماشاء ان یمل من یدخل الجنة و قال **صلی علیه و سلم** رضی الله
 فی رضی المولودین و یخط الله فی خط الاولین و روی عن ابی هریرة قال رب من صدق فلان
 التهید قال هو فی النار قال رب لیقر و عدل للشهد الجنة قال بلی و کن کان صریح
 عقوق المولودین و الا قبل مع التفوق عملاً و روی عن ابی سلمه ان قال
 النظر فی عبادته النظر فی المحبة عبادته و النظر فی شفاء عبادته و النظر فی النکبة

على النوم انما يحتمل في قيام الليل من نصف وثلث وثلثان فقام رسول الله
صلى الله عليه وآله وسلم من اول الليل الى آخر الليل وقال رفعت النفس قال **الله طاهر ما ازلنا**
طيلك لقرآن نفع يعني تنفع بصلوة الليل وقد صلى الله حتى تورنت قدماه وقال افلا يكون
عبد شكورا ثم **وقل قرآن زينة** يعني آية بعد آية وسورة بعد سورة بالتالي والفكر
انا سلق طيلك فلا تزيلا يعني العمل مثله ان تاشبه الليل على شدة وطأ يعني نشاطا
واقوم قويا ومن قرأه انك في النهار ساجدا خويلا يعني خلا شيرا واذا لم يرك وتبذل
اليه بنية وخلص خلاصا ثم وضع الله تعالى عن امته قال الله ان ربك يعلم انك
تقوم اذنى من ليل ونصفه وثلثه وطأفة من ليل معك **مترجما**
بذلك ليا ليل من دوزده است سه رسولنا واجهار رسولنا وبيخ امت محمدرا
فانما ان رسولنا سبحة لوط را بختام بجزو انفسه بطرها **ومترجما**
ابراهيم فلما جن عليه الليل راى كواكب انفسه لها **وسبحة** بشاره موسى فلما انها
نودي موسى في النارك فاحلح عليك انفسه بطوها **ومترجما** مظهر را بيلة
المرج سجان لذي شوى عبده **ومترجما** ليله الخلق قل وحق اني اسمع غم من
والانما باقيا شين افعال الغار **ومترجما** ومجرة اقربت شاعة واشق
انفسه **ومترجما** سبحة الله ما سوف استغفر لكم ربك اذ لا استغفاد الى
يوم الجمعة **ومترجما** والليل اذا يسر **ومترجما** وان لم يشب بود از ماه رمضان
قال الله والليل ما وسق وشبك انما ازلناه **ومترجما** فليله مباركة وشب قد انا ازلناه

شبراه

فليلة القدر قال الله ومن الليل فجهديه نافلة لك **الملك والملك** يا هذا
فيل صلوة النهار خدمة وصلوة الليل زهدة فطهرها اذ زهنت باشي يا دشا
جل جلاله كويابود شب خلق راهبى شونا اذ سرى بشان بنده خلق او كين فخرين ابدى
كخا **اشدى** ايه بيندى از من باقى وان ناز تو برين اذر نماز شب **وقال**
على من الله عنه الليل طويلا فلفص غيا ملك والنهار تقولا غفقه با تاملك بشتم
جون بنده شى ترفيق يابك رخير نماز كند فريشكان ويد اى اربخداى يزند مچه
برده انت وچرا مده انت سلطان ويرا برفت انت اذ هو رسيد استك بده
امده انت ايزد نماز كويد بنده من كفا هر كده استك وى دانست ومن دانستم
هنى خواهدك عذر خواهدك وى داند من دادم **ومترجما** ابد بخرينه فريشكان
كويد و خداى عذجل همچين جواب كند **شبرم** بنده بخرينه بيش از انكه فريشكان
مخن كويد خداى عذجل كويد فريشكان من بنده من ابرمخى فكر كرده است يا خدا
دريغ باشده شى ضايع كذا ربي عن شيخ الاسلام انه قال كد شب هم كد وند ابلار
آسمان ايها انما غز قوموا جون دوبره بگذرند ايد كايها المحبون قوموا جون
بسمكاه رسد ايد كايها المشاقون قوموا جون مسح ريد ايد كايها الغافلون قوموا
جون روشن شود ايد كايها العاصون قوموا يا قوم شمار عويش بريد تا نجا
ازينها كداميد از غارقان يا از مجبان يا از مشتاقان يا از غافلان يا از غاصيان
هم يا اذكر كدام دارى كفار شديدي روى بومصوير مهران انه قال قد رويتم

الى الصخرة **وقال** لوز الخبز فقال لهم بحمد الله تعالى اصحابك كيف في اخر زمان
 حتى يكونوا من اهل الجنة **قال** ثلاث مناسبات **قال** سوال الله انك ان ما هي كذا زمان
 بوزن زبور اما ده گفتند زبور دليته قال الله تعالى لبت في بطنه في يوم يبعثون ذكر بالنيك
 لا التائيت ولم يقل في بطنها دليل كذا زبور **دوم** سنت وشرق من جن دراهم معدوده
 بعض هي كويست ودرم بعض هي كويست ودرم بوالق حبيب شاد هم بود
 زبوره درم بود دليته قال الله تعالى وشرق من جن دراهم معدوده اندر شمار حاسان هم
 زبوره درم بود دراهم كويست كبريه بود درم كويست جز صد رسد درم كويست از رخ
 گفت دراهم معدوده وگفت دراهم معدوده زبوره درم بوده است بهاي وي **سوم**
 سله كويست ودرم هفت است ودرم هفت است دليل ودرم ودرم هفت است
 ودرم هفت است ودرم هفت است ودرم هفت است ودرم هفت است ودرم هفت است
 استاذ بوالق حبيب كويست دليل را كذا رشت هشت است خدای عز وجل قصه
 دو زخار هم بود ودرم كويست كذا رشت هشت است خدای عز وجل قصه
 بنوا لوز ودرم قصه بهشت يا ياد كذا رشت ودرم كويست كذا رشت هشت است خدای عز وجل قصه
 حتى اذا جاءوها ودفنت الوالد **قال** خذوا والقبانيه سنت ادا شانه
 كه هر كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت
 تا شانه تا شانه تا شانه تا شانه تا شانه تا شانه تا شانه تا شانه تا شانه تا شانه
 كلمه وبقولون خمسة سادهم كلمه رجاء القبول وبقولون سبعة وثمانهم كلمه جون

ثامن رسيد وراو ياد كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت
 بقولون ودفنت الوالد ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت
 ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت
 رسول تكا را شدا ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت
 اگر هر كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت
 انكاه بن بود كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت
 ايشان هم بود برسد نيات آمد ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت
 چنانك جهودان گفته بودند باقر حسان بنوره ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت
 فايده اذرين قصه مدح جوامد است انهم فية آمنوا برهم ايمان ازان آوردند كذا رشت
 بودند تا قوزن هم مؤمن بود جوامد بود ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت
 حتى يذكروهم يقال ابراهيم وقصته **دوم** يوسف راعيله ايم امراء العزيز تراود قتها غرضه
سوم خازن يوسف را ووالديان را ووالد يوسف را ووالد يوسف را ووالد يوسف را ووالد يوسف را
چهارم يوسف را ووالد يوسف را ووالد يوسف را ووالد يوسف را ووالد يوسف را ووالد يوسف را
 استوار هم وايضا فيه فضيلة او بذكره تعالى الله عنه اكران هم رتبه يافت صحبت ايشان اندر
 غار وليد كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت
 است كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت
 ابدى يافت كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت ودرم كويست كذا رشت

الاساعة من نهار وقال لم يبق الا عشرة اوصحوا ونز فائدة اندر قصته
طعام حلال حشمت انت قال الله تعالى في هذه القصة ايها الزعماء ما معنى
طعاما حلالا لا يجوز خللا خور فند علم عالم كشتد يز فائدة اندر قصته آنت
كلا قدرة اشكارا شد وجميل صنع وى اولا فان الحليل وجد في وسطا اننا الز
والسلامة ويوسف وجد في ليل الحفظ والاشارة واقيم وجد في اية الحق و
السلوى ويوسف وجد في ليل الحول والبطانة والنجاة والصدق وجد في الغار
الموانسة والنصر واصحاب الكف وجدوا في الولاية والمعرفة نيز فائدة اندر
قصه آنت كه باق كه اندر همه كاري تحف نيگوست ولطف بايد كرد كه قال الله
في هذه القصة ولما خلف جنات موسى اكلت فقولا له قولنا وقلنا وقلنا دفع
بالتى هل حسن وقال الله عليه وسلم ما دخل الرق في شئ الا رآته
وما دخل العنق في شئ في شئ الا شانه روى عن ابن عباس انه قال ادعى الربوبية
خمسة نفر هم نود وفرعون وهارون بن مامان ودقيانوس وكان له بعد قلوب
فيقال لدا لافنوس وكان له مال كثير وكل بد قصدها اخرها حتى صار طاعيا
ولله وادعى الربوبية واساسه بجهة نعيم اولاد الملوك واستيعبهم فوجدهم
مع العمل والادب فكان مجلس لثثة عن يمينه وثلاثة عن يمينه وكان كل واحد
منهم نوبت خدمته اين دقياس دعوى خدايى كرد ويرايشان بود اندر ان نشان
تختى زرین نهاد وى بران تخت نشست چهارم بطلسم ساخت اندر

شم كى شك واندشم كى غير واندشم كى كافر واندشم كى زعفران وچهار
براج وى نشندی وشمك وكافور وعزرو عفران ورتاج وشمى ريختندى وبن
شش تن خواصى بودند روزى دست هشت كى از نشان آب بردست وى همى
ريختند بر پيشوى فراد ويد دقيانوس از كبر ترسيد بلز يدا خرد اين جوان را افتاد كه
اين خدايى بودى از كبر ترسيدى هر هفت اين اندر لافاده بود رفتند و خدایى را
جستند قال الله تعالى اذ ما وافقوا لوارثا رب السموات والارض والقصة بطورها الكتاب
يدانك بنده را روى نويد نيست انه لا يأس من روح الله الا القوم الكافرون اصحاب
كف كى ويرا خدايى كنند و خدايى نده و نماز كرد و بخي كند و كفتند بيا اتمان
لذلك رحمة رحمة برسيدند جنانك سحره فرعون بيلنايمان بى نماز وى طاعت جانشكاه
ايمان آوردند نماز پيشين بدار كردند ايشان نيز كفتند ما لمطمع ان يغفلنا ربنا خطايا
اكر ايشان از رحمة طمع بودى بى حق خدمت نوهفتاد سال خدمت كرده تراضع نبودى
پادشاه جل جلاله بر بنده پشتران وقت بود حين وضع فى الحد وان ربه غيب قد
جفاه الاهلون واتفقوا لافقون بمنزى وجلال لا حق ب
اورا اتم كاوكى وى همت است سبحان الله عز وجل انك لجاست ايا خدا آن غيب و جبار
ايا كه دران از پيشين يار راست هر چند مرستى كه هست تحفا نوبت بياشم سلطان
برجاست مجلس في حق تعالى واصبر نفسك مع الذين يدعون ربهم بالغلاة
واصبر يريدون وجهه فسيروا عبد الله بن عباس واصبر نفسك معناه واخبر

نفسك لان الصبر هو حب النفس عن الشهوة مع الذين يدعون بهم بالفداء والمعنى
يعنى مع فداء الصحابة مثل سلمان افغانى وصيب الرومى وبلال الحبشى ومقداد عذرة
وعشائر يديون وجهه يديون بذلك وجهه الله ورضاه فلا تعد عيناك عنهم
زيد زينة الحياة الدنيا يعنى زينتها وزهرتها ولا تسع اغفلنا قلبه عن ذكرنا
يعنى ابو جهل بن هشام وعتبة بن ربيعة وشيبة بن ربيعة وعاصم بن ايل النهمى
واسود بن عبد شمس وابن خلف وابنه بن خلف الحمي وبينة وبينة وروساء
قرين قريظة لا تطعمهم فيما قالوا ونامك لا صامنا وشهرنا ونامك ونامك
متاخرت هذه الآية في عينة بن حصن القرقي وعتبة وشيبة وهؤلاء الذين
ذكرنا اسماهم قالوا لعمر بن الخطاب رضي الله عنه قل الحمد حتى يجعل المجلس مجلسين واحدا
لنا واحد للفقراء لا نارساء مكة وقرين ومصر ومخزومي وزعرة وما ينفعنا
عن متابعتنا لا هؤلاء الفقراء فاطرم عنك واتخذهم مجلسا فلا تبتلى ان يجعل
ذلك حرصا على بيان الامة فقل جبريل بهذا الآية ولا تظن الذين يدعون ربهم
بالفداء والمعنى يديون وجهه وزلا وامر نفسك مع الذين يدعون بهم بالفداء
والمعنى يا هذا اجعل كوكبي خديرا جويديا يداك تحت يافت الكنجيت
يافت كانه تحت استكباريا فتن استكبار الجدة لا الجدة كانه تحت كوشش
اب حيوة ذوالقرنين تحت خضرا في يوسف يعقوب تحت تيار يافت نه ما ان
ايده ما را خواهد مارا از اينده ما را خواهم بداند كروه چه چيستند

و ديكر يافتد ابراهيم از غاريون آمد بطلب كوكب يافت معرفت اسمعيل يا مد
از بهر قربان يافت خدای شان يوسف يا مد از بهر لعب يافت ملك وطرب
موسى اصطلاحا صطفى يافت سحره فرعون يا مد از بهر عليه موسى طلبيد ندنيا
معرفة مولی افند بقیس يا مد از بهر نظار سليمان هدايت حجاز يافت طاووس
حما حجت جبار يافت مصطفى صلعم يرون اند كوه جبر از بهر دعا و حيا يافت از الله
عمر يرون اند از بهر قل بنی مؤمنين يافت ته ارحم الراحمين درویش راين غرسين
كه موكلف لا تمدن عينيك الى ما متعنا به از و احسانهم زعرة الحيوته الدنيا و نيفت
ولا تعد عيناك عنهم كفت اند در دنيا داران سكره را كند و چشمه از و نشان بر مكيه
يك ساعت فرق بيار بود میان ایشان و از سه كس خبر داد اين صفت را ابو بكر صديق
الا ابتغاء وجه رب الاعلى وقصته وان على ما نطعمكم لوجه الله و ان فقرنا اصحاب
صفه يديون وجهه على كفت انما نطعمكم لوجه الله و اين دعوى بود كفت اين طعام
از بهر خدای عز وجل بادم و بر كور كفت لا ابتغاء وجه رب الاعلى ابو بكر اخراج داد از
بهر زود يديون وجهه سلمان ومقداد و بلال و صهيب بچ كردن از بهر اكرود
الاجار روى عبد الله بن عمر انه سئل الله قال لا احدا اعلى اثنين على رجل عله الله
القرآن فهو يقوم به آية اقبل وآية التبار و رجل اعطاه الله ما لا يفترق منه
آية الليل وآية النهار و من اشرف نبى صلعم كمن ضعيف تضعيف دى طهر بن لاويه
به لواقم على الله لآية وعز ابن عباس انه سئل على عبد المولى بالفقر شوقا الى

دعا به وقال صل على الفقراء على الاغنياء كفضل الله على خلقه ووصف خوضه
ثم قال اول وارده فقرا المسكين وقال صل على الخلق الى الله الفقراء لان الله
الخلق اليه الاغنياء ابتلاهم بالفقر وقال كتب الله لوسخا اذا رايت غنى
مقبلا فقل ذنب عجلت عقوبته واذا رايت الفقرا مقبلا فقل مرحبا بشعار الصالحين
وقال صل على اياكم وجماعتهم الموقر قالوا ومن الموقر قال الاغنياء وقال صل
من اجني فاذرقة الكفاية والعفاف ومن اجنني فاكثر ماله وولده وقال صل
المؤمن العفيا عظم عند الله من سبع سموات وسبع ارضين واللاية واللبا والوما
فيها وقال الله تعالى من مات ولم يترك دينارا ولا درهما لم يدخل الجنة اغنى منه
الفقر والافشار صبرنا كسر ويرا با ما صبر به وهر با ما صبريت جسد
اريشان بر كبر كيا عت كه ايشان چشم رفايت ما بر كيرد كيا عت فرو ييارا
ميان تو انكران و درويشان تو انكرام دار خدايت و خدای عز وجل و ام دار
درویشان تو انكران از دويت درم پنج درم بنده و از پست دينار نيم دينار
از و ام ملك بيرون نياید و خدای عز وجل و ام دار درويشان كه اندر قيامت كويد
ماز و بيتا دنيا عتكم لاجل هو اكتم على لكن ان خواستم كه هر كه انجا بود انجا بود بوعلى
دقاق رحمة الله عليه گفت فرما تو انكران با درويش اندر مقام سول پيای كنند و
با هر دو خطاب كنند كويد با تو انكران كه در بيا مالت با درويش كويد چون لذائذ خات
تو انكران با درويشان ملجا كنند بدعا بوقت محنت همچنان كه رعيت با ملك قول

كند بخوان ملك و درويشان بر درگاه خواص ملائكه كه بخالرك رسد و درويش
تمنى كند غنا جنانك بود رفقارى كويد يا قس الاغنياء زمان يمتون انهم
بمنزلتنا ولا يا قس علينا زمان تمنى ان كون بمنزلتهم درويشان فرما از پيش تو انكران
به با صد سال اندر بهشت شوند تا كه لعنم يدخل نقر ابنى الجنة قبل الاغنياء بنصف
يوم و هو خصاله سنة خدای عز وجل كويد با درويشان مدق تو انكران دنيا يافتند
بى ثما ثما نيز نعمت بهشت بوشيد و ايشان تو انكران نعمت بيدار آيد انجا با نعمت
كند و درويش انجا با منم كند فرما تو انكران كويد اندو وقت قط جكنى كويد بال دولت و
ضيا ع دارم درويش كويد خدای دارم نبشته ام از شيخ اسلام كه گفت درويشان
رسول صلح بعام فرستادند كه تو انكران جهان نيز بر بند و انجا نيز بر بند و انجا
و حج تو انكران صدقه خوانند و اداسجد و باطو اعمال خير تو انكران در فاحشنا
چون رسول ايشان زد ليلى بجا بر آمد صلى الله عليه وسلم كنت مرجيا لك و بهم جئت
من قوم يحبهم الله و رحمهم سوله لما ذا جئت ففضل عليه انقصص رسول صلح
گفت درويشان بگوئى ثمارا سه چيز است كه ايشان را نيك است و قد يدخل فترا اتمنى
الجنة اخبر و دوم تو انكران حج كند بمال و نعمة و مشقت بود كه پذيرد و بود كه پذيرد
و درويش اندو عز بل بر آرد آهي بكنه كويد اگر ناستطاعت تمام شتى حج بكني از به تعالى
و راجحى پذيرفته اند و جوان اذ ابا كنند سيم درويش كويد سبحان الله و الحمد لله
ولا اله الا الله و الله اكبر و تو انكران هم اين بگويد و هر دردم از بد و شى ده هم

انوار بادرویش را بر نمود درویشان شاد شدند پیش رو تو اکران دعوت
 فرعون و یوحنا آن فرعون و ملا فی الارض و کلا اما الانسان یطغی انرا استغنی
 پیش رو درویشان دو تن است موسی و محمد صلوات الله علیهما و باقی ما از کت
 اتی من خیر فیکر الله امی سکیا و استی مسکنا اند خیر است که رسول صلعم گفت ای
 اعلیای من الله تعالی این دلیل کند که تو انکری حاصل از درویشی که صدقه بورت
 درویش نهاد قصد درویشی کرد از مال چیزی همی بگزیند و آن درویش که آن صدقه
 فاستاد قصد تو انکری همی کند از جهت دست زین از دست زین بجز که قصد
 درویشی کرده است تا بنده خود را بفقر خداوند خود را بنیاد نداند
 قال رسول الله صلعم من عرف نفسه فقد عرف ربه من عرف نفسه بالعبودية فقد عرف
 ربه بالربوبية من عرف نفسه بالجنان فقد عرف نفسه بالوفا من عرف نفسه بالانوار
 فقد عرف ربه بالبقاء من عرف نفسه بالزوال فقد عرف ربه بالکمال من عرف نفسه
 بالذنوب فقد عرف ربه بغفران الذنوب من عرف نفسه بالعیوب فقد عرف ربه
 بسلام العیوب من عرف نفسه بالکفایة عرف ربه بالکفایة من عرف نفسه بالعداوة
 عرف ربه بالولاية من عرف نفسه بالجنایة عرف ربه بالعبایة من عرف ربه
 بالذل عرف ربه بالهزة من عرف نفسه بالانواء عرف ربه بالهدایة من عرف نفسه
 بالقطان عرف ربه بالاحسان **تالیفات** یا درویشان پس بناید که پس نماید
 یا تو اکران پس بناید که پس نماید رسول صلعم از درویشی جان بود که عایشه

روایت کند و فراموش نماید او را علی بن ابی طالب شهر و شهر و ما را اینا و دیگر خبر
 عایشه رضی الله عنها که با رسول صلعم همی خورد یک پاره کوفته داشتند گفت من از وی
 همی شنیدم و وی از من همی شنید گفتند پیرا غی فرما گفتی گفت تو کان دهی لا کلنا
 اکران داشتی خوردی موسی صلوات الله علیه هفت روز هیچ چیز نخورد و بنیاید
 از درویشی و آن عز و رفعت همی دید موسی گفت ای پسران ابله خواهی ابد لکم تو انکری فرعون
 یا دعوی خدای سوی تو نم و درویشی تو با نوره با سوری و غنیم کننا یا رب لا یدر
 درویشی خوش بود چون قناعت هر کسی کسی بود درویش را جز خدای نبود دوستی وی تو انکری
 درویشانت حال درویشان خوش خواهد بود فردا اندر دار و ارباب ملک جبار از شیخ
 اسلام اسماعیل الصابونی قال قال محمد بن زینة الاسکندرانی رايت احمد بن حنبل في المنام
 وعلى راسه تاج وفي جبهته ععلان من ذهب وهو عيسى البتة فقلت اي شيعة هو قال
 هذه شيعة الخدام في دار السلام فقلت ما فعلك ربك قال غفروا لى
 والبسنى ثعابين وقال هذا بقول القرآن كلام الله غير مخلوق قلنا ما حال عبد الله
 المراق قال في غمرة من نور ونيار به الى الملك انفقوا فقلت فما حال بشرى قال قال في
 بح ومن مثل بشرى نصب له ما يده في الجنة والجليل يقبل عليه ويقبل كل ما ينم كل واشرب
 يا من لم يشرب قلت فما حال اسفين الثوري قال رايت في الجنة وقد اعطى جناحا
 يطير بها من شجرة الخمرة ويقول الحمد الذي ذهب عنا الحزن الحمد الذي صدقنا ومن
 مر جند بن هزدارم من جز تو کسی که ندارم یا چاره کار تو سازی می چاره و چاره ندارم

بار بنظر بکتابم . من وضع بجز نظر عدم . **جلس قومه امامان و انوار**
نیت الحیرة الدنيا و الباقیات الصالحات چرند رت ثواب انفسیر
عبد بن عباس لما و انوار زینة الحیرة الدنيا فلا یبقی و الباقیات الصالحات یعنی
تسلات الحسن بن زبیه و الباقیات الصالحات سبحان الله و الحمد لله و لا اله الا الله
والله اکبر چرند رت ثواب و غیر ملا و غیر المأداة من اعمالهم الصلوة و الباقیات
الصالحات ثواب الطاعات لان الطاعة عرض و الباقیات الثوابات
الاعمال الخاصة الخاصة و قيل الباقیات الصالحات سبحان الله و الحمد لله و لا اله الا
الله والله اکبر و فی الخبر من قالها مخلصا یكون له من الثواب بعدد سبع مائتین
و السنین و تهللهم و کبریم **الحسن بن علی** قال هذه الکلمات ثمانية
قر التوراة و الانجیل و الزبور و الفرقان و اعطى الله ثواب ما یخیر فی و قال صلعم
فی کلمات لا یمان فی رسول الله و کتب فیها یمان الملائكة الاربعة یعنی جبریل و
میکائیل و اسرافیل و عزرائیل و قال یوحنا بنیه عند موتہ علیکم هذه الکلمات فان بها
قامت السموات و الارضون و قال رسول الله صلعم هذه الکلمات خیر من عشرين رقاب عینها
و عشرينات یخیرها و غیر من این قر یعمل علیها فی سبیل الله و قيل الباقیات الصالحات
الانسان و قال صلعم من کان ثلاثین و ثلثا کان من الجنة و قال صلعم بركة النساء
بالبنات و مع البنات بركة و غیر من این کلمات اندر خبر است که کسی زیاده بکرم صدق
بر کسی دعوی کرد و هر دو این مدعی علیه است اختلافه و رسول الله مرا این مالدی میگوید

داد شفاعت کن تا جگر دزد و مهلت دهد که مرا باری اندر است زار اندر رسد
من بن حق وی را بدم آن مدعی گفت و رایج را بانداز نیست بگو بر صدق گفت می گوید هیچ بار
اندر راه ندادی گفت یا رسول الله عیال من بار دارا کرد خیزی یمان و ام بدم بگو بر صدق
رضی الله عنه گفت از کجا می گوئی گفت از رسول خدا شنیدم هر کس را می بود چون دختری بد
ویران و ام زارده شود و یا دومی بود آن اند و بیشتر و یا در پیش بود تو آنکه دایره بود
الصدیق رضی الله عنه کسی گفت شود و و غلام درم بیار یاورد فرمودی داد گفت و ام و ام و
و این هزار دیگر بکار دین من بن جبار رسول صلعم شنیده بودم زیاد بد است بودم تو یا یاد
دادی این سیم ترا دی که عمر درم فالزان و ام خوا دادی گفت قبول کردم از جوشان و
لیکن و او در کار تو کردم من نیز از جبار رسول صلعم شنیده بودم زیاد بد بود یا دادی
و ام کرارده شد و دو هزار درم اندر درم تو آنکه شد با خانه شد بقضا ایزد
ویرا و خیزی آمد بود و دی خوش شد گفت صدق رسول الله فیما قال عمر جبر رسول است همه
راست بودم و ام کرارده شد و هم تو آنکه شدم و فی حدیث عن و حسین بنیه ان قال قال ائیم
لا یلیس ما انت صانع بائنه محمد قال ادعهم الی دنیا حتی ینزلوا دنیا اشرع عندهم من شهادة
ان لا اله الا الله و قال اندر من نظر فی قضا و بستان او غیر و سخت من عظمه ما
استحسن قبل لیکن از این ما جمع ما لا کثیرا فقال اهل مد الحیرة علی قدر لما یقبل لا قال فلم
یصنع شیئا **الثک و الاشارة** بدانکه از الله ایجهار بیارات آسمان بیارات
زمین بیارات است بیارات دعارف بیارات آسمان بیارات و اندر دنیا

برد چون از پیش واسطه بود روزی نیز بواسطه بود و قبل از آنکه بگویند که آن
 فی سبیلها کما جعل جنت بعض لایسای من کلهم ای که بخاری یاد شاه ریخ بندگان ضایع نکند
 بیخ من از ریخ دست بیخ عطا داد فلما عطا دست بهم دست ریخ کرد بکشتن اضم
 بخدمت جناب اکبر علیه السلام ای بر جعون از بهر مادت ریخ کرد ریخ آن دست ضایع
 کنیم از دست داخل شد و ایم خدا بر حق من لایسای من کلهم ای که بگویند که آن
 اند و دست چهار مرغ کشته و خنک کرده زنده گردانیم تا بدانی که مایع کس ضایع کنیم دم
 یامون دست ریخ کردی بر روی خون از روی اندک و کی تا حرکت دست تو ضایع کنیم
 آن دست را خلقی بهم داخل کردی جنت خرج بیضا من عزیز تو ایة آخری دست
 خلعت ضیا و ایم تا بدانی که مایع کس ضایع کنیم یاد او دست ریخ کردی شک اندک و
 جزئی انداختی و لئلا له الحدید من آهن بدست تو نرم گردانیدم تا بدانی که مایع کس ضایع
 کنیم و یا محمد دست ریخ کردی شقی دیک روز بد بشرکان انداختی و ما ریش از دست
 و لکن الله رمی من ریخ حرکت آن ضایع کنیم از بیخ اکثرت تو اند از آن بیخ چند آب
 گشاده کردم تا بندگان خلق از آن بخورند تا بدانی که ریخ کس ضایع کنیم همچنین ایام
 ریخ را داشتی دست بد عابر من بد داشتی من ریخ آن دست ضایع کنیم و همزی لایک بحدع
 القله خلقی بهم درخت بچنان از بنا تر بارانیم تا بدانی که من ریخ کس ضایع
 کنیم یامون تو نیز بقرع غری که طاعت آن عضو را خلقی هم فرو کردی سلام
 تو لایسای من ریخم ز بار او و الله الله الذی صدقنا وعده و اوژنا الارض

دست را او کتایم سینه پای را تم نخو آذین تنوا در او قیام نضر و سرور
 چشم را وجع یومند اضرة ان ربها ناطرة انکت و الاثاراته
 الا شاه العبد الله اذا مغانی دوازده چیز بوده است اندک عالم که مثل آن بوده
 بسای و نسبی و سفری و دعوی امیری و سواری و بیعی و حالی و درختی و مرکبی
 و دعوی و مذهبی و روزی و ضیافتی فاما بنای بوده است اندک عالم که چنان
 بنوده است و بنود آن تعب است اشرا حلیل شاکر را سمیع مهندس جبریل آن
 خدای جلیل و اما نسبی نسبت یوسف یوسف صدیق الله بن یعقوب بن اسرئیل الله بن
 اسحق و بیچ الله ابن ابرهیم خلیل الله و اما سفری عزیزی و جبریل او رسول خیر و المرح
 طبار الوجود طبار و اما دعوی طایفه از هر امانا علی مرتضی خسر و محمد مصطفی شاکر
 درخت طوبی و خطبه کننده و دهنده خدا و اما امیری جوزی و یوسف صدیق امیر صاحب القاد
 و وزیر عمر سید الامراء و یوم عثمان صاحب الانوار و مشیر علی یار الکمار و سید امیر بابر
 و انصاف و اما سواری و محمد خنار مستور برق راهور جبریل و کابره از سبایل غاشیه
 حدیث حدیث بنده کار و اما بیعی بیچ الله اشتری من المؤمنین دلاله محمد خنار جبریل
 سوار و مختار بنده که کار خریدار ملک جبار با جنة و او برام دبیر و اما حال
 غار و در دل و در پرورش تن و در کوشش زبان و در خواست محبة در جوشش عارف و در
 مولی و در بخشش و اما درخت درخت معرفت شاخ هدایت و آب غیاب و برکت و درخت
 لغا و رویت و اما مرکبی مرکب سیه سالار محمد سید البشر و از دست راست یکر و عمر و در دست

ارواحهم فقلت بداركاد ورحمت وسعته شاد كرداد بنفسه ومنته
مجلس في فضل وضع القسط يوم القيمة قال
 رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان الله حاسبنا بيومنا واصحح وسلم عليه كل نبي ذكر اسمه في يوم
 القيمة ومن قال الله عليه وسلم ان الله حاسبنا بيومنا واصحح وسلم عليه كل نبي ذكر اسمه في يوم
 ثواب المجاهدين قال صلى الله عليه وسلم ان الله حاسبنا بيومنا واصحح وسلم عليه كل نبي ذكر اسمه في يوم
 في قوله ونضع الموازين القسط يوم القيمة قال صلى الله عليه وسلم ان الله حاسبنا بيومنا واصحح وسلم عليه كل نبي ذكر اسمه في يوم
 لها كتمان ويزان لا يوزن فيها غير الحسنات والنسيات فلا تظلم نفس شيئا يعني لا ينقص
 من ثواب احد ولا يزداد على عقاب احد وكان مشغول حبه من خردك اثنا بها وكفى بنا
 حاسبين خافين بالذين يحيون المجلس علم ان الميزان حق والعدل حليم قد الله تع وضع
 الموازين القسط يوم القيمة فمن نعلت موازينه واما من خفت موازينه واما من ثقلت
 موازينه والجيزاروى عن النبي صلى الله عليه وسلم رواه ابو هريرة ان رسول الله صلى الله عليه وسلم قد كلنا
 جبينان والرحمن خفيفان على اللسان ثقلنا على الميزان سجاد الله ومحمد سبحانه الله
 العظيم ومحمد وعن ابو هريرة ان النبي صلى الله عليه وسلم قال لا تسبح نصف الميزان واليكبر يلا الموت
 ولا ارض ولا اله الا الله ليس وزنها ستر ولا حجاب حتى يصل الى ربها ومن سجدن ابو ذر
 عن رسول الله صلى الله عليه وسلم انه قال اجمع احكامكم في كل صلاة عشرة اربع وعشرين
 فذلك في خمس صلوات مائة وخمسون باللسان واثني وخمسون في الميزان واذ اوى
 الى فراشه كبر ربعا وثلاثين وحده خمسا وثلاثين وتسع وثلاثا وثلاثين فذلك مائة باللسان

٢٥٢

والف في الميزان ثم قال انكم ميل في يومه وليسته الف وخمسة مائة ومن في الدرداء
 عن النبي صلى الله عليه وسلم قال ما من عمل نفل ولا نية من حسن خلق ولا بدى من عبيد الله الا ان الله يبدك
 المخلوق الحسن درجة الصوم والصلاة وعن ابى حفص الخزاز قال قال ابي القاسم الربيع في القيمة
 عند الذين يقولون عبدى من ما علمت من الطاعات فاسكت فيقول عبدى ما علمت من الطاعات فاقول
 يا رب لا شيء منى من الطاعات انما علمت الحسنات ليس لى الا انت كنت لى في الدنيا وانت في
 العقبى فكذلك في الدارين انت فاصنع وما شئت وفي الحديث ان القدر دخل على شقيق
 فقال له حيث ايتك جامع فيه اربعة الاف حديث فقال له شقيق وجامع فيه اربع ارب
 من كتاب الله شغلنى عن كل حديث فلا حاجة لى وجامع فقال له فيان لى لى هان
 جامعك فقال في جامعى قول الله تعالى احسبنا انما خلقناكم عبداً وانا لى على موقفك ملك
 الموت الذى وكلكم ثم الىكم ترجعون **وقال** فاما من اذ كتابه بميمه فوفى بحساب
 حسبا **قيل** **والله** **قوله** فاما من ثقلت موازينه فهو في عيشة راضية فبى جاء
 ثديا وقال كنت نخلجا الى معلم مثلك وفي الخبر قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ان العبد ينظر في
 الصلوة الى الميت وشماله فيقول الله تع انظر الى احد خيرك متى فلو انفتحت اياما وانما
 فيصير بالوجه كاثوب الخلق روى ابو هريرة عن النبي صلى الله عليه وسلم قال من كان يؤمن بالله واليوم
 الآخر فليؤدب جاره وقال من كان يؤمن بالله واليوم الآخر فليكرم ضيفه ومن كان يؤمن
 بالله واليوم الآخر فليقل خيرا وليصمت ومن التمر من اس عبيد قال قلت يا رسول الله
 اين اهلكت قال على امرط قال فكم اجدك عند امرط قال فاطلني عند الميزان قال

والف

فان لم يجدك عند ائزان قال فاطلني عند الحوض فاني لا اخطي في هذه الثلاثة وكان
 في طاه صلح القهقهه لا تحزنا يوم القيمة ولا تنفصنا يوم تنجلي السرى موضع ائزان واما علم
 انما ائزان لما كفتان س لفة نعر السما والارض وطول انشا هين من المشرق الى
 المغرب وخططها من نور انعرش دوحها اربعة ملائكة جبريل وميكائيل واسرافيل وعزرائيل
 جبريل يكتب من نجادن هالك وميكائيل يقيم لفة واسرافيل يرفع الميزان وعزرائيل
 يسلع الاعمال كلها وقد كعبا لاجبار رسول داود فقال يا رب ائزان فارة فاداهي
 بينا المشرق والمغرب فقال يا رب كيف قد عبيد ان يلاها قال اما تعلم يا رب
 انما اذا رزيت عن عبد ملائكة بصفة الملك والاشكال خاتم امم كرميد
 چهارچهر چهار جای روانه جواب کور روانه و راحت مراد روانه و قدر ناز و روانه و رزوی
 بهشت روانه زنجار در بیت قیوم گفت ما احسن وجهک یوسف گفت حس وجهی بود
 بكون مد النور والحداب والميزان يا زليخا روى من يكو اوز وقت باشد که از عرض و راز و
 و شما کام بگذرم داود طاهر از راز و حقیقه بوده است شبی بام خویش هم خوانده
 ونضع الموازين لقيط يوم القيمة صاحب وجد شد بهوش شد از بام بلری هسایه افتا
 گفتند و زدست پشتر سلطان برید چون و یاریدید سلطان گفت سید زمانه خوش
 فلتی سبیه یا هذا جرات از شنیدن این هیچ پندار نیست پنداری دل بوده است یا
 سیه شده است القبله فاقی لایا فاذا غصی اهلها دلایین نیست و کندی
 تن است ده تن اندر ساری میرد در ساری کند چون که خدا میرد در ساری کند

اگر هفت اندام میرد که طاعت کند فردا روی سیه کند کن اگر دهم فردا روی سیه
 بود اندک حکایت که در پیش خواست که ان بعد او بصره شود بکشتی بکشتی ان گفت مرا
 اندرین بستی نشان گفت این بستی مرا نیست ان شیخ است که را میخواندند و خواجه گفت و یا
 اندر نشان که را میخواندند و یا اندر نشان که را میخواندند چون وقت خوردن بود بطعام خواندند و خواجه
 و یا الفلاح که در اشد طعام بخورد و یکی نیکو داشت ما را شراب آرد و یاورد و یا بر خاست گفت
 تربتین و بخور بشت گفت غنیا چیزی بر روی گرفت گفت که فایان در پیش گفت هیچ
 چیزی دانی که بر روی گفت دانه گفت بر روی وی بخواند بسم الله الرحمن الرحیم قل متاع الدنیا
 قليل ان خوام قدح بیداخت و خوش شد گفت چیزی دیگر بخواند و قل الحق من ربکم
 فمن شاق فليدمن ومن شاء فليکفر خوام ان عود بشت گفت چیزی دیگر بخواند
 ونضع الموازين لقيط يوم القيمة خواجه از هوش بلند گفت چیزی دیگر بخواند
 قل اعماری ائذین من فوق اعلی انفسهم لا تقنطروا من ربنا الله خزینة خواجه بر آن کبیر
 چهل روز بزیست و هر شبی این آیت هم میخواندی شبی هم خواند اضطرت و مات اهل
 اشارت گفته اند هر که خواهد که راز وی و کاران بود باید که بخویشد و راز و بسجد
 الا و الکتاب والسنه والثانی العقل والحکمة یکدیگره میزان عقل و حفظ است و دیگر
 به فهمت و رسته میزان فکر است و عمود راز و جدا در طاعت است و زیاده راز و
 صحت ارادت است و سختی آن حکمت است هر که اعمال خویش بدین دو راز و بسجد امید
 دهد بوی که اندر قیامت راز وی و کاران بود الاعداد ونضع الموازين لقيط

بیاورید عبادت را روزی دهم عنایت را بمیرانم اظهار قدرت را در دستان فرستم
 لطافت را رسول فرستم اجابت را بر انکیزانم قیامت را جلوه کنم کرامت را شمار کنم به
 تسبیح محاسبی را عمل بسجده اظهار هیت داناچ برهنم ملائکه را بمحضه بستم شفا
 نامه فرادست دهم قزاق را عقوبت جنایت را بهشت رسانم ولایت را حجاب بر دارم
 دیدار رویت را **نوع آخر** بیاورید تا نشانی روزی هم تا فریبی بیاوریم تا بدینی
 را بیکریم تا اعنای پی آمده دهم تا جفا پی را در بسجده تا عطا پی به بهشت آرم تا رضا
 پی حجاب بر دارم تا طریقی **نوع آخر** اندین جهان و اندران جهان دیدار است
 لا ارحم للعلین دون لقاء الله خواهه ما طلعت الشمس ولا غربت الاوقات منی فلیکن
 و تسامی و لا یحلت الیوم احادهم الاوقات حدیثی بین خلاصی
 و لا هممت بشری بالما من عطیش الاوقات حیا لانیك فی انکاس **الباب**
 قال الله قل هل تنسکون الاخسرنا عمالا بدانکه کرد و همان بنسخت اگر و هر باشد که
 کردار ایشان بنسخت که را شک کنند قال الله قل فلا یقیم لیسوم الیمه و زمان که باشد
 انکس و روزگار خویش در شغل دنیا کرده باشد تفسیر آیه باید گفت قل هل تنسکون الا
 عمالا الذین ضل سبیلهم فلیسوا بالذین هم یحبون انهم یحبون ضلوا و لیک الذین
 کفر و آیات ربهم و لقائهم فلیسوا بالذین هم یحبون انهم یحبون ضلوا و لیک الذین
 الحق انید صلیح که مروی نزد رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم و گفتن آن عباد را یونزدنی و یخوونی
 فاضربهم و اخرهم و انتم هم فلیکون حال منکم فقال رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم یونزانی و یخوونی

هم يوم القيمة روز قیامت ترا و ایشان را حاضر کنند اگر عقوبت تو بیش بود از گناه ایشان
 را و ایشان از تو بشناخند و اگر گناه ایشان پیش بود خدای عز و جل ترا قرب دهد
 فلیکن ذلک الرجل فقال رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم ما لهذا الرجل اما سمع قول الله تعالی و نضع للمؤمنین
 القسط لیوم القيمة فلا تطلم نفس شیئا و ان کان مثقال حبة من خردل فقال ذلک الرجل
 اشهد بارسول الله انهم انرا که در قصاص قیامت طاقت ندارم عباد الله
 مبارک گوید از روی مراند دنیا سه چیز است یک نفع آن که بخورم که کسی بدین منت
 نهند و اندر قیامت از پس من بدین نفع خصمی از پس من نه هم آید دوم دوستی که می بیند
 بر من نباشد فام بگوید سیم آنکه یک عمل من اندر قیامت قبول کند چون یک قول کرد
 هیچ کس نکند هر که فراموش شود فرشته فرستد اهرمه گناه از گردن وی ببرد چون
 سلام باز دهد فرشته گوید اگر گناه برگردن وی نه حق جل جلاله گوید فاین الکرم مروی
 نازی ببرد کسی و یا گفت نقد بگاه و زادی گفت اما قدریم جنات اند خورند
 و پوشیدن کمترین و بدترین قناعت کنی اندر طاعت کردن به بدترین قناعت کنی طاعت
 نیکی را اندر تراز و کران بود **ارضیت ان یکر و ذمک ما کلا و ذمک مع الذین**
 حل الدامع و الدماء **عجزها** قال ذی الدانجا و ذی الدانجا و کان ذی الدانجا و احبا
 و کل دین فی الخیار فضاء قال لایحک فافطر ما ذری قال لیرم ففطر العدة فخرآ
 خدای عز و جل ما را از خواب غفلت بیدار کرد و رحمت شاد گناه بفضل و مشه
مجلس فقهی و علمی و ادبی در روز جمعه و احسان تفسیر قال عبد الله بن عباس

عشر

اعتق من ایدی الجبارة کما اعتق من ايجاز معنا لفتح وقح الاکبر ومعنی ايضا
من الخيال واجوج وما جوج معنع وکین کلم بقصدون علی غایت الله تعالی
یعنی البیت من ایدیم وقیل الدعاء اربعة الخليل داغ ای بیت الخیر و الحب
داغ ای التوحید والملة والنور داغ ای العبادة واخذت وایة داغ ای القصة
والرحمة خراخند جملهاست ابرهیم خراخند ایت حرام ومحمد خراخند وتوحید و
اسلام ومودر داعیت با حدیث ربنا لامام ومولای داعیت با ساری سلام فی
مودة الخلیل واذن فی الناس الخ و فی دعوة الخیر داغ ای سبیل ربنا الحکمة و
الموعظة الحسنة و فی دعوة المؤمن و فی احسن قولی من دعا الى الله والله يدعو
الى دار السلام یدعوه یعرفکم من ذنوبکم وقال فی عهده الایة یا توب رجلا و علی
کل ضایر اولی پاد کا زیاد کت آنکه سوار از اجواب داده اند از بهر آن
یاد کت که پادگان درویشان باشند و سواران توانگران باشند
فقدم بالذکر لفتقر علی الاغنیاء فان قیل الفقیه طغیانی والغنی مدعو
قلنا المصیف اذا کان کرمیا کرمیا نه الی المصیف اکثر منه الی الضیف وستة
پادشاه جل جلاله نیست که هر جا که چیزی یاد کرد مذکر ضعیف را پیش دارد الا وری
ان الله تعالی قال فمهم طامه نفسه ومنهم فمهم منهم سلب الخیر باذن الله
قدم الظالم علی المقصد و تسابق لکرمه و ایضا قالنا لیس یزین المأبدور الخالد
الآخر قدم التائب علی العابد والمأمور والتاسع والرابع والتاسع لکرمه

و ایضا قال یسب لکرمه انما و یسب لکرمه انما و یسب لکرمه انما و یسب لکرمه انما و یسب لکرمه انما
فقد اخرجنا قدم الاجل علی الارب لفصله و کرمه از بهر آنکه مطیع قوی و یسب لکرمه
بر طاعت عامی ضعیف دل بود خواست که دل ایشان خوش کند فقد هم فی الذکر جانا
روز قیامت مصلی تکبیر صلوته کند از بهشت شود صلا تم تکبیر بر صوم کند از بهشت
شود غازی تکبیر بر غز کند عالم بر علم زاهد بر همد عامی غلیظ باد پادشاه
جل جلاله گوید اگر مطیع تکبیر طاعت کرد اندر آمد یا عامی نون تکبیر بر حمت کرد
ادملوها سلام این ذلک یوم الخلود اخلافا و نه انما استطاعت چه بود
بعضی گویند ربنا لکرمه و بعضی خداوندان قلوب گویند بر همت بود اندر شریعت بر مال
بود و قوت و اندر حقیقت بر همت بود اندر حکایت که و فی حاج الخیر
مخرج شدند بیطام رسیدند بایزید زیارت کردند که گفتند زیارة ابریم و فعل خما
اندر زد یکدیگر و ندکی گفت حاجیان خراسان راه و ادهید بوی رسید
یک نفره بنده گفت چنین بگوی سلطان خراسان راه و ادهید گفتند ایها الشیخ
حاجیان را چرا سلطان خراخند گفت اگر سفله نبود ندی مال و اتمها ندی حاج
واجب نشدی هم چنانکه بوی بوی زید را گفت ای شیخ زکوة از دویست درم چند
باید داد گفت زکوة تو یا زکوة من انک گفت ای شیخ زکوة بر دویست گفت بوی زکوة
شرعی است و زکوة حقیقی است زکوة شرعی از دویست درم پنج درم و زکوة
حقیقی از دویست درم دویست و پنج درم خالد و شان چنین بود و هجده

شیخ یوسف بولنیقیت حج کرد بخزان رسید و حاجی بجام نزد یک شیخ ابو الحسن
خرقانی و برادرش که در مسجود مقام کرده گفت بروم که نیت سفر دارم شیخ بولحسن
گفت یا سعید چرا چنان نباشی که کعبه زد و گوی و طواف کند و یحیی
بولحسن گفت چنین تواند بود گفت بی بود محملی زیا کمید نیت اقامت کرد و نیت سفر
نقصر کرد و نزد یکدیگر می بود روزی در بستان بر سفره طعام هم خوردند و شیخ
بولحسن بر سر ایشان ایستاده بود و نرم فرمایا یوسفید گفت یا سعید و این کروی پس
تکبیرت عین کعبه دید بر سر شیخ ابوخرقانی ایستاده کرد و سر وی طواف همی کرد از
حال بدخواست که با کسی کند که شیخ و برادران حال اظهار کرد که از شرط طعنه انبیا
اظهار برت و از شرط کلمات و یا کلمات کلامات یا خدا حال چنین است
فتشای مابین قوم و قوم یزید و زبیر و ابی سخرام و قوم یزید و ابی سخرام قال الله
تعالی و اذن فی الناس بالحق انزل رجالا بدلتک که اذان اندر خوان برده و جمله است
اول اذان عقوبت دوم اذان شریعت سیم اذان نعت چهارم اذان شریعت فاما اذا
عقوبت انت که خدای عزوجل گفت و اذان من الله و رسولی الی الناس یوم الحج الاکبر ان الله
بری من المشرکین و رسولک و اذکر فیہ امیر بکر الصدیق که بفرماید و برانکه ائمه هدی
مشرکان باز دهد و را امیر که و علی رضی الله عنه که آواز بلند بود و هفت آیت از سوره
براه تا بر مشرکان خواند قصه دراز است خوان گفت نکته یاد ما را ندین آیت
مشرکان را گفت ان الله بری من المشرکین مؤمن زهم دین سوره گفت ان الله اشترک

المؤمن یاری چنین عباد کن خدای عزوجل از مشرکان برید و مؤمنان را بخیرید و حق
بیار بود میان این و آن و اذان نیت است خدای عزوجل اندر قصه یوسف یاد کرد
که مؤذن آنها امیر انکم لنا و قون یوسف علیه السلام صاع اندر بار این یابین نهاد
و برادر از امره سم تا بر خند چون یک منزل بر رفتند و برشتند با قوم از بی بیان بشد آنکه
با یقان رسیدند ام اذان گفتار قوم یوسف کما قال الله عزوجل مؤذن آنها امیر انکم لنا و قون
گفت کما روایان ما رواه زید القصة بطولها حق قال الله عزوجل فبا و عیهم قبل و عا و احیه
ثم استخرجها من وطأ احیه آنکه یوسف را بری کرد از همه عیوب گفت که گفتار یوسف
ما فرمودم یوسف را که چنین کن **نکته** چون صاع اندر بار وی نهاد بود باز یافت و را
با خدا برد از خواص خویش کرد و این یابین نعت و از احتیاط همچنین روز قیامت یاد کرد
ان معرفت که اندر دل تو نهاد ما است اندر دل بود تو نیز بهشت و نعمت یابی و عطا و خلعت الهی
و بیدار و رویت یابی **سم** اذان نعت قال الله فاذن مؤذن بینهم انعتاق الله علی الطالین
فاما از اول نعت بود اندر قیامت نصره بود و ما انقستم من نصرته و اوند که من ذر فاقه
یعلو و ما الطالین من انصار ربنا المن من تدخل انما فقد اخبرته و ما الطالین من انصار
همی گوید من فاما از یاری کنم زیرا که حظ ایشان گشته بود نصره تا نعت الله علی انصار
و مؤمنان را نعت بود و کان حقاً علینا نصر المؤمنین النصر ملنا و الذین آمنوا و الحیوة الدنیا
و یوم یقوم الامتداد **جمله** اذان شد نعت و اذن فی الناس بالحق حج کبی است از ارکان
شریعت دارکان شریعت پنج است الاسلام و الصلوة و الزکوة و الحج و عمره و الاشیع

اسلام را که است سلامت و امن نهادن قال الله قلوا انزلنا اينا وما انزلنا اليهم
والتبلي واسحق ويعقوب والاسباط وما اوتى موسى وعيسى وما اوتى البشرون من ربهم
لا نفرق بين احد منهم ونحن اسلمون اسلام اين بود و عرض كرد اين كويد فقط هدى لا
 طريق الاسلام واعندى اليه اراستكم و كرامت صلوة اذ غاب شمس نهاده و اتم الصلوة
 طرقة التبارك و الزكوات التي انزلنا من السماء نماز كن كه نماز هسه حصيت از
 سوره زبده از كتاب مكر كرد و ديوان از كتاب مظهر كند و كرامت روزه حجة نهاد
 قال صلصم نسوم حجة من التبارك و كرامت زكوة طهارة نهاد خدمت اولي حمة صدقة
 تطهرهم و تزكيتهم بها و كرامت حج نفيلت نهاد كات صلصم افضل الاعمال الثلاثة
 ايمان لا شتيه و عز و لا غول فيه و حج سرور **فانما** روزي عبد الرحمن بن سابط
 من بني سلم من مات ولم حج حجة الاسلام ولم ينفذ حاجته فاهز او مرض حاسي
 او سلطان جابر فليمت على حال شاء ان شاء يهوديا او نصرانيا و روتمايت
 رضي الله عنهما ان رسول الله صلصم قال من خرج في حجة او عرفة لم يرد ولم يمت
 و قيل له ادخل الجنة و عن ابن مالك رضي الله عنه قال قال رجل لرسول الله من ترك الحج فقد كفر
 فقال لا ولكن من كفر بالحج فقد كفر و عن ابن عباس انه قال قال رسول الله صلصم ان الله تعالى
 ينزل في كل يوم وليا مائة و عشرون رحمة مستون منها ثلثا ينفق و اربعون منها للفقير
 و عشرون منها للناظرين و قال النبي صلصم عليه و سلم من مات ولم يحج لم يحضر الدلائل
 جنازة و قال صلصم من زار قبري حلت له شفاعة و من زار شاكما نماز ارجيا **قلت و**

والمشاهدات به انك ادخج بحج جبر بود كه آن حج فعل ديوانگان بود بدو نشو صفا
 مرو و انك كند تبليبه و سكا نازد و جامه دوخته بكنند محرم شوند و اخر چيند
 و سوخ از تن پاك كنند و اين هرج و مرج فعل بخاين بود و ديوانه هم اين كند اشاره اذ بر آيت
 چنانك موقلم از ديوانگان گرفته است همچنين علم از حاجيان گرفته تا بر نشان خاصي مي
 قال الله عليه آيات بينات اين آيات بينات چه بود **قلت** گفته اند كه اين آيات
 سكه اند و مي بيزازند و انداخته اند بادي كه آنها كوهها استي از سكه آنها حج سكايد
 چرا هر سكه حاجي بيزازد و فرشته بر كيرد تا فرما اذ ترا زوي وى هفت تا را از سكه آيات بينا
قلت انك آب زمزم خود اهل مكة را كفايت بود چون حجاج عالم آنها حاضر شوند باهل مكة
 از آن آب بخورند و جامه بدان آب بشویند و چاه پر آب بود پادشاه جل جلاله هسه
 آنها عالم را بسلام چاه زمزم فرستد تا از آب پر شود از وقت حاج آيات بينات **قلت**
 اهل مكة اذ مسجد حرام شونده وقت حاج انداز مسجد كنجند چون حاجيان شام و حجاز
 و يمن و خراسان و عراق و اطراف عالم آنها حاضر شوند و انداز شوند كي آنها شوند و كي آنها
 چرا هسه مسجد ها عالم را از وقت حج خدای تعالی بسلام مسجد حرام فرستد تا حاجيان را
 جای بود و از آن في التماس الحج **قلت** خدای عز و جل مومنان را و امان داده است كي
 ترجيد و دم حج قال رسول الله صلصم سمع جبريل قال سمعت الله تعالى يقول لا اله الا الله حصني
 فمن قال لا اله الا الله دخل حصني ومن دخل حصني من عندي و هر كه لا اله الا الله
 بگفتن اين شد و اندر حصار خدای عز و جل شد همچنين قال الله تع و من دخله كان آمنا

كان عليه السلام من
 احد طيبيين بنى بني قيس
 بن كلاب
 كان من اهل مكة
 قبل الهجرة
 كان من اهل مكة
 قبل الهجرة

هزج آند و اندر خدا ز بلا این شدید یعنی من خطه مؤمنان کار آستانم عذابا الله قال
 و سمعت الاستاذ ابا علي الدقاق انه قال يا شاه كويد يا ملايكي انظر الى وفدي بهميم
 ايضا زبانه من خواند چنین همی آید و در آن من بیدار خواهم بود چون آید امروز
 ابرهیم بجانه من کن خواند همی آید و در آن از بادیه بر بلا بکانه فردا کن بیدار خوانم
 همی آید از قیامت و عذابا الله هندا مع الخلیل فكيف دعوة الجليل

من هذا المصنف سمعت يقول من يكون غيبا يب وهو مغفورا فاة الرجل و جلس على مستقبل
 القبلة عند الحاجة ثم تذكر و تحمل وجهه قليلا و يدبر الله و منه سمعت ان علي بن ابي طالب
 رضي الله عنه رأى النبي صلى الله عليه و آله بن يد رسول الله صلى الله عليه و آله فخرج و اخذ بيده فخره
 فقال هل سبيلي فاني مهول من عظمته أشيا احداهما من وقوع أصوات
 المؤمنين عند اوقات الصلوة و الثاني اذا انفق من الناس و هم على عيال و
 اهله كآلة عليه السلام من انفق درهما على عيال و اولاده فهو افضل من سبعين
 درهما انفق في سبيل الله و الثالث اذا أدى واحد من المسلمين صلوة الفجر ثم مضى
 مستقبل القبلة الى طلوع الشمس **كتاب في عبادتها** باسم الله الرحمن الرحيم
 أرقا من فاعين من غاشر استطاف استطاف خفوف خفوف شفا من ر
 قد راس الله و تبارك اسمه يا طهارة شيوخ الشيخ شيوخ راسه و طهارة القدوس

الحمد لله الذي جعل
 الدنيا دار فتن
 و الآخرة دار قرار
 و جعل في الدنيا
 ما لا يحصى من
 النعمان و في الآخرة
 ما لا يحصى من
 العقاب

الازل لا بد ان الذين يتقوا المؤمنين و المؤمنات ثم لم يتوبوا فاهم عذاب جهنم و الله
 عذاب الخريق و نزل من القرآن ما هو شفا و رحمة للمؤمنين و لا يزيد الظالمين الا خسارا
مجلس في قوله تعالى و اعلم ان الله خلقنا الانسان من طين
 حدثنا الشيخ الامام الاجل الاستاذ في الائمة عياش الائمة شمس التبرية قانع
 البصرة بحكي السيرة المذكورين تاج الفهرين ابو العلا حامد بن ادريس اخا صفي البغاري
 قدس الله روحه و عمره بالآخرة ضربه قال حدثنا الشيخ الامام الاجل الاستاذ
 سيف الملق الحسام الدين ابو المعين ميمون بن محمد الكوفي القتيبي رحمه الله استاذ عن
 عبد الله بن سعد رضي الله عنه قال قال رسول الله صلى الله عليه و آله ان خلق آدم جمع في بطن امه اربعين يوما
 نفقة ثم يكون علقه مثل ذلك ثم يكون مضغته مثل ذلك ثم يبعث الله المني في
 فيكت زرق و علك واجله و تنقي و سعيه و ان احدم يعمل عمل اهل الجنة حتى ما يكون
 بينه و بين الجنة غير ذراع فيسبق عليه الكتاب فيعمل عمل اهل النار فيفقد جنتها و
 ان احدم يعمل عمل اهل النار حتى ما يكون بينه و بين النار غير ذراع فيسبق عليه الكتاب
 فيعمل عمل اهل الجنة فيدخلها قال القتيبي رضي الله عنه مثل القيد الذي يحبس
 الناس من اهل النار مثل المحدثا و المبرورين من سائر اهل فيفسد من آراء بعيد
 من الصلوة و الخراف و قراءة القرآن و حجة الفلاوة و لا يعلم ما لا امره الله الا
 الله عز وجل ثم يراه من آراء لا عنه مجددا المهاراة مستديما ما بينه قاضيا
 حاجته فذلك رضى الفصح من آراء محمد ثم تحدث به من امره و الدرب و سلسل نزل

والدود والاعمال عليه بما يقه عن كثير من الخير وكذلك يرى الجحيم لقول الذي يسلط
 امله ويقض اجله فيموت من ساعتهم كذلك الذئب قد كثرت ذنبه حتى يتوهمه لئلا
 اتين لها لكن ثم يفرقه الله الصلاح فيكون احد السجين بانثقاله من حال الى حال وقد يكون
 متسكبا بالقوى الورع يتوهمه انه من هل الجنة ثم يخرج الى النقص والفساد ويعبر من
 الدنيا والآخرة وذلك كله يعلم الله وفيه كالمساخطين وارضيتهم وعرضهم
 سعد الله عنه انه قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم يوم اجد ثاريا احد مثل فلان وقد اتى الناس
 وما فرهوا س عليه السلام من هو فرس في بصفته فلم يعرفه النبي عليه السلام حتى اطعم الرجل
 بعينه قال هذا رسول الله قال ما انا من ههنا انما رافقت ذلك على السبلين قالوا فاشيا من اهل
 الجنة اذا كان ههنا اهل النار قال انظروا فالذي يقضي يده لا يموت مثل الذي اصاب عليه
 وكان الرجل يشد معه اذا شدة ورجع اذا رجع وينظر باصبعه الى حنجره حتى اذا خرج اذنته
 فلم يبرأ السبل لكونه قد وضع قائمة سيفه بالارض وقد ابنته بين يديه ثم تعامل على
 سيفه حتى خرج من ظهره فاشتد ذلك على السبلين فقالا تبي عليه السلام قال الرجل لرجل اهل
 الجنة الى اخر الخبر فاسئل الله تع خاتمة الخير ونفوذ به من خاتمة السوء والله تعالى اذا
 اذ اراد بعد ما سلم خيرا وقد علم منه اجتنابه الكبار وقد قدمه عليه يفعل برضاه منه
 خيرا بصلاحه عليه حتى يتم له بذلك خير فاعله الدراجات ونجح عنه السيئات قال الله تع
 ان تحبوا كبريا ما تكون عنه اعادنا الله وايامكم من نورا العاقبة اعوذ بالله الشيطان
 الرجيم ثم الحكمة في النفوذ الاستبداد والفرع لا من قابلك من الكواكب لا يدل

عليه الا ياذن كذلك من اراد قراءة القرآن فاما يريد الدخول في المناجاة مع الجيب فيحتاج
 الى طهارة اقل من لانة قد نجس بجنون الكلام والبهتان فيظهر بالنفوذ ثم الله عز وجل حكى
 النفوذ عن الاولياء والانبيا واما ما يذكره ذلك فالروح عليه السلام ربنا في اعوذ لمكان سالكها
 ليس له علم فهو عباد الله خلقين خلقتا لتلازم وخلفتا الزكاة يقول الله يا روح اهد
 بتلازم منا وبركان عليك وقال موسى عليه السلام اعوذ بالله ان اكون من الجاهلين فعلمه حاجتين
 احب اليه غايل واظهر قائله وخرج من كرمه وقال س يوحى عليه السلام معاذ الله ان رقا حسن
 مترا في حين دعته زليخا الى نفسها اعطيه الله خلقين لقوله كذلك نفوذ عنه السوء و
 النجاسة وقال س امرات عمران ام مريم واسمها حنفى في سميتها مريم وانى اعيد لها
 ذلك وذريتها من الشيطان الرجيم فامرهما بذكر امين لقوله متفقهما ربها يقول حسن
 وقالت مريم في اعوذ الرحمن منك فامرهما بذكر الله عز وجل ودفع الله عنها قالا عبد
 قال س محمد عليه السلام وقيل ربنا اعوذ بك من ههنا الى الشياطين واعوذ بك
 ربنا يحضرون فاسلم شيطانه وايمر امر خالقه بسم الله الرحمن الرحيم من طار نفسه عن
 الشهوات وحزن قلبه عند الخلق وذكر الله تع في ملا والملاوات فله الجنة من ثيران
 والدواب والنفوس الجنان والدراجات وفي الاخبار ان الله ملايكه يساجدين والكرام
 يتبعون بحال على الذكر فاذا اوجروها نادى بعضهم بعضا فيخفون بهم الى السماء الدنيا
 فاذا فرغوا صعدوا الى الله عز وجل فيقول لهم وهو اعلم بهم من ان جنتهم فيقولون من
 عند عبادك في الارض يذكرونك ويستجوبونك فيقول الله تع ماذا يسألون قالوا يسألون

لحسنة وعودون من النار فيقولون لا والله ما رأوها فيقولون لا
 راحا تم يقول الله فدا عظيمهم ما سألوا واجرهم ما استجاروا وغفر الله لهم فيقولون يا ربنا
 ان فيهم فلا كان عيرقا لفرقنا فضع الذكر فيقول الله مع هم نعم لا شئ بهم **عليهم السلام**
 اذا كان لا يشق جليل الخلق فيعشق جليل الفاني **والمؤمنين** **الذين هم على الله**
 فقال الاموي اجلس من دبري وجيب من احبي وتنوط النبي عبدي وجدي **عليهم السلام**
 من الائمة عظموا سبع كتاب فاورثهم سبعة تحملهم الله عليه السلام بالجدقة فاورثه
 الائمة حيث لا يحكم بكني ادم وقال بسم الله بحريتها فاورثه النجاة من لغزق واستر
 سيقته على الجودي وقال ارحمهم عليا فلم يحسب الله فاورثه النجاة من لغزق فلما انكروني
 برذا ولاما على ارحمهم وطاعهم عليه السلام لم يجدوا في انشاء الله من اصحابين فاورثه الصبر
 الفداء وفدينا بديع عظيم وقال يوسف عليه السلام رب قمطف لما يفتأ وقال
 موسى عليه السلام لا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم فاورثه حفظ التورية خذها بقوة
 وقال سليمان من سليمان وانه بسم الله الرحمن الرحيم فاورثه تمام الملك فيرجي المؤمن
 اذا اوجب على ان كان بورثه ما اورثه فادنيا والاخرة اخواني اكثر واذا ذكركم
 فاستغفروا من ذنوبكم فانه خلقكم من تلاميهم وخلقوا بالآدم عليه السلام من سلاله
 من طين كما قال الله تعالى وقد خلقنا الانسان من سلاله من طين واراد الانسان آدم
 عليه السلام اذا عصا لقين انسل القين والآن من بين اصابعه وسلاله الرجل
 النطفة تسيل من صلب الرجل وتربى المرأة وقال عليا الحراسان يدور على النطفة

من التراب الذي يدفن فيها وقال خلقه من تراب وقال في موضع آخر
 حواء سنون وقال في موضع آخر من صلصالا كالفخار واد جعلت الارطيا والطين سلاله
 واللاله حاشنون والها المسنون صلصالا كالفخار ومن الصلصال آدم ومن النطفة
 اولاده **الاشارة** خلق الحمار من صلصالا كالفخار واجد للالكية الاخرة الابرار وراح
 له الجنان والقصود والانهار والغواكه والماروتها عن شجرة من الاشجار فلم يحسد
 من اكلها الا الفخار حتى خرج من ابرار الى البوار فكل على خطيئته بالليل و
 النهار والعشي والابكار فرجه الله الملك لفخار فابليه الواحد الفخار فكأنه يقول
 ان نظرت الى آدم فهو من طين وماء وان نظرت اليه من حيث لا شاة فهو من خلقته
 بيدي واجد له ملائكتي وزوجته حواء امي وان نظرت الى الكعبة فهو من حجر
 وان نظرت من حيث التربة فهو مني وموضع حليج عبادي وان نظرت الى محمد صلى الله عليه وسلم فهو
 ابن عبد الله واخير خديجة وان نظرت من حيثنا فهو المصطفى واليمني ورسولنا لوري
 ومن ارى بالاعلى اعلى وان نظرت الى نفسك فانتا النطفة والعلة وان نظرت
 من حيث النسبة فانت عبدي وسنطوري فانت لك ولا جلك وانتك فذلك
 قوله والاربع فاعبدون **الاشارة** خلقه من تراب نطال الاقدام وتقدره الامام
 والحقين لاجية فيه ولا سام خلقت ذوالجلال والاکرام وصورة صورة تميز
 عن وصفه الاقلام والافهام وجعل فيه السمع والبصر والظلم ثم رصفه على عود
 الملك الاكرام عز زكاته الى راسلام فبجان ما راع هذا المقام وكيف لم يخذ

الاعوام **الاول** خلقت الملائكة من نور وخلق من نار وخلق من طين وخلق من ماء
والارض من تراب وخلق من النور والجنة من المروج والنافع من الارض والجنة
من الرضا والنار من السخنة والنور من النور والجنة من الجنة والجنة من الجنة
وادم من التراب كما قال الله تعالى من سلاطين وقوله ثم جعلنا من طينه ذرية
حسين وهو ارحم والجنة ثم خلقنا النطفة اى حوتنا النطفة ايضا طينة
مراة وقوله **فانارة** وهو نبات الله وقال تعالى هو الانسان ويقال ولد
الانسان من الله بعد سنين فضحك فتمى ضحاكا وقد ثبتت شانه وقال
عنه **الاحسن** رضى الله عنه هو طين الروح ويقال ان طين الروح وبقاى عظام النعم
بناخه من طينه ويكنى ان الله يري في النار الحسنات القين الى المقدير ومعنى النار
وام الله على طينه وهو من النار **فانارة** وهو طين قال ابن عباس رضى الله عنه
كان عبد الله بن سعد بن ابى سرح كاتب لوجيك لوجى لوجى لوجى لوجى لوجى لوجى
من خلق الانسان قال الله الحسنات القين من الحسنات القين فقال انى صام
اكتب لك اذنك فبك عبد الله وقال **اركان** محمد ساءنا فيما يقول انه يوحى
اليه فقد اوحى الى كاهن البهوان كان قاله من لقاء نفسه فقد مثل ما قال فكفر
بالله علم بعد ان اوحى الى كاهن البهوان كان قاله من لقاء نفسه فقد مثل ما قال فكفر
اراد ان خلق آدم عليه السلام اوحى الله الى الارض ان تخلق من طين خلقا منهم من طين
ونهم من طين من عظم اذ خلقه الجنة ومن عصا اذ خلقه النار ثم بعث اليها
الطاعى

جبريل عليه السلام لانه بقيت ملائكة جبريل عليه السلام فقال لا
اعوذ بربى الله الذى رسلنا فان اخذ من شيا فاقى لا قدر على ارجعهم فرجع
جبريل الى ربه ولم يخذليا وقال ارب استغاث بك فلم يكمل عليه السلام ان
الارض فاستغاثت منه فرجع الى ربه فامر سرافيل ان يخلق الارض فاستغاثت منه
فرجع ولم يخذليا فقال ارب استغاثت بك فبعث الله ملكا لوق فاقى الارض
فاستغاثت بالله منه فقال الملك لوق وانا اعوذ بالله ان عصي امر احدى من قبضة
من ويا الارض من سجنها وطينها وامرها واسودها وابيضها واسهلها
وخزنها وكذلك كان ذرية آدم الطيب طيب والصالح والصالح والصلح والصلح
ثم سعد بها ملك الموت الى الله عز وجل فصاحت الارض وقالت تصيبني يا
ملك الموت قال الله تعالى يا ارض لا تعينى فاقى رده اليك يا حسن ما الله ملك
الموت الارض اذ مات الانسان فانه يعزل ويظهر كالموس ثم يدفن ثم
امر الله عز وجل ان يجعلها طينا ويجعلها الماء المذلل والعذب حتى جعلها طينا ثم
امر جبريل بالقبضة البيضاء التى على قلب الارض ونورها ليقول لها هذا الله اذ ادم
ودهب جبريل مع سبعين الفا من الملائكة فقبض من موضع قبر جبريل على الله
وهو يومئذ بيضا نقية صحت بيا الشيم والريق والتسبيل ثم غشت
وانهار الجنة وطيف بها فى السموات والارض والبحار فمضت الملائكة فصل
محمد قبل ان يعرفوا آدم ثم عنها بين آدم ثم تركها اربعين سنة حتى صار صاعلا لا

كما تفرد الطين بالبر الذي افاضته بيده صلصا لصورة فان الطين اليابس لا يتأني بصوره
 ثم جمده جذا فافقيه على طريق الملايكه التي تصعد اربعين سنة فذل قوله على ق على
 الانسان حين من الدهر والحين اربعون سنة وكان آدم جذا لمقاينته وملائكته قال ابن عباس
 رضي الله عنه خلق الله دهر آدم عليه السلام من تربيت القدس ووجهه من تراب الجنة واسنانه
 من تراب الكور ودهن العيني من تراب الكعبه ودهن القسري من تراب عارس ورجليه من تراب الخندو
 غظمه من تراب الجبل وعورته من تراب الجبل وظهره من تراب القراوقليه من تراب القردوس
 سانه من تراب الطائف وحيه من حوض الكور ولما كان راسه من بيت المقدس لاجل
 صار موضع القتل والاعطنة ولما كان جسمه من الجنة صار موضع الزينه ولما كان عينيه
 من الحوض صار موضع اللامعة ولما كان اسنانه من الكور صار موضع الملاوة ولما كان يده
 اليمنى من الكعبه صار موضع القوته ولما كان يده اليسرى من الفارس صار موضع الايمان
 ولما كان ظهره من القراوقليه صار موضع القوة ولما كان حوزته من الجبل صار موضع الشهوة
 ولما كان غظمه من الجبل صار موضع الصلوات ولما كان قلبه من القردوس صار موضع الايمان
 ولما كان سانه من الطائف صار موضع الشهادة **والله** افقيه رضي الله عنه
 اخضع لباري عز وجل في الارضية بالقدم ثم ادع العالم كائنا من المخدم وبث فيه
 الملايكه والامم وحيها لاسباب القدر والبريه فيما صنع قلب ولائم اذا
 ادعى بلا معلية يد ولا قدم حتى فلا كن فكان كما اراد وحكم وقضا كاشفا واجر
 انقام فخطاه والجلال والاکرم لما اعلمه لطعه العبيد والمخدم **وقوله**

آدم عليه السلام كان ملقوا بربعين سنة بمطر عليه مطر المزن قسفا ولين سنة ثم امطرت عليه مطر
 الترو سنة واحدة فذل لكثرة المحسوم في بني آدم ويصير عاقبتا الى الفرج والرحمة وكل
 لما اراد الله عز وجل ان ينفخ الروح في آدم امر الروح ان تدخل فيه قالت مطم حتى املت مرات و
 ابابت كالاول ثم قد في الرابعة ادخل بها واخرجها فدخلت الروح من رجله ويقال
 من دماغه دخلت فاستدارت فيه مقدار ما في عام ثم تركت في عيبيه فلملكه فيه اراد الله
 ان يطر آدم ليدخله واصله حتى اذا تنامت عليه كرامات لا يدخل الا وهو المحب ثم
 تركت في خياشمه فطعن قبل ان يبرح من عطاسه تركت الروح اليه وسانه فلقنه الله الحمد لله
 وذلك اول ما جرى على السانه فاجابه ربك رحمتك يا ارحم ثم تركت في صدره وشرافه
 فعاجل انقام فلم يكن وذلك في عاتقه وكان الاقان عجولا فلتا وصلت الى جوفه
 اشتوى الطعام فهو اول حرص دخل في جسده ثم انتشر الروح في جسده كله تصارحوا
 دما وعروفا وعصبا ثم كساه لباسا من ظفر زيد كل يوم حسنا طمافا فارقا قدس
 هذا الظفر الجلا بعيت منه بقية انامله ليتذكر بذلك حاله ولذلك اذا ضحك انسان
 فظفر الظفر في اليد طمافا ان الله تعالى خلق آدم ونفخ فيه الروح وقطره ومنشده وسوده
 وابسه من لباس الجنة وزيه باواع الزينة فخرج من سايه وركشاع الشمس نور
 محم عليه الم يلعب من حبيبه كاقمر ليلة البدر ثم رفعه على سرير وحده على عناق الملايكه فقا
 لهم طوفوا في موقد ليري عجايبها وما فيها خيرة دافينا فقاتت الملايكه بيت رسلنا
 سمعا واعصا فجلت الملايكه على عناقها ومافيت في السموات مقدار ما في عام حتى وقفوا

في
 قوله

على كل شيء من الماء وحياتها ثم خلقهم من طين السد لا ذر فقال لها سمعي ولها حكمة
من الله والجان وكما آدم بكلمة جبريل أحد الجاهل وسكا بل من عيسى واسم جبريل
يساره فطافوا في السموات وهو يعلم على الملا فيقول السلام عليكم فيقولون عليك
السلام فقال الله تعالى آدم هذه حيتك وحييت المؤمنين من ذريتك فيها يوم
القيامة وقال الله تعالى يوم النحر والسموات والارض ويوم الاشين خلق
النفس والعصر والجور ويوم النكاح خلق النور والظهور ويوم الاربعاء حشر
الانهار والبحار ونبأ الاشجار وقيم الارض ويوم الخميس خلق الجنة والارض ويوم الجمعة
خلق آدم وزوجه قالوا المصطفى ما امكن الله ادم الجنة كان عيسى فيها رجا
ليكن له من يونس ونحاشه فالتقى الله عليه اليوم فنام فلنذه فخلق من اصلاعه
من شجرة لا يسرق الله انقص في خلق منها حواء عليها السلام من غمران احسن آدم
به ذلك ولا وجد انما هو وجد آدم الما بذلك لما عطف رجل على امرأة قط
ثم البسها لها شامس الجنة واجلسها عند راسه فلما انقضى آدم من زوجه راحها فاعده
عند راسه فقال للملائكة من هذه قالوا امرؤ قالت ما انما قالوا فوافوا يوم
حواء قال لانها خلقت من الخلق قالت ولما خلقتها قد خلق الله في كل شيء
فذلك قوله هو الذي خلقكم من نفس واحدة وخلق منها زوجها ليسكن اليها ويقار
الحكمة في اقل رجل يراه في مروج الام والاهوم حسنا وجمالا لانهم مخلوقان من
والعين يراه كل يوم حسنا والانساء مع مروج الام يكن في حجة ردا دون

في حجة لا تفتن من انفسهم والهم والعظم على مروج الام يفسد ثم ان آدم لما
راى ما قد فعل قال للملائكة فقال له وقد خلقها الله مع لي قال حتى تروى لها
قال وما فعلوا قالوا ان خلق على عمدت مرات قال ومن محمد فلو انما لانياء
من اولادك فلو لا هو ما خلقت الاشياء **وفي الاخبار** ان آدم عليه السلام لما قاله
به يحبك ربك يا آدم رفع يده ووضعها على راسه فقال اوه قيل له مالك يا آدم
قال اني اذبت وشا قبل ومن اير علي قال لان الرحمة للذين في عذاب ذلك سنة
لا ولا وماذا اصلبتهم مصيبة او محنة وضعا اليهم على نعمهم وتاوهوا وقال
ان الله تعالى لكما يقال له ملك لا رطام ايمر ان يرفع قبضة من موضع قبر التراب
فيخلقها مع النطفة فايها يدور فيموت ويدفن في التراب فوضع ثم ينادي يا رب
اصورة حسنا او قبيحا لولا او قصيرا او كراما ثم شيئا ام بعيدا فامر كما يشاء
ويقال مكتوب في جهة كل انسان السريانية هو الذي خلقكم فكم كافي ومنكم مومن
ويخلق الله الجن في بطن امه قائما منتصيا راسه على راس امه ورجله على راس
امه وسائر الملقى يكون مكروشا واذابا وقت يخرج او خراها الى الرحم الفصحى البفتخ
ايها فخلقها الملك فيكسر الولد ويخرج الولد ايا لا يطلع في الارض اسطة والسبي
ازاوله امه كانت اصابع يديه مقبوضة وذلك اشارة الى انما لا يذابا فامر
الوفات كانت بسوسة وذلك اشارة الى ركة الدنيا ويقال انما يبلى لا يقال له اخر
من بطن امه فاجله دحلى فيخرجك من الدنيا طاهر اذ كره وقال تعالى والجنة

اشهد بشهادة ان لا اله الا الله والى ربعة اشهاد محمد رسول الله والى ستة اشهاد
 انزل على محمد والى ثمانية اشهاد يوم يبعث الله الموتى ويقال انما يكون
 يصيبه بالشیطان ويقال فاما من احسن بن آدم الاله ليس سوى عيسى بن مريم عليه
 السلام من ذلك ولد لسانه لما دعى ولادته من رحمته من مسجد بيت المقدس قال في يحيى
 مريم يا يقول لما ولد وحدثك من اين لك هذا الولد خرجت عارية وكان في الشار
 مضت حتى انتهت في حجر علي بن ابي طالب فبينما كانا فاجأها الحاضر المذبح
 النحلة فالتصيف صنع في الشار والصحرا وليس ستر وانا استحي من ربك الذي
 فبعت الله ملائكة مع التوراة فقاموا وترابوا جناحهم مثل جد رحى لم يرها احد
 حتى ولدت فانيها ليس لم يقد علمها الا تيان لعيسى لعل جناح الملائكة تضط
 الى الارض لسانه فاذا اقداهم على الصخرة فخلت فاصعدوا رؤسهم تحت الشرا
 ولم يصل الى الله فذلك قول الله والى سلام على يوم ولدت الملائكة من الملائكة يوم
 الولادة ويقال ان كسب الملائكة الروح مثل تركي نسان كان ان الفلك سبع
 كذا كذا لاصحاب سبع والفلك مقسوم باثني عشر رجلا في الجسد اثنا عشر شعبا عصفان و
 اذنان ونظر وسيلان وثديان وحشم وشر وسته من لروح جوئية وستة
 شمالية وكذا ستة ثقب من جنب يمين وستة من جنب شمال ذلك تقدير العزير
 العليم وفي الفلك سبعة اعم وفي الجسد سبعة رباح سابعة واجزود افعه العليم
 وشامة واخفة واخلة ولا مته وفي الفلك عشرين وهو اس وذب غير تمام حتى

الذات ولكن ابتهرها ظاهرة وفي جسدك شيان خفان وتاثيرها ظاهرة وهرصة المزاج
 وسوء المزاج وحركاتك مثل حركات الكواكب وولادتك مثل طلوع الكواكب موتك مثل غروب
 الكواكب هذه الاعتبارات في العالم العلوي قال تعالى جسدك الارض وعظمتك الجبال و
 روحك كالمعادن وعروقك كالبداول وحركاتك كالترب وشعر كالتب ووجهك كالقمر وظهرك
 كالقرب ونبضك كالجزب وشمالك كالتلال ونفسك كالريح وما فيك كازيد وحكك كالقمر وما فيك
 كالقمر وعصبك كالسحاب وعظمك كالتلال ونفسك كالقمر وسهرك كالخمر واما صلبك كالتلال
 وشبك كالصيف وكهولك كاليف وشيخوك كالشباب فبارك الله احسن الخالقين
 جعل في القحضة وثلاثين عظاما وفي الساعدين وفي العضدين وفي الرجلين خمسة وثلاثين
 وفي الساقين وفي اليد ثمانية وفي السبب ثمانية عشر وفي الجنب ثمانية عشر وفي السرة ثمانية عشر
 ثمانية وفي الاربعين وفي الفم اثنين وثلاثين فبارك الله احسن الخالقين خلق جبهته سبع المجد
 ويد تصلي السحابة ورجلا تصلي للخدمة واذا تصلي للحكمة وعينا تصلي للعبادة وتبنا تصلي
 للخدمة ولسانا تصلي للشهادة فبارك الله احسن الخالقين **شاهد** كان الله تعالى يقول عبدك لما
 اردت عزمك على بريك زينتك في بطن امك وما كان من العبايح ستره في بطن امك وما كان من
 الحاسن اظهره على وجهك فذلك اذ نيتك في بريك لولم العوض على النبي عليه السلام وقوله انم بعد
 ذلك فيثرون اي بعد تمام خلق الانسان ليثرون اخوانا في ادم وبن الحليل وبن الحكيم
 وبن الجيب محمد صلعم **وقال ادم** عليه السلام من وحب رضى الله عنه لما اتقن اهل ادم عليه السلام
 اهل الله اليه يا ادم ان فاضل روحك يوم القيمة فاضل الخير ولدك ان يرضى الله وبني ادم

ثم ضرب بعث آخر فخرج فيه الثاني فاستشهد الثاني ثم تلقى الثالث حتى مات مريضاً
على فراشه قال لحقه عزاء في النعم كافي دخل الجنة وانهم عرفهم بانماضهم
فأذا الذي مات على فراشه دخل أرحم رزاقه والأول آخرهم قال فدخلني من ذلك
ما شاء الله فاني كنت لبي صلى الله عليه وسلم ففكرت ذلك له فقال ليليل حد أفضل عند الله يوم
القيمة من مؤمن بمصراته في الإسلام فكبره وتحمده وتبجعه وتهليله وفي الجنة
قال رسول الله صلى الله عليه وسلم إذا بلغ الرجل أربعين سنة آمنه الله من اللأيا الثلاثة الجنون والبله
والهرس فإذا بلغ خمسين سنة حققت له عنه الحساب وإذا بلغ ستين سنة رزقه الله
الأمانة وإذا بلغ سبعين سنة أحبه أهل السماء وإذا بلغ ثمانين سنة كتب الله له الحسنات
ومحونه السيئات وإذا بلغ تسعين سنة غفر الله ما تقدم من ذنبه وما تأخر ومنه
أهل السماء أسيراه في الأرض **وقد قيل** قال رسول الله صلى الله عليه وسلم من شاب شيبته في الأمل
ما كانت له نورا يوم القيمة لأن الشيب خير الله في الدنيا ورسول الموت فكان يعقوب عليه
السلام مواجهاً للموت عليه السلام فزاره فقال له يا مكا الموت أزار أحييت أم قبض
روحي قال بل زيار قال فاني سألك حاجة قال وما هي قال أن تخلصني إذا جاء يا جلي
وارد قبض روحي فلم يرسل اليك رسولاً وتلست قال قد فعلت بياض شرعك بعد سوا
والحناء الجسم بعد استقامته هذه رسولاً يعقوب الي آدم قبل الموت **شعر**
عني هل لا يكران على عمر شاعر عمر يزيد فلأرى إذا كنت قد جاوزت
ستين حجة لم أنا هب للمعان فاعذري أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

ومن ابن عباس رضي الله عنهما أن عائداً في بني إسرائيل عبد الله ثلاثين سنة فينبأ هو في متبهم
إذا هي امرأة جميلة فجعل يقول في نفسه أرفع في الحقيقة بعد العبادة فتمثل له الشيطان
في صورة شيخ فقال له عبد يا عبد الله من أنت قال أنا ملك من ملائكة السماء الدنيا فقال فقل
عندك علم من أمري قال نعم عبد قال الله ثلاثين سنة وبقي من أجلك ستون سنة فوقع هذه المرأة
فلقد زمر الدنيا ثلاثين سنة وتعبت ثلاثين سنة حتى **قال** تلقى الله بعبادة ستين سنة
ولا يعذبك الله القليل فنزل إليها فواقعها ثلثة أيام ولما إليها فذهب الله يديه و
رجليه وبعثه وبقى فعدا مكفوفاً فزبه رجل فالحمد خير شعير وكسر نصفين وأعطاه مسكينين
فأكلوا وحده الله وماتا فعباد مكانه فادخل الجنة بركة رغيف شعير الذي طعمه المسكينين
بسم الله الرحمن الرحيم يا قلب يا قلب يا شوم ابتلا من الوم تريد هذا تريد هذا أناد
في قلب لا يدوم **وحكي** أن النبي رأى في سياحته مني كبر فذكر الله ويقول الله تعالى
فقال النبي لا يفتك قولك الله الله دون عمل لأن اليهود والنصارى ساء
سواء بقوله ولئن سألتهم من خلقهم ليقولن الله وقال النبي عشر مرات الله حتى خسر
منشأ عليه فان على تلك الحالة خيأ النبي فرأى صدره قد انشق وإذا على يده
مكوب الله الله فنادى مناد وقال يا شبلي هذا من المحبين قليل وما خرج آدم من
الجنة قال ليس عليه القنعة أخرجته من الجنة بالسوسه فما فعل به إلا أن ذهب
اللباع والوحوش فاجرم بخير آدم وما يولد منه حتى فالت الوحوش واللباع ما يولد
في ذلك قال ينبغي أن تقتلوه وقتلوا واحداً سهل من قتل أيضاً يزيدون وأقبلوا

آدم واليسل ما هم فلما رأى آدم لقا لسباع اجلس اليه من كل جانب فغريه الى الشجرة
 وتضرع الى الله عز وجل وذكر اسماء الحسنه قال له يا آدم اسبح بيدك على ان تجلس للنعون حتى
 ترى عجائب فمسح آدم بيده على راسه جازا الكلب المأدم باذن الله وكره لسباع والوحوش
 حتى هزمهم ومن ذلك صار الكلب عدو لسباع والوحوش وكذلك قال المؤمن بسم الله الرحمن
 الرحيم على الصراط المستقيم انما رزقنا رخصا عام بركة **بسم الله الرحمن الرحيم لطيف**
 قال ابراهيم بن موسى بن ربه وقال نوح بن ربه لعفوري جهم وقال موسى بن ربه وقال يوسف
 ان ربه لطيف لما يشاء وقال محمد بن ربه وفي النعاسة ما يجاسروا على مثل ذلك قال الله
 تعالى يا ابراهيم فاعبدني **كسر** انجيت ابراهيم من ارم وروى نوحا من خوفه في يوسف
 من الحب وموسى من البحر وعبد من قنار وقلت يا ابراهيم فلا انجيك من النار **لطيف آدم**
 جدد مع كل محبة وابرهم بول مع كل ملة وعائشة امك مع كل قيمة ومحمد رسولك مع كل شأنا
 ولجنة ما وليك مع كل نعمة وانت عبد مع كل مصيبة وانا ربك مع كل رحمة
 وقلت لك يوم المشاق انت ربكم قلتم بل وقلت اني لست بجمع الحق قلت بل وقلت اميتك
 وادخلك في ظلة القبر قلت بل وانا اصابتك متى هذا ابتلاء ولم تعرض عني فكيف تعرض
 عند ولا رضيت بقضائي وصبر على بلائي شرحت صدورك للاسلام ونورت قلبك
 بالايمان كما قلت من شرح الله صدره للاسلام قال **مقال** وسع الله قلبه من
 للرحيم فهو على نور من ربه اى على نور مرفقة اياه من عند ربه ويقال نور الله قلبه
 ولبته نور الاسلام ووسعه حتى وجدنا المعرفة فيه مفيد من ضيق قلبه حتى لا

تجد المعرفة فيه مفيدا كما قال **و** من ربه ان يضله يجعل صدره ضيقا حرجا
 كما وطأ بك ابراهيم فويل للنايسة قلوبهم فويل للناجاة الحاحدة قلوبهم من ذكر الله
 اولئك في صلاتهم يبين بمعنى اولئك الحاحدون في خطاياهم وقيل في آية اخرى من شرح الله
 صدره للاسلام فهو على نور من ربه قال **مشرح** القلب على قلبه نور وهو المعرفة
 وعلى لسانه نور وهو الشهادة وعلى اعضائه نور وهو الخلعة وفي ماله نور وهو الصدقة
 وفي بيته نور وهو الشاة على الايمان ومدخله نور ومخرجه نور ومصدره نور يوم القيمة
 الى التوراة لانه تع بهدى الله لنوره من يشاء ويقال شرح الله اى زين الله كما قال كتب في قلوبهم
 الايمان وزينه في قلوبهم الايمان وزينه في قلوبهم ولقد زيننا السماء الدنيا بمصابيح
نكتة كان الله يقول عبدى زينت السماء الدنيا بمصابيح **الاجل** زينناها رجاها رجاها
 لتيهاطين وزينت قلبك بالايمان وهو موضع نظرى فلا حفظها عن الشيطان **نكتة**
 وهو ان العروس اذا كانت حشاة ثم زينها المشاطة اذ اذارت حشاة والله خلق قلوب العارفين
 فزينه بعد المعرفة فهو على نور من ربه ثم ان الله زينها على يوم وليلة بثلثمائة وستين نظرة
 ولم لا زينته لم يشب المعرفة في قلوب العارفين فذلك قوله زينت الله الذين آمنوا بالقول
 الثابت اى بالنظر الى القلوب **يا اخي** اذا اردت ان لا تموت قلبك تضع عدلى الذى لا يموت
 كما قال وكل من وكل على كل على الذى لا يموت ولا تضع عند البيت وهو الدنيا وعبدى يوم
 وهو الخلق ويقال لعلامة قلب المشرح ان يكون عالما جاهلا بغير المعنى معناه عالما
 باه جاهلا بخلق الله بغير معرفة نفسه المعنى عن غيره **وقيل** ان موسى عليه السلام

كان له صدق يا شيم فقال له ذات يوم يا موسى ادعوا لله ان يعرفني نفسه من معرفته مدعا
موسى فاستجاب له خلق صاحبه الجبال مع الوحوش وقوده موسى فقال يا رب انا وبنو بني قد
قدتة قبل له يا موسى من عرفني حق معرفتي لا يصعب خلوتي اذنا ويقال علقت قلب
المشرح ان يكون بده ارضيا وقلبه عرشيا لا كما هم يمدون العرش لا ينصرفون العرش
كاهن في الحيا ان يحيى عيسى عليا السلام كما ايمان في لسوق خدمت امرأة يحيى فقال
عيسى سبت ربنا على ما هو قال تصدقت امرأة فقال الله ما اشعر الله فقال عيسى سبحان الله
بذلك سمى ابن قلبك عاقلين حالي ووطان فلي الجبريل طرفه عين لطفت اى ما
عرفت الله ويقال صدق الله في خلقه انما الله اعلم ما لا تعلمون ان بكره ان الجنة فلا
تصحو الا عند الربة فهو على وزن ربه فلي الجنة خزنة المؤمن والقلب خزنة المؤمن فلا
يقدر احد على خرب خزنة المؤمن فكيف يقدر ليس على خزنة النفوس الحبيبة فهو على وزن ربه
اى على نور معرفة آياه من ربه كان يقول اجعلت عقد النكاح مع المهر ورجاء والطعام فدى
بها عطاء فكل اجعلت النكاح مع الروح ورجاء الايمان بربها عطاء ووطول امرأة لا ايا
الطعام الذي فيها فكله اذ وقت روجك من جسدك لا اخذ الايمان الذي فيها لانه
عطاء وكل ما اريد ذلك دعاء تكاسد يد اتم صاح وغنى عليه فلما افاق قيل له
وذلك فقال خطبائي ان نفس مخلوق لا يقدر على محو فكيف يقدر باليسير محو نفس فلان
وهو قوله كتب قلوبهم لايمان الحبيبة الملك لا ملأه ان لم يقدر بحفظ خزنة
مفتاح الجنة للرضوان ومفتاح النار للملك ومفتاح الكعبة لى شيبه ولم اعط

مفتاح الايمان ومفتاح قلبه لغارف لاسيد وذلك قوله وعنده مفاتيح الغيب في
الكتاب يقول الله ان شيب نوري فلا احرق نوري بلرى كذا لكثرة نوره فلا يحرق نوره بالنا
كما روى في الاخبار ان نبي صلعم كان جالسا يوما اذا قبل شيخ قد سقط حاجبا من كبر
على عينيه فسلم على النبي صلعم وردة السلام ثم قال افلا اشرك في شيبك هذه
قال بليرى رسول الله قال اذا كان يوم القيمة وبعد الحساب من القبر ورجى رجل من متى قد كان
بلغ شيبا وواقفين يدى الله عز وجل في امره الى الجنة ثم يدالى الملك صحيفة ويقول
للملك لا تدفع اليه حتى تصل الى باب الجنة وان بها اعماله وابقى شيبى من شايخ في
الاسلام من امه محمدان واقفة في النار على راسه فيعطى به الملك حتى لو اساء الى باب
الجنة دفع اليه الصحيفة ورجع الملك ويقول فقف حتى اقرأ ما في الصحيفة فيقول الملك
ليس لادن بالقيام فيكس الختم وينظر فيه فاذا دونه الكفر فيسقى ويحج ويقول في نفسه
كيف دخل الجنة مع هذه الذنوب فيهب اريح ويسلب الكتاب من يده ويهب ربح
ارحة على قلبه فيسلب من قلبه ذكر الذنوب حتى فليح الجنة ويقال
من اعطاه الله نورا لاسلام ياخذ بيده في اربع مواضع عند سكرة الموت ارقى ولا حيا
وقوله الا تاتوا للاخراة وفي ظلة القبر رسول الله يسترا ويسترا وفي القيمة يسرى نورهم
بين ايديهم واربع على الخطا ثم يحي الذين اتوا انما لم يضع الله تعالى الامسايا
في ادنى لاعصا وهي لقلب قلنا يعلم ان الايمان لا يوجد بالشاعة ولا بالاصل
بل بالعناية الالهية كما قال الله تع جيبه محمد صلعم انك لا تهدي من احببت ولكن الله

بيدي من شيا. فانه قال اجد انت شيئا لا تشرك في هذا **وقال**
 ان العفة قالت اربا ائني على الدنيا ام على السماء ام على الارض والسموات او
 الجار قال لا قالت ائني على النوح او القلم قال لا قالت ائني على العرش والكرسي قال
 لا قالت علما لا ائني قال على قلوب المؤمنين قالت لا يرتك القلوب ضعيفة قل ذلك
 تقدير قدرت ذلك وهو موضع نظري فذلك قوله ذلك تقدير العزيز العليم كانت
 قال ايها العارف فليس العرف ان تصي على حيد ووق قلبك كذلك نعمتك ان تحب
 اشد وفي وتجد اشد وفي وهو قوله لا تسجد والشمس ولا القمر **الليقة** ادعى
 حبه في حبه الاطباء في النور والملك في البلد والمجنون في الكواكب وروي
 في العصا والول في العبد كما قال عبد يثا النور يبطل دعوى
 الطبيب واخرى بل لا يبطل دعوى الملك وانتشر الكواكب يبطل دعوى النور وغيره
 انما يبطل دعوى موسى والاربعيت فيك بالعبودية فلم يسلب ليس معك يبطل
 دعوى بل الحفظه ليصح دعوى فذلك قوله ثبتت له الذين آمنوا بالقول الثابت
فمن النور نور الدعوى ونور المعنى ونور البدن **فمن** الدعوى كان لا يسلب عليه
 العفة قوله انجز منه ولم يفكر للمعنى ان جوهر العين افضل من جوهر النار لان
 العين او الذباب يطبق النار **فمن المعنى** نور كان محمد عليه السلام وجهه كانه ليلة
 ابد **فمن البدن** كان ليرسف عليها قلام اصابه ما اصاب من النور والافاء في بيت
 ثم في العبودية والتجنى كما قاله الله تعالى نسوة في المدينة امرأة العزيز تراود فتيتها

من نفسه فلامها النساء ويقال كانت اربعين نسوة فاحذرت زنا ضيافة
 واحضرت فقالت العشرة سنن قطع الله قلبها وهي تراود فتيتها وقالت عشرة
 اخرى زنا فاحقرت مع مثلها وقالت عشرة صارة عيونة حيث عشقت فتيتها
 وثالث عشرة سلوا الله العافية فانه ربما يكون لادن القلب ليس به صاحب القلب
 فلم راة العشرة التي قال قطع الله قلبها من جميعا واما العشرة التي قالت فحرت
 زنا فاحقرت زانيا واما العشرة التي قالت عيونة فلما نظرن صر عيونة واما
 العشرة التي قالت سلوا الله العافية فلما نظرن الى يوسف آمنن الله عز وجل **حفظ**
فمن علم اليوم يقال ان نور يوسف اذا اكل الطعام كان يرى من خطبة الى المعام
 ومن نظر الى يوسف يرى وجهه كما يرى في المرآة ولما وقع يوسف على ارض حشر
 اربعة آلاف فاروقهم عن مصر سلوا عن ذلك التوفيق الذي اوتي في قوله فلما رأى يوسف
 فقالوا هذا استقام حتى ام ملك قال هو عبد ملوك اريد بيعه فذا على بالملوك
 فلما كان العذر امر الملك حشمه وعلمانه ان ليسوا ثيابا المرأ فامر اربعة آلاف فارس
 لبسوا رايبا خضرا واربعة آلاف رايبا اصفرا واربعة آلاف استبرق خضرا
 وكان مرادهم ان يفيض نور يوسف وكان ذلك اليوم عظيم وقد قضى الله ذلك لعلم
 انه اهل مسرة نور يوسف عليه السلام فنظر القوم الى نور يوسف ورفع اصواتهم نحو
 عين الشمس فظنوا انها قد طلعت من وجهه فاذا نور يوسف فلما رتبط
 يوسف بالصقوف وهم ستة عشر لا ينادي عليهم ثياب استبرق ودياج خضر

فلما قرب يوسف عليه السلام نوره فلو ان امرأة نظرت اليه كانت زليخا من لطف
 املا حيا ومات في ذلك اليوم احدى عشرة الفا اكثر قازدا حاصره في القلعة وقال الله عز وجل
 انما نرسلك بقلبك انما نرسلك بقلبك من وسوسة الشيطان وقال
 ما من مؤمن الا ضرب اليه الجنة عند ولادة فاود صباح الولد منه سوى محمد بن
 مريم فذكرت هذا تمامه في المجلس الاول من ذكر الكتاب **كان الله يقول يا محمد**
معه قلبك حتى لا تنظر الى غيري **يا ادم** نظر الى الجنة ونزع الى السفينة ويومئذ
 الى غير مصر ويومئذ الى القطين وموسى في الطور فاما نظرت اليك وانت تنظر الى ثار
 فذلك قوله ما راغ البصر وما طعم هذا نزل هذه السورة **يا جبريل**
 هذا لم لا ياتي قال جبريل ان الله اعطى كل ما اعطاك الا انزل قال
 رسول الله ما كان على النبي من حرج ولا منه كفى لا يكون على المؤمنين حرج وقال رسول
 ويضرب الله نصر عزيزا وقال لا منه وكان حقا علينا نصر المؤمنين وقال وازله
 سكنته على رسله وعلى المؤمنين هو الذي نزل السكينة وجعلناك شهيدا على
 هؤلاء ليكونوا شهداء على الناس وسوف يعطيك ربك فترضى الا ابتغوا وجه
 ربهم الا على رؤسهم فترضى وان كل لا جبر اغرمنون لهم اجر غير ممنون الا الذين اتوا
 المستهزين وكفر الله بالمؤمنين ائتنا فاعنا يسرناه بلسانك ولقد استرنا
 القرآن ونسرك للسرري بريد الله بكم اليسر لم نشرح لك صدرك افن شرح الله
 صدره للاسلام ووضعا عنك وزرك ويضع عنهم همهم ورفعنا لك ذكرك

يرفع الله الذين آمنوا القلوب شروح الذي فيه خوف الفراق لما روى ان الله عز وجل
 اوحي الى موسى عليه السلام خمس كلمات قال يا موسى على قومك ما لم تتيقن من روال ملك فلا
 تقط من ربي وما لم تتيقن بان اليك قد مات فلا تأس منه وما لم تدخل الجنة فلا تأس
 من مكرى وما لم تتيقن بالجنة فلا تغتر بالباطنين وما لم تتيقن بان خراقي قد ندد
 فلا تم لمزق **واخوف** لا تغتر بصفوة الكمان دون الجهد والهيل واعتبروا
يا ادم لم ينفعه صفوة الكمان وهي الجنة ولا الجنة الركوع والجمود واعتبروا باليس
 فانه عبد الله ثمانين الف سنة ولا اجابة الدعوة واعتبروا **يا ادم** وكان سبحانه
 الدعوة قال الله تع فقله كشك لك انك اذ تزلو هربين يديه فلا ينظر اليه واذا وجب
 عظما ما لا اليه فذلك لم كرمه بالجهل وهو لم يعرفه ولا لم لا عظم فلا يحرم محسنا
 فلما وجد الدنيا ما لا اليها كما قال الله تع ولكنه اخلا الى الارض لذلك نزع المعرفة عنه
 فالحذر والحذر فان الامر على الخطر ولا تغترون بصحبة الصالحين دون لا فدا بهم
فاعتبروا يا طالب وعبد الله بن ابي لم ينفعها صحبت رسول الله تع ان المنافقين
 قالوا لك لا اسفل من النار وعلك **يا اخي كبرياء التوراة وكتبها** **ابن دى الله** في
 الخلووات وحفظها بالامان والجمعات كما روى عن ابن مسعود رضي الله عنه ان شابا من
 الرسول عليه السلام يلزم المسجد ويصلي بالليل واخبرني اجتهدا مخرج في خوف
 اقبل ودخل المسجد فراقبه رسول الله يصلي ثم جلس مناجاة فلما ركع قال في ركوعه
 اللهم لك خلعت فراشي وعطيت علي واداري فارحمي فلما سجدة قال اللهم لك عقرت

. مني فاعنقني من النار فان لم تعنقني فلجعلني قد لامة محمد عليه السلام فتحق النبي
 عليه السلام من وديته وسلم وقال من هذا فقال ارسلوا السلام عليك يا ولي الله انا رسول الله
 ابشر بالبعث من شققك على متى الجنة فشوق الغنى وحرمتها من الشر وفضل
 النبي عليه السلام وغله وكفه ودخل الجنة وكان يقول انت له انت له سبعين مرة
 ثم خرج من قبره واذا به مشقوق فسانا فقال نزلت الحور العين فينا من
 فاحلت بينهن من عصب على كثر من رضى على الله وينفع الله وياكم
 قال النبي عليه السلام لعلى رضى الله عنه اى شيء احب اليك ستة آلاف غنم
 او ستة آلاف دينار او ستة كلمات جامعة فقال رضى الله عنه الكلمات
 قالوا استغفر الله فاستغفر العباد واد استغفروا لغيره الاموال فاستغفر
 بالاعلام واد استغفروا بزيه الناس فاستغفروا بدين واد استغفروا بآثار
 الدنيا فاستغفروا بآثار فاد استغفروا بعباد الناس فاستغفروا بعباد
 واد استغفروا بآثار الملوك فاستغفروا بآثار الملوك واد استغفروا بآثار
 المحارم او بعبادكم اى اعطيتكم الجنة كمال وبشر الذين آمنوا وعملوا الصالحات ان لهم
 جنات ان الله في هذه عشرة اوجبه وعرفه القامرون فاعلموا ان الله
 ان هذه الشرايط شوق عليهم فجعل في اربع شرايط وقال وبشر نجحين ثم ذكر البسر والسر
 والصدق ثم علم انه ذهب لذه البشارة بهذه الآية فجعل البشارة بذلك شرايط
 فقال وبشر الصالحين الذين اذا اصابتهم مصيبة قالوا ان الله ثم علم ان منهم من لا يقدر على

هذه الشرايط فقبلوا البشارة بالايمان فقال وبشر الذين آمنوا انهم قد سعد وعبد
 ربهم اى سعادة قايمة في الدوح ويرحمهم على العاصي ويدخل في طاعتهم **ص**
موسى كان معاه موسى شعبتان كالشمس من النور وسان من جديد واسلما و
 كان موسى اذا دخل مفازة وعوفه لما اذ لاهاف فير فجعل قتل على مقدار حفر لبيد
 ويصير به لذي ينفق بها واذا خناج الى الصام ضربا لارض بسا مخرج ما
 يومه واذا شتى فلكه عزها في الارض غيبت وانثرت من ساعد باذن الله فاد
 قائل مدوه بغيره على شعبتها تيشان بفاصلان وكان يضرب على الجبل والحجر فصر له
 فاد الراد عبور له لا سفينة فخلق وكان الطريق وكان يرتب من شتى الذين
 ومن الاخر العمل فاذا اعني في طريقه يركبها فيجعله الى موضع شأ من غير كس ولا تحريك
 رجل وكانت بدلة على الطريق واذا كان في طريقه لصور فلكته ونزل بجباب اذ
 كذا كان يمشي على غنمه ويدفع السباع والشرار واذا ساق ووضع عليه الجاهل وشرايه
 وحملاته فذلك قوله ولديها ما رب اخرى **وقال الله تعالى** الى شعيب صا
 له اجيرا مرة شعيب ان يدخل البيت واخذ منه قمعا وكان في البيت عشا كثيرة وكان
 في جملتها عشا آدم جارا بها جبريل عليه السلام من الجنة اسمها زاذة فلما دخل موسى ناديه
 عشا آدم وقال خذ يا موسى فان لك فاخذها موسى فقال شعيب اخرج من دعيها واخذ
 سكاها اخرى ثم دخل موسى لبيت فوضعها واراد ان ياخذ عشا اخرى فادت تلك
 خذ في فاني ففصل ذلك ثلاث مرات ووقعت شراعة بينها وشعيب ما علم ان موسى

فجعل

من
 من
 من

عليه السلام وكان جبريل اخبر شعيب ان هذه العصا لموسى فلا وقت بينهما المارعة
 اراهه ملكا حتى كلم بينهما جاء الملك فاخذ العصا ففرد رها وتلك اصابع فقال
 انكم بقدر عدل فلعلها فافصاله واجتهد شعيب بكل الجهد لم يقدر على قلبها وموسى لما
 اخذها انقلعت العصا ففعل شعيب ان موسى عليه السلام **انشأ** كان الله يقرب عبده
 لم يقدر شعيب على قطع العصا التي غررها الملك فكيف يقدر ليس ان يقطع المعرفة
 التي اشتمها الله في قلبك ولما قالت العصا لا الله فقدر اذن لم يخذها من موسى
 وقلت ان اريدكم ذلكم الله ركنكم فكيف يقدر اللعن ان يسلبها منك وان اقلت يشيت الله
 الذين اسروا القول الثابت **وقال** ان جبريل عليه السلام هو الذي ان تلك العصا حين
 توجه موسى من مصرى بدين وكانت من اسى وكان قد ظهرهم في تلك الغارة شعبان
 عظيم فلا يقدر احد ان يرشوا شيه تلك لتاحية بماء الشعبان وكان في تلك
 الغارة كلا كثير ففعل لوسان في الغارة بناحية كفا شعبانا واما ان ترعى فمك في
 تلك لتاحية فخرج موسى من دار شعيب توجه نحو تلك الغارة ومضى وجههم و
 كانت بنت شعيب قاعة سلطانا عاليا انظر الى موسى للدلا توجه نحو تلك الغارة فذهب
 موسى ففعل الى موسى ذلك الملاء والحب فيها ضاق اغنامه اليها ففعلت لابتة يقتل
 الرجل والاغنام معه فخرج موسى اغنامه في الطريق فز موسى عليه عصاه في الارض
 وكان له زنج فيمنز في الارض وكان لها شعب يعلى عليها المطهرة فز موسى عصاه في
 الارض وعلى عليها مطهرة وانفق عليها اربه وانام في ظله والابت نظر اليه وقد

الملك

اقبل الشعبان كانه شعله النار وموسى السلام نائم لا يشعر فادق منه انخفض العصا
 وشارتها على ذلك الشعبان فاهلكه ثم اصر في موسى ودخل تحت ثيابه وخرج المطهرة
 واستقر قائما وصارت عصا كما كانت فقالت بنت شعيب ان هذا الرجل لثا ناغضا
 ونفت عليه الفتنة ففعلوا بك مونه ويعظمونه فزوج منه ابنته صافورا **في الثمان**
 ان موسى وعرون عليهما السلام لما انصفا من عند فرعون اصابهما المطر في الطريق فالتيا على
 عجوزة من ورايتهما ووجه فرعون القلب على امرهما فلما دخل عليهما الليل ناما في دارها
 وجاءت الطبل الى عجوزة والعجوزة متبهمة فلما احت بهم حافت عليهما وخرجت
 العصا من صير الباب والعجوزة تطرفا نام حتى قتلت منهم ستة نفوس ثم دخلت النار
 فلما اتبه موسى عليه السلام اجرت به العجوزة بماران وقد صدقتهما **ثم انما احيا الميتة**
 حر حرام وهو الحجر الاسود وقد اودته في قوله تع وان اخذ ربك وحجر موسى لذي سلبه
 حين اغتسل وذلك ان موسى عليه السلام كان اذا اغتسل اغتسل فقال بنو اسرائيل انه اودر
 ميتا هو ذات يوم اغتسل وقد وضع ثيابه على حجر فذهب الحجر ثيابا وابع موسى عليه السلام
 فلما نظر اليه بنو اسرائيل يتحردوا علوا انه ليس باقا فاذ لك قوله فبراه الله فاما لو والفا
 حجر داود والاربع حجر صالح **واما** حجر داود الله يقتل به داود جالوت وذلك ان جالوت
 ارسل اطالوت انا ابرار اليك وتبرز الى ان قتلتي فلن ملكي وان قتلته فلي ملكك ففقروا
 الى الطوف فنادى في عهده من قتل جالوت زوجته بنى علم يبعه احد فضل بينهم شويل
 النبي عليه السلام فدا الله في وانه يقرب منه ودهن وشبه بنور من جديوه فله ان

و این کلمه چنانست که آن عارف اسرار ربانی و عالم حقایق قرآنی که کاشف انوار
 صمدانی مولانا سعدالدین خراسانی که حاتم الاولیاست از برای فرایند مومنان
 در علم آورد این کلمات صمد است بدین دو بیت زایک پند بر در هر دو عالم
رجاست بر نیاید و خدارم اگر تو ای درای بار خفا بسطافی دسانند تا زمان
سحر خا حاکمات هوش در دم نظر در قدم خلوت در راجن
سفر در وطن هوش در دم ببین در انقال از نفسی بنفسی میاید که از سر غفلت بنا
و نظر در قدم یعنی سالك در رفتن و آمدن نظر در پشت پای باشد که نظر بر کند
نشود و بجای که نمی باید نیفتد و خلوت در راجن یعنی میاید که در میان خلق باشد
بظاهر و به المن با حق تعالی باشد تا خلق از احوال او واقف نشوند و احوال او را
بغارت نبرد و سفر در وطن یعنی سفر و میاید که در طبیعت بشری باشد بصفات
ملکی و از صفات ذمیمه بصفات حمیده انقال و نماید شخصه خبیث بهر جا که
انقال کند خبیثات از وی زایل شود تا منتقل نشود از صفات خبیثه و بنای
شغل را یقان برین کلمات است که میگویند یا در کرد بازگشت نکه داشت
یا در داشت یا در عبارت آنست که در اندک داری که از در و پیش پا و رسیده باشد
و بازگشت عبارت است از آنکه در عقب هر دگری بگوید خداوند مقصود من زدن کمر
رضای هست و نکه داشت عبارت است از آنکه در و پیش پا خود را که دارد از
خطر غبار میاید که ساعت یاد و ساعت و زیاده از دو ساعت آن مقدار

فَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ إِمَامَةٌ فَاقْرَءُوا آيَاتِ الْكِتَابِ وَاسْمِعُوا بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ يَوْمَ تَأْتُوا دُونََهُ
 وَاصْبِرُوا فِي الْحُلُمِ إِلَى الْيُسُوفِ الْأَبَدِيَةِ وَاللَّذَاتِ الظَّالِمَةِ وَالْأَمْرَ بِالْبِرِّ نَكْرَةً وَصَابِرَةً
 إِلَى سَبْعِينَ وَبَارِئًا شَرًّا أَشْفَارَ بَابِ وَتَنْتَوِي السُّورَ فَمَعْنَى فِي نَفْسٍ وَأَتَمَّا هُوَ مَوْكُولٌ
 وَالْقَطْرِ أَقْسَمَ اللَّهُ تَعَالَى بِالْبَيْتِ الْكَرِيمِ عَلَى كُلِّ مَنٍّ وَهُوَ جَبَلٌ عَتِيدٌ اسْمُهُ زَيْبٌ نَقِيبٌ
 قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَا زَالَ اللَّهُ عَبْدًا بِزِينَةِ أَفْضَلٍ
 مِنْ عِفَافٍ دِينِهِ وَبَدَنِهِ صَدَقَ اللَّهُ

الناس انما عالم او معيهم و انما عالم

حقا لله رسولا الله **الشجرة الثانية** شهدت على نقيان لاله الا انا وحدي لا
 نزلت بعدى ورسول من لم يصب على يدي ولم يشك على يدي ولم
 يقع على يدي فليطلب راسي ومن اصبح حزينا على الدنيا فليكن ما اصبح
 ومن شكى صيبه فقد شكا من ربي على عني فواسع لاجل غناه ذهب ثلث ربه
 ومن لم يدر وجهه على ميت فكافا احسن درعا على ربه ومن لم يدر على قبره فكافا
 عدم اعني يديه ومن لم يدر على قبره فكافا احسن درعا على ربه ومن لم يدر على قبره
 فكافا احسن درعا على ربه **الشجرة الثالثة** يا ابن آدم من منع شجرة من ترك الحسد استراح ومن
 اجنب طعام خلص دينه ومن ترك القسبة طهرت محبته ومن عزل الناس سلم
 ومن لم يترك قتل عقله ومن رضى القليل فقد تغلب الله عز وجل ومن رضى من الله بالليل
 من اترك رضى الله عنه القليل من اجل يا ابن آدم انت بما تعلم لا تعلم فليطلب ما لا تعلم
 يا ابن آدم اذا فئت عمرك فطلب الدنيا فليطلب الجنة **الشجرة الرابعة** يا ابن آدم
 اصبح يصا على اناس من الله لا بعد وفي الدنيا الاكثا وفي الآخرة الا جفدا
 والارم الله قلبه فما لا يقطع عنه ما لا يقطع عنه لا يفرغ عنه الا اذ اغناه
 اذا اراد ان يبلغ شاة اذ يا ابن آدم كل يوم ينقص من عمره وانت لا تدري ان في
 كل يوم وركت وانت لا تحده فلا تشغ بالليل ولا بالكثرة فتبع يا ابن آدم ما من يوم
 لا يجد الا ياتيك من عدى رزقك وما من ليلة جديدة الا ياتي الملائكة من عند

من منع استفرغ
 وثق

على قبح اكل رزقك وتعميتي وانت تدعوا تحييت لك خير واليك ازل وشركا في مساعد
 نعم المولى وشرا لعبيد انت قسا على فاعطيك واستر عليك سورة بعد سورة وقبحة
 بعد قبحة واستحييتك ولا تتحييتي وتساوى وتذكر غيري وتخاف الناس قاضي
 وتخاف محنتهم وانت من غضبي **الشجرة الخامسة** يا ابن آدم لا تكن من يطوى القوت بغير
 الاكل ويرجوا لآخر غير العمل يقول اترهين ويمل على الناس فينزل اعظم يقع وان شغ
 لم يصبر يا ابن آدم لا يفعل وينسى عن الله ولا يستحيي لخالطين وليس منهم ويفض المذنبين
 وهو منهم يا ابن آدم ما من يوم جديد الا اول الارض طابك وتقول يا ابن آدم انما انت احد
 انا بيتا او حشة وانا بيتا الطلة وانا بيت القوت وانا بيت القادير والحيات فاعلم
 ولا تحزن **الشجرة السادسة** يا ابن آدم ما خلقتكم لاسكنكم منقلا ولا لافسكم
 من وحشة ولا استعينكم على امر غير من الله لاجل منقته ولا لادفع منكم خلقكم ليعبدوا
 طوبى لا تشكروا ولا تشعروا واصية ولوان اكرم واحرم وميتكم وصغيركم وكبركم وقم
 وعبدكم وانكم وجنكم اجتمعتم على طاعتي لما زاد في ملكي شغال ذرة ولوان اكرم واحرم
 وسبكم وسبكم وصغيركم وكبركم وحرمكم وعبدكم وانكم وجنكم اجتمعتم على عصياني ما نقص
 في ملكي شغال ذرة ومن طاعده فاعلم يا ابن آدم ان الله تعالى عن الغي **الشجرة السابعة**
الشجرة يا عبيد الدنيا يا ولدايم اني ما خلقتكم الدنيا الا لتأكلوا فيها رزقي
 وتلبسوا فيها ثيابي وتقرؤوا فيها على فخذتم كتابي فحتموه تحت اذانكم واخذتم الدنيا
 فحتموها فوق رؤسكم فرفضتم بيوتكم وحفظتم بيوتي وانتم سبوتكم واوشتم بيوتي

عصيتي

فلانتم عبيد احرار ولا انتم احرار ابرار يا عبيدا لذيها انما اسلكم كاتقوا المحصنة
برزخا عارها بليجا وبالمنها قبيحا يا ابرار كما لا تنقوا الصباح فوق بيت من طلبة
داخله فذلك كلامكم مع افعالكم الروية **السورة الثامنة** يا ابرار ادم اقم احلنكم عينا
كافة الله تع الغنيم انما خالفناكم عينا ولا احلنكم سدى ولا انا بغافل عما تعملون وانتم
ان سألوا ما عدي لا بالصبر على ما تكلمون في الحب والسر والسر على ما عني ابرار عليكم
من حر النار وعذاب الدنيا ابرار عليكم من عذاب الآخرة يا ابرار ادم كلتم ضالا لان
هدته وكلتم مريزا لان شففته وكلتم فيضل لان اغنيته وكلتم سقا لان عصمت
فتوبوا ان ارحم ولا تفتكوا لانكم عند من لا يخفى عليه اسركم **السورة التاسعة**
يا ابرار ادم لا تغفوا انما هو من فزع القعة عليكم يا ابرار ادم استقامت سموت في الهواء
بلا عدياسم استقام ولا تستقم قلوبكم بالفرسوعة من كتابي ايها الناس كما لا
بين انجر في الماء ذلك لا تغني الموضة للقلوب بالقاسية يا ابرار ادم كيف لا تجنبوا
حرام ولا تكتسبوا لانام ولا تخافوا التلذذ ولا تغفوا غضب الرحمن فلو لا مشايخ
رابع والظان رضع وبهايم رقع وثبان خضع لبعثت فوكم حديد والارض منصفنا
والنار كبرياء ولولا انزلت عليكم من السماء قطرة ولا ابتلكم في الارض جنة ولم يصب
حكم انذارنا **السورة العاشرة** يا ابرار ادم قد جاءكم بالحق من ربكم انه فان لم تحسنوا
الامن حسن ايامكم وارسلوا الامم منكم ولا تعلموا الامم منكم ولا تعلموا الامم
العلمكم ولا تعلموا الامم منكم فليس احد على احد فضل تاملوا المؤمنين الذين

استواء الله والذين يحسنون الى من اساء اليهم ويصلون الى من مضهم ويعطون من
حرمهم وانصفوا من خناهم وكلهم من هاجرم واكرهوا من اهانهم **السورة الحادية عشر**
عليها يا ايها الناس انما الدين اذ من لا دار له وما من لا مال له ولها تجمع فزاعقل
له وبها يدرج من لا يقين له وعليها يخرج من لا يؤكل له ويطلب شهواتها من لا معرفة له
فمن اخذ نعمة زائلة وجعل منقطعة وشهوة فانية فقد ظلم نفسه وعصى ربه
ونسى آخرة وغرته حيوته **السورة الثانية عشر** يا ابرار ادم اذكروا نعمتي التي انعمت
عليكم اذ كنتم لا تعلمون لئلا بالليل فذلك لا تعلمون طريق الجنة لا
بالعلم وكما لا يتجمعون لئلا بالليل فذلك لا تعلمون الجنة الا بالصبر على العبادات
فتقربوا الى التواقل واظفوا رضاء المسكين يا موسى سمع ما قوال الجنة
اقر انتم بمر على مسكين حشمة يوم القيمة على صورة الذر تحت اقدام الناس من راضع
لعالم رفته في الدارين ومن تعرض ففك مسلم انك سره بسبين مرة ومن هان
موتنا بارزنا بالحارب من لعب مؤثا صلفه لللاية في الدنيا سزا وفي الآخرة
السورة الثالثة يا ابن ادم اطيعوني قدر حراجمكم الي واعصوني بقدر صبركم على التا
ورودوا الدنيا بقدر سكونكم فيها وزودوا الآخرة بقدر سكركم بها ولا تنظروا الى
المتاخرة وارزاقكم لما فرودكم المستورة فكل شئ حالك لا يروى
برحمة من النار كما خضع من الغيرة لا غيتكم من حيث لا تحسبون ولورغبة في الجنة
كما ترغبون في الدنيا لا سعدكم في الدارين ولا تنجوا بحب الدنيا فرها فارب

فلكم

لك في رزقك وصل رحمتي في جلاك والحب على الخافية بطول الصمت والسلامة
 في الوحدة والاحسان في الورع والزهدي المودة والعبادة في العلم واليقين في
 الشناعة يا ابن آدم كيف تطعم وتلوذ من الله مع خوفه كيف تطعم في الورع
 مع الحرص على الدنيا وكيف تطعم في حب الله مع حب الدنيا وكيف تطعم في مرضاة الله مع
 احتقار الفقراء والسالكين **السورة العشر** يا ايها الناس انذروني لا عقل كالنسيير
 ولا ورع كاليفعن الذي ولا حياء في مراءى ولا شفع كالنوبة ولا عبادة كالعلم
 ولا صلوة كالخشية ولا فقرا لا البصر لا عبادة كالنور ولا قورين ارب من العقل
 ولا رفيق الشرم الجمل يا ابن آدم تفرغ لعبادتي مخلصا فاعلم انك صاحب رزقا
 وجسمك لاحه ولا تميل من ذكرى غللا طلبك حقرا وبذلك تقبلا وصدره لها وعما
 جسمك شها وديك عند **السورة الحادي عشر** يا ابن آدم الموت يكشف امرك
 والقيمة تنلوا خيالك وتكتاب يهتك استارك فاذا اذنت ذنبا صغيرا فلا تطير
 الى صفوه ولكن انظر الى من عصيته واذا اذنت رزقا لا تطير الى طمته فانظر من رزقك
 يا ابن آدم لا تأمن من بكرى فان بكرى اخفى عليك من مريبك لنزل على الصفا واللبلة
 انظروا يا ابن آدم هل اديتم قرائتي كما امركم وهل واديتهم السالكين باوامركم وهل احسنت
 الى من اساء اليكم وهل عفرت من ظلمكم وهل وصلت من قطعكم وهل انصفت من خانكم وهل
 علمت من عجزكم وهل اتيتم اولادكم وهل سالتهم بعدا عن امر دينكم وديناكم فان لا انظر
 الى صومكم ولا الى محاسنكم ولكن انظر الى قلوبكم وادنى عدا خطايا **السورة الثانية عشر**

يا ابن آدم انظر الى نفسك والى جميع خلقك فان وجدت احدا اعز عليك من نفسك فاصرف
 كرامتك اليه ولا فاكهم نفسك بالوفاة والعمل الصالح انما عليك عزيمة يا ايها الذين آمنوا
 اذكروا نعم الله عليكم وانقروا الله قبل يوم القيمة ويوم الواقعة ويوم التقابن ويوم الحاقة ويوم
 كان مقداره خمسين الف سنة ويوم لا ينطقون ولا يؤذن لهم فيعتذرون ويوم انظروا
 ويوم الصاخة ويوم كان عبوا قهرا ويوم لا تملك نفس نفسا ويوم الدمدمة
 ويوم الزلزلة ويوم انفارجة فانقروا الله مواقع الحيا قبل القيامة والازل
 والكتاب من هؤلاء الاطفال ولا تكونوا كالذين قالوا سمعنا وعصينا **السورة الثالثة عشر**
يا ايها الذين آمنوا اذكروا الله ذكر كثيرا يا موسى بن عمران شا جليل
 اسمع كلامي انا انا الوان انا انا الملك ليدان ليس بيني وبينك ترجمان بشر كل ربو الوفاق
 بغضل الرحمن ومقطعات البهتان يا ابن آدم اذا وجدت قسوة في قلبك وشمعافى
 بدك وحرمانا في رزقك فاعلم انك تكلمت فيما لا يعينك يا ابن آدم لا يستقيم عليك حتى
 يستقيم لساكحه ولا يستقيم لساك حتى تستحي من ربك اذا نظرت في غيرك اناس قسيت عليهم
 فقد ارضيت الشيطان واغضبت الرحمن يا ابن آدم لساك امدان اخلقته اكله وهلاكه
 في ظرف لساك **السورة الرابعة والعشرون** يا ابن آدم ان الشيطان لكم عدو فاتخذوه
 عدوا فاعلموا اليوم الذي يخرجون فيه الى الله فوجا فوجا وتقفون بين يدي الله صفا
 صفا وقرون الخاب حرا حرا وتسلون عما علمتم شر وجههم لياق المنقوي الجنان
 وقد افادوا الجحيمون لجهنم وداوروا كاعاكم من الله وعدا وعدا فانما الرزق

اذكر في الاحسان على فقرا اذكر الجنة المولى اذكر في العبودية اذكر في الربوبية
 اذكر في البضع اذكر في النعم اذكر في التلطف اذكر في التلطف اذكر في بركة الدنيا
 اذكر في نعم الآخرة اذكر في الشدة المحاللة اذكر في النجاة الكاملة **يا ابن آدم** ادعوني
 استجب لكم ادعوني بلا غفلة استجب لكم بلا مهلة ادعوني بقلوب الخائبة استجب لكم
 بالدرجات العلية ادعوني بشناه دابله استجب لكم بكلمة كاملة ادعوني بالخلوص
 والشعوى استجب لكم بالجنة المادى ادعوني بالخوف والرجاء اجعلكم من كل عم وهم فرجا
 ومخرجا ادعوني لاسما استجب لكم بلوغ المطلب لا تسئ ادعوني في دار الخراب
 والفتنة استجب لكم في دار الثواب البقاء **يا ابن آدم** **قل الله الله** وفي قلبك
 غير الله وتذنب ولا تستغفر الله فان الاستغفار مع الاصل توبة الكذابين وما
 تترك بظلام العبيد **التوبة الثانية والثلاثون** يا ابن آدم اجعلك يضحك
 يأسك وقضاى يضحك من حذر رد وتقدير يضحك من تديرك وآخر يضحك
 من ذنوبك وقسمي يضحك من حركتك فاحمل فان رزقك موزون معروف
 يكون مخزون فبادر الموت بملك فان رزقك لا تأكله غيرك نحن قسما بينهم
 سيشتمهم في الحياة الدنيا على وليائى لكي يحبوا القباى ويملوا على عداى لكي يكرهوا
 القباى **يا ابن آدم** **موت** انزل بك انك رحت واصبحكم ربك فانك يا عبيدنا
السورة الثالثة والثلاثون يا ابن آدم تريد واريد ولا تكون الانا اريد من
 قصد في عرفي ومن عرفني بمعطنا الادنى ومن اراد في لمبني ومن طلبني وجدني

ومن وجدني خدمني ومن خدمني ذكرني ومن ذكرني ذكرته **يا ابن آدم** لا يخلص عليك
 حتى تدعى اربع اموات موت الاحمر وموت الاصفر وموت الابيض وموت الاسود
 فموت الاحمر احتمال الجفاء وكف لا ذى وموت الاصفر الجمع والاعتبار وموت الابيض
 الغنى وموت الاسود مخالفة النفس والهوى لا تتبع الهوى فيضلك عن سبيل الله
السورة الرابعة والثلاثون يا ابن آدم ملكي تنعاقون اقبل والنهار لتكنتموا
 عليك ما تقول وتعمل من قليل وكثير فالتساءل تشهد بما رأت منك والارض تشهد
 عليك بما علمت على ظهرها والسموات تشهدان عليك بما تفعل وتقول وما مطلع
 عليك محصيا خطرات قلبك فلا تفعل عن نفسك فان لك في الموت شغلا وعن قليل
 انت راحل وكل ما قدمت من الخير انشأ حاصل بلا زيادة ولا نقصان ويستوفى
 فدا ما كنت فاعلا **يا ابن آدم** انزل ليل ليلك الاقطرة قطرة والحرام يأتيك
 كالسيل فمن صنع عيشه صغوبه **السورة الخامسة والثلاثون** يا ابن آدم
 لا تفرح بالنعمة قلت بمخلد ولا تجزع من الفقر فليس عليك حتم واجب ولا تقطع
 بالبلاء فان الذم يجرى بالنار والمؤمن يجرى بالبلاء **والسورة السادسة والثلاثون** يا ابن آدم
 في الآخرة والفقير ذليل في الدنيا عزيز في الآخرة وعزيز الآخرة ابو وارث **يا ابن آدم**
 اذ اريت الضيف عند عبوسا اكثر من تسعة ايام فقل عود بالله من غضب الله يا
 ابن آدم الما الى اوقات فيه عبيد والضيف رسول فاذا صنعت ما لم من رسول فلا
 تطع من سبني ونعمتي **يا ابن آدم** **ثك** واجاب عليك زكوة مالك وصلة رحمتك

وقرأ ضعيفك واذ لم تفعلهن فاني اصرعك مرة ٢ جعلك كالللعالمين **يا ابن آدم**
 اذ لم ترني جارك كما ترى حتى عليك لما نظر اليك لم قبل عليك لم استجب قاءك
يا ابن آدم لا تشكبر على شكك فان اولك نطفة قدرة من مئة مذرة من ارجل زوج حشر
 مخرج البول من بين الصلب والنائب **يا ابن آدم** اذكر ذر موقعا عذابين بذنك فاقلم
 اعقل من كبريك طريقة عين ولا يعلم بذات الصدور **السورة الثامنة والثلاثون**
يا ابن آدم كن حيتا فان الشيا من حسن اليقين والسخا من ايمان والايمن من الحبة
يا ابن آدم اياك والبخل فان البخل من الكفر والكفر من النار **يا ابن آدم** اق رعوة تظلم
 فانما لا يجيبها حتى عني ولا اتي احب تصح وتعرف ما اسليت لك آدم بالذوب
 تمرد وحرى الحبة **يا ابن آدم** لو ان الفم فاحت حتى عدى ما ابتليت حدا بالذوب **يا ابن**
 آدم اعطيتك الايمان والفرقة من غير سوال وتضرع فكيف لبخل عليك الحبة مع سوالك
 وسرورك على **يا ابن آدم** لا تدع صلواتي فان نصليها يدعوله ما خلفت عليه الشمس
يا ابن آدم صنعت مري وركبت مصيبي في الذي يملك من غدا في يوم القيمة **يا ابن آدم**
 حشر خلقك مع الناس حياك واجبك في قلوب اصالحين واعف ذنبك **يا ابن آدم**
 سمع يدك على صدرك فانتخب لنفسك فاجب للمسلمين **يا ابن آدم** لا تحزن لما فاك من الدنيا
 وقد فرح بما اوتيت منها فان الدنيا اليوم لك وغدا لغيرك **يا ابن آدم** طلب الآخرة ودع
 الدنيا فان سببا من الآخرة خير من الدنيا وما فيها **يا ابن آدم** انت في قلب الدنيا والآخرة
 في قلبك **يا ابن آدم** انت في قلب الآخرة والموت وطلبك **يا ابن آدم** فمعي نفسك للموت قبل

ورودك لو ترك الدنيا لاحد من عبادي لركبتها لا نبيا حتى تدعو عبادي الى
 طاعتي **يا ابن آدم** كم مرغى قد جعله الموت مقرا لكم من ضاحك صار الموت كيا وكرم
 عبد بسط له الدنيا فطغى وترك طاعتي حتى مات عليه فيدخل النار وكم من عبد قربت
 عليه الدنيا فقصومات قد دخل الجنة **السورة التاسعة والثلاثون** **يا ابن آدم** اجعل
 قلبك موافقا لسانيك وسانيك موافقا للعمل وعملك خائفا من عذابي فانما العيون لا قبل
 الا بالخال فان قلبا متناقضا مخالف لسانه ولسانه مخالف لعمله وعمله لغير الله **يا ابن آدم** ما
 تكلمت بكلمة ولا نظرت نظرة ولا خطوة خطوة الا ومعك ملكان يكتبان لك ما فعلت
يا ابن آدم ما خلقتكم لجمعوا الى الدنيا بعضا او بعض بل خلقتكم لتبذروني اذ لا وشكر في
 جزيل وتسبحني بكرة واصيلا فان الذوق مفسوم والحرم محروم والخيال مذموم والخسود
 مبذوم والعة لا تدوم والناقد حتى يقيم **السورة العاشرة والثلاثون** **يا ابن آدم** اخذ
 فاني احب من يمدني فالد عبد ذليل عاجز ضعيف واناريت جليل قاور قوي **يا ابن آدم** لو
 ان اخوانكم وجدوا ربح ذنوبكم لما جاسوكم فذنبك كل يوم في الزيادة وعمرك في النقصان ولا
 تهدم عرك في الباطل والفتنة وان اردت ان تزيد فاصحب رباب القلوب واحذر رباب
 الدنيا وخالف المسكين **يا ابن آدم** ليس من الكرم ربه وعاد على روح من خبث في وسط البحر ليكون
 باعظم مصيبة منك لا تنك من ذنوبك على يقين ومن علك على خطر **يا ابن آدم** ان اغترب
 ايك بالعامية والسفر على ذنوبك وانت تنفض الى المعاصي وعاركك الدنيا وخربك
 الآخرة **يا ابن آدم** اذا تجالس فاقطع ما روى عن ابن عمر ان سمع ما اقول

و خواهد که خرقه پوشد باید که از دست پیری پوشد و از علم طریقت و شریعت و حقیقت
 باشد و عالم باشد با اصول دین و عارف بود با آداب شریعت و واقف بود بر اسرار طریقت
 و حقیقت که تا چون مرید را شکای افتد در شریعت علم خویش بیازد و چون در طریقت
 واقف باشد به معرفت خویش روشن کند و **چون** در حقیقت سراسر پیداشود به بعیرت خویش
 تحقیق آن نماید و **مرید** باید که آنجا خرقه پوشد که دانند که در استقامت تواند کرد
 و پیمان و شق و بیخ طاعت و مجاهدت و ریاضت اهل طریقت صبر تواند کرد و از عهد
 آن قایم بود و تواند از زیر که خرقه پوشیدن خویش را بر یک ما تقدم نمود است و این دعوت
 اگر معنی باشد جمله مشایخ و زوکیات حسم و باشند و دعوی داری معنی و زوکیات سیاه
 رو باشد و لکن معنی بجای از جمله شیعی و باشند و هر که درین راه آید و برگردد و مرتد
 طریقت باشد و مرتد شریعت یک کلمه لا اله الا الله بجات ابد اگر جماعت که بود بیاد بر
 داده بود **اما** در طریقت اعمال عین بر سر کار نیاید که بر رکان چنین گفته اند که طلب
السلام جدا از اول و آخر و چون خواهد خرقه پوشیدن و بهر جامه که اهل خرقه پوشند
 جامه تنیست اولی که خرقه پوشیدن آدم و خرابودند علیها الصلوٰۃ والسلام و جبریل
 علیه السلام بیامد و کوفتی بیامد و بدیشان داد و ایشان پیغمبر و اوزار کردند حواریت
 و آدم بیافت و در پوشیدن و موسی علیه السلام کلمه حق بود و هم پشینه داشت و همچنین
 عیسی و یحیی و غیره علیهم السلام هم صوف داشتند و **صوفی** از خود نیست با صرف
 و چون صوف حق آن از خود طلب کند که صوف سه حرفت صاد و واو و فاء صاد

صدق و صاد و صیات و صبر و صلاح از خود طلب کند و با او و خا از خود طلب کند و با
 فرج و فخر از خود طلب کند تا او را سلم باشد پوشیدن و اگر مرغ پوشد باید در دل
 نیت کند که این مرغ پوشیدن میراث از آدم و خاقان و تقال و طغیان مختصان
 علیهم السلام و در حق الحقیقه و مرغ چهار حرفت میم و را و قاف و عین میم مجاهده
 و معرفت و شدت از خود طلب کند **بر** از حقه و ریاضت و ریاضت و ریاضت و ریاضت و ریاضت
 کند و بقای قناعت و قرب و قوه و قول صدق از خود طلب کند و عین علم و عشق
 و عمل از خود طلب کند اگر کسی پرسد که خرقه پوش را خرقه بچه رنگ باید که یونیم کفن را
 منقور کرده است و مجاهدت کشیده و در ماتم تن نشسته **جامه** سیاه و کبود در
 پوشد و **الارز** مجاهدت تو کرده است و عمر خود را بسا و توانا دارد شسته است
 و صحنه دل خود را از نفس غبار و هوای نفسانی پاک کرده است سفید پوشیدن و را
 سلم باشد **کریم** از عالم سفلی برگزیده است و به عالم علوی رسیده است آسمان
 هست گفته است و از هر منزل و هر مقامی نصیب یافته و از انوار حلاوت لایع بروی
 یافته جامه ملق پوشد و اگر **سرا** مات بر ظاهر و باطن نهاده است و دل خود را
 خزانه اسرار کرده و از پرنه و اگر زن مجاهدت نفس پوشیده است و خود نقاش
 شیطان بر سر نهاده قبی بر نهاده و **الارز** مدهاقت نفس بر خالت است و با
 او مجاهدت و در طریق عمارت آمده خشین دپوشد و **از خود** از غریب مجاهدت
 بخروج کرده است و شربت نامرادی نوش کرده و نهاده خود را بسوزاناک می برد و خسته

هزار بجای درپوشد **و اگر جامه** وجود خود را چاک ده است با چه درپوشد **و اگر خرد**
 باشد کمال امر و نهی بسته است و بندهای شریعت بر خود نهاده اشکال بر نهاده **و اگر لای**
 و فاپوشیده است و معهود شریعت و طریقت را وفا کرده است و بار افکند **و اگر نادوی**
 حق را پس نشاند اختصات شاخ و شمار پیش افکند **و اگر از خلق بگذشته است**
 و از ریاضت و مجاهدت زار و زار شده از او بر سر نهاده **و اگر آید** مقصود است پیش او
 نهاده اند و آید خلوت و استوار شده است شاخ و شمار پیش افکند **و اگر از**
 مقام خود و شده است و معالیه همتی رسیده اینار لام الف بر نهاده **و اگر بقبل شریعت**
 و محرم طریقت شده است مرقع درپوشد **و اگر قدم** از لوث درپیش نگاه داشته است
 و در عالم پاک نهاده یا جله درپوشد **و اگر اجتم** و زبان از چنگ شیطان رها نموده است
 و دیدار حق را سیر کرده است روی بسته بر گردن افکند و جیب مقام را رست و پناه خلق
 یعنی هر که امن را نگیرد آشکارا کنیم و هر که از پناه جوی پناه دهد
 استین مرقع میرسد که عیب برادران بیو شیم و کلاه تاج کرامت که بر سر نهاده ام و بکر
 و بجز از خود افکند **دستار دستور** مانت یعنی همه خلق از تو این اند **و اگر**
 نسبت که بر بسته ام و در رحمت که از افکند ام تا هر که رسد و شفقت نیام بجاده
 و طریقت که باز کرده ام و پای رحمت بروی نهاده ام و عطا بکند گاه و دفع
 حضرت و ابرین شفقت طهارت و شراب قناعت کیفی خزانة نکوی و اسرار و
 صندوق علمت و پای و از آب رفتنت بحضرت و سفر کردن در طاعت و کرمین از

هر چه مادون حجت رازوی غار میباش که دوست و دشمن را بدان وزن کند
و اگر معنی آنست که هر چه اغیار است همه را بدو نیم کردم و یک سو نهادم تا اگر
 از راهی عیبی در وجود آید بریده خود افکنم تا عیب و زانیتم بر آید که هر چه
 ظاهر شود کند در احوال مصداق آن طلب کند تا صادق بودن کاذب را بی تو بودنی منافق بحق
 بودنی مدعی با **دو در پیش و خاست صوفی**
 آید که با لب بجاده نشیند و وی بقبله آرد و ای جیب افکند و بای راست بر دارد و اگر بدو
 را نوازید و با او باشد و نگارد که پای برهنه شود دست برهنه و دست راستین کند
 و دست زینار دارد و نگارد که دست او تا ساعد برهنه شود و در میان جمع پای برهنه نکند
 و پستی نمیدکوب دهن نیفکند و اگر سرفه آید اعطسه دست در پیش دهان نهد و در
 عطسه آواز نکند کند و آواز فریاد و خویشتن را بسیار بخار دودست نبوی و روی بسیار
 فرو نیارد و بر بخاره که نشیند باید که خنکانه دارد و خنک بخاره آنست که بخار خدی تعالی شول
 باشد و اندیشه کند که طاعت من بدو نگاهداری تعالی نبوکست یا نه و در نکرده که کلام طاعت
 که نزدیک خدای تعالی بشنیده زت آزادست بکرد و سخن بسیار گوید تا آنگاه فرودت باشد
 و در سخن گفتن بسیار دست بچنانند و آواز بلند کند و حرکات خارج کند و چون برای حینزد
 از پای راست بچرخد و قدم راست در پیش نهد و کفش راست در پای کند و پای چپ برهن
 کند و پای چپ را زمین نهد و در وقت بخار میدن و دست بچنانیدن و در راست و
 چپ و بنی نکند و سر و پیش افکند و در راه سخن نکند و در خانه و آن بلند نخواند و به

باز از زود آید ضروری و در راه نشینند و از موضع تمت حذر کند و قدم خویش از موضع نجاست نکاهد و در ویشاب زود بکجا جماعتی بر سر چاه رود و در آنجا ویرا دریا بند اما بعبادت و تشییع جنازه و نماز جماعت و دیگر نمازها آهسته رود که بفرمودی که بر میدارد حنّه در دیوان وی می نویسند

و در حق خانقاه چون در خانقاه رود پای راست پیش نهاد و در رود و سلام کند و گفتن چون بگوید و در پیش نهاد و در پای راست کند اگر در پای چپ کند پای چپ در پیش نهاد و در وضو بپا زد و چون بپا زد دو رکعت نماز کند و سلام دهد پس قوم را بپرسد و در خانقاه رود و سلام کند و معنی را یکی آنکه سلام نامست از انماهای خدای تعالی با وضو سلام نکرده باشد زیرا که نزدیک آری اب معرفت و اظهار خدای تعالی به زبان آوردن ایم بود که روزی رسول صلعم از خانقاه پیرون آمد صحابه بر رسول صلعم علیه و سلم سلام کرد رسول صلعم علیه و سلم وضو داشت دست بردیوار زد و گفت که جواب باز داد و او را گفت چون من وضو دارم بر من سلام مکن که جواب دهم و دیگر معنی است که صوفی از سلام کرده باشد چون ناکاه ایشان سلام کند پوسته بدگر می شغول باشند چون ناکاه سلام کند وقت برایشان بشویند و چون وضو کند دو رکعت نماز بکارد سلام کند و پیش جواب دهند و وقت برایشان بشویند

حقیقتهای مهم

طعام خوردن اول دست بپوشد و بر پای چپ نشیند اول بسم الله بگوید و آخر الحمد لله

و ابتدا بنگ کند و باید که لقمه بزرگ بزرگد و خورد بکشد و نیک بخاید و تا آن لقمه فرو نشود بکشد بکشد و بار بر طعام ندمد و در لقمه دیگری نکرد و از پیش خود خورد و دست کرد کما بپایار و بر سفره سخن گوید تا جماعت فارغ شود دست باز نکند و چیزی که در دهان آید نیندکد و پیش از آنکه طعام فارغ شود دست در دستار و خوان نماید و کاسه را پاک کند و دست آلوده در نمک زند و در میان طعام آب بخورد و معنی دارد یک معنی آنکه از روی بخت زبان دارد و یکی دیگر از روی ادب که دهان چرب بکوزد بر کوزه چرب شود و یکی آنکه از آهست آید و چون از طعام فارغ شود ختم نمک کند بر خال بکند و دست بشوید و در زشتی بر سر پای نشیند و آب جرف راست ریزد و اگر آب در دهان کند چنان در طشت ریزد که بر زبان نیفتد و چنان در طشت نریزد و چون دست بشوید زود در آستین انداخته و بکیه رود با

خبر از خوار

باید که چون کسی را دعوت خوانند اجابت کند مگر آنجا که شرع حرام کرده باشد آنجا که بود که در آن دعوت خیر باشد یا صورتی در دیار و چون بدعوت رود آنجا نشیند که خداوند خانه نشاند و چون طعام پیش دی نهند نه بزرگد مگر خداوند خانه الحاح کند و از گرم او شناسد که تلف نمیکند و در سرای وی بهر حاجت بفرستد و گوید که این برای پیچند خرید و چون طعام خوردند باشد پیرون باید آنکه خداوند خانه را بکشد و میزان باید که مهمانان نیکو دارد و هیچ در دست و پا باشد پیچلی کند و چون مهمان خواهد که پیرون زود از اندارد باید که مهمان طعام حلاله حد و پاکیزگی در طعام جای آورد و گوید که این طعام بخند خیره ام

و ست بر مهمان نند یک شت از وی بگذرد ز که جز همان ظاهر بود و نه چنانکه
 مصطفی صلی الله علیه و آله فرموده است که اکتفا داند بر زنده و از آنکه رطل رطل
 بدو نوبت و برکت در خانه او بگذارد و هر طعام که از وی باز ماند از حساب نباشد

باب

در سماع باید که سماع را تکلف کند و نیز باشد و چون بیدارید تکلف نشیند وقت
 خوشی بخدای عز و جل نگاه دارد و چون واری بیدارید تا آنکه آرام گیرد اگر شیخ حاضر
 چون وارد و بیدارید و قوی شود سر بخوابد تکلف نشیند و چون سکن شود تکلف
 بخوابد که برکت آن وقت برسد و بداند از رسد و در حرکت از سکن آری نخواهد و اگر کسی از
 وی یاری و مساعدت و معاونت خواهد موافقت کند و در سماع سه چیز نگاه دارد زما
 و مکان و اخوان **اما مکان** باید که مزاج باشد و گشاده و از نظر اغیار پوشیده و
اما زمان باید که وقت سماع باشد و از روی ظاهر هر چند بدید و ست با عوام را
 اندک خبر باشد و صاحب حال از حال بیدارید صاحب حال سماع بر خیر اختیار کند
 صاحب در خواب نبرد و حقیقت زمان حقیقت وقت و چون وقت آمد شب
 و روز یکسان شد **اما اخوان** چنین است که همه یک یک باشند و و چنین نباشند
 که سماع در یکدیگر و صحبت اخوان و رای همه عذابهاست نزد آنکه گفته اند که آفت
 صوفی چیز است محال است تضاد و صحبت احداث و موافقت زبان که شیخ
 جب بنیادی رحمه الله علیه در سماع حاضر بود و سماع در یک کف شیخ فرمود که

باید که هیچ عالم در میان نهد بختند نیافند شیخ فرمود که هر طریقی
 چون طلب کرد تکلف نماید با کف صوفی بدل شده بود سماع از آن در یک کف بود و قال
 باید که از موی روی داشته باشد که کتانی موی ندارد بدو سخن بگوید باشد
 سماع ایشان نباید شنیدن و اگر سماع آواز دهنده شود بهتر باشد در سماع که
 چنین باشد عذاب و روح باشد و حقیقی و در رجاء بلند و کاشفات غیبی نماید
 و چون بخلاف این بود معصیت و تم بیدارید تکلف جدات و تصوف جدا

باب

در باید که از بهر چه چیز کند یا زیاده یا ریاضت یا دیدار شایخ و آنچه بخلاف این
 بود بر ساق از آن بود و چون بفرموده شد تکلف و بقی هم در دهانه
 حاصل کند تا کار قوی نباشد که رفیق ثم الطریق و بعضا و برقی رود و عصا
 بدست راست گیرد و برقی بدست چپ و جز در خطا رود باید که سنان عصا سوی خود
 کند و معنی آن بود که مار از کجا با خود است و در سفر و حضر باید که اینها چیز خالی باشد سوار
 و قشانه و خلل و سره و باید که پوسته بر وضو باشد و اگر طاق دارد پیاده رود
 نامزد پیش رود و میان دو عهد و آیین بر ماند تا جایک باشد و جزو بیایا
 بشیخی رود و تکبیر گوید و در راه در یوزه کند و در سجده خستد و لا اله الا الله
 اینست از ابنا هر لایه نگاه آید ذات و عکاز نماید صحت افتاد و آداب این
 چیزی برکت و اگر کسی خواهد که زیاده را ریاضت و مجاهدت بشترا بیدارید

بیخ آهر باخدا بیداشت در سفر کار و ناخن گیر و استر و سوزن و آتش

منا آداب الصوفی و الحمد لله رب

العالین

(۴۲)

۹۵۴

بهرین و موبدین در دین و در او من فاش بکنم این سخن شمس من در
کعبه من گشت من آسمان و سوی من شمس من و خدای من
از تو بحق رسیده دم و از حق حق کزیده دم شکر ترا ستوده دم شمس
ابر و نو آب زن مشرق و مغرب من را صبر بدم که می گذر شمس
مفرده های هوش من از در بلع تا بروم اصل خطا کجا کند شمس

المجلد الحادي عشر

www.ical.ir